

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

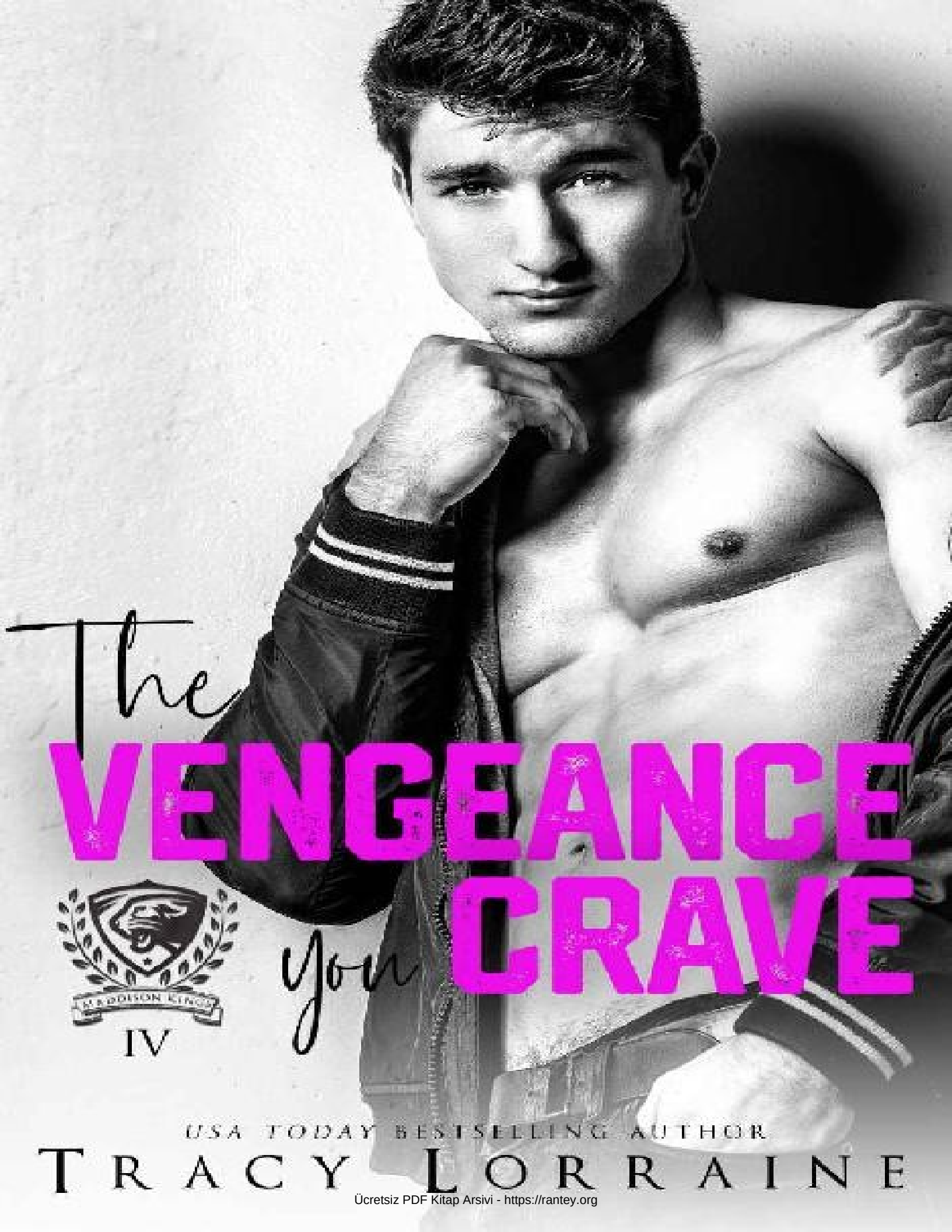
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



The
**VENGEANCE
CRAVE**



IV

you

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
TRACY LORRAINE



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ARZULADIĞIN INTIKAM

MADDISON KINGS ÜNİVERSİTESİ #4

TRACY LORRAINE

Copyright © 2021 by Tracy Lorraine

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kardeşimin Editörü Tarafından Düzenlendi

Redaksiyon: Sisters Get Lit(erary) Yazar Hizmetleri

Fotoğraf: Armando Adajar

İÇİNDEKİLER

1. [Luca](#)
2. [Peyton](#)
3. [Luca](#)
4. [Peyton](#)
5. [Peyton](#)
6. [Luca](#)
7. [Peyton](#)
8. [Luca](#)
9. [Peyton](#)
10. [Luca](#)
11. [Peyton](#)
12. [Luca](#)
13. [Peyton](#)
14. [Luca](#)
15. [Peyton](#)
16. [Luca](#)
17. [Peyton](#)
18. [Luca](#)
19. [Peyton](#)
20. [Peyton](#)
21. [Luca](#)
22. [Peyton](#)
23. [Luca](#)
24. [Peyton Yazar](#)
[Hakkında](#)
[Ayrıca Tracy Lorraine](#)
[THORN](#) tarafından

LUCA

S Tatilden sonra Maddison'a döndüğümünden beri her gece karanlıkta dışarıdayım.

Arkadan sıvışıp benden kaçmayı başardığını fark ettiğimde hissettiğim öfke hâlâ damarlarımda dolaşıyor.

Hâlâ onun önünde durmak, nihayet bana gerçeği söylemesini, yalan söylediğini itiraf etmesini talep etmek için yanıp tutuşuyorum ama onu izlemekle yetiniyorum.

Yıllar önce kalbimi verdiğim kadına -kıza- sadece ufak bir bakış atmış olabilirim ama aradaki farkları görmek çok kolay. Saçlardan başlayarak. Peyton her zaman en açık, en yumuşak, en güzel bal sarısı saçlara sahipti.

Pembe sevimli, elbette. Belli ki bununla bir şeyler ifade etmeye çalışıyor.

Ama o benim Peyton'ım değil.

Ondan nefret etsem de, o kolay, bulaşıcı gülümsemeye sahip, beni hiç denemeden güldürebilen ve sadece o gülümsemeye tüm günümü aydınlatan kızı da arzuluyorum.

O yılların ne kadar kolay olduğunu düşünürken elimi saçlarımdan arasında gezdiriyorum.

Elbette, o zamanlar bile babamın üzerimde baskısı vardı. O zamanlar bunun korkunç olduğunu düşünüyordum. Annemden ona geri adım attırmasını istediğimi hatırlıyorum, ama takdir etmediğim şey o zamanlar daha yumuşak davranıyor olmasıydı. Çünkü sonraki yıllar, şu anda, dayanılmaz.

Bir parçam sahada hiç iyi olmamayı diliyor. Babam bana ilk kez top attığında, beceriksizdim, kendi ayaklarıma takıldım ve

tüm hayallerini yıktı. Yine de, eğer durum böyle olsaydı beni 'düzeltmek' için elinden geleni yapardı diye düşünmeden edemiyorum.

Babamın maç günleri sona ermiş olabilir ama Lee ve ben top yakalayacak yaşa geldiğimizde, hayalinin bizim aracılığımızla devam edeceğini biliyordu.

Çok yorucu.

Benim oyun kurucu malzemesi olduğumu keşfettiği anda, tüm dikkatini bana yöneltti. Benim onun dahisi olmamı istiyordu. Leon hala radarındaydı ama asıl dikkatini bana yöneltti. Lee'nin ne kadar şanslı olduğu hakkında hiçbir fikri yok, sürekli olarak yeterince iyi olmadığınız, yanlış oyun oynadığınız, yanlış karar verdiğiniz söylenmediği için ne kadar şanslı.

Uzun ve titrek bir nefes alıyorum, parmaklarım önümdeki direksiyonu acıyana kadar sarıyor. Öfkeden, hayal kırıklığından, son zamanlarda ters giden her şeyin ezici kaybından başka bir şey hissetmeye ihtiyacım var.

Bu yüzden ona ihtiyacım var.

Kontrol edebileceğim bir şeye ihtiyacım var. Kararları veren, ipleri elinde tutan, acıya neden olan kişi olabileceğimi hissetmeye ihtiyacım var. Çünkü herkes diğer her şeyi benden aldı. Baskı, başarısızlık, yalanlar, aldatmalar, saçmalıklar. Hepsinin bitmesi gerekiyor.

İçimde büyüyen duyguları dışarı atmaya çalışırken bir hayal kırıklığı kükremesi boğazımı yırtıyor, arabamın sessizliğini dolduruyor. Ne olduklarını bile bilmiyorum. Muhtemelen çaresizlik.

Boğuluyorum. Karanlığın derinliklerine düşüyorum ve kendimi nasıl geri çekeceğime dair hiçbir fikrim yok.

Son bir haftadır yaptığım gibi arabamda, otoparkın en karanlık köşesinde kalıyor ve bekliyorum. Karşısına dikilip cevaplar talep etmek istediğimi sanıyordum ama onu izlemek ve hiçbir fikri olmadığını bilmek içimde bir şeyleri yatıştırıyor.

Belki yeterince uzun süre izlersem, gerçeği keşfederim.

Onu bir yalanın içinde yakalayacağım.

Ama bunun pek olası olmadığını biliyorum, neredeyse beş yıldır birbirimizi görmedik. Bir zamanlar tanıdığım kızın şimdi kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Neden buraya döndüğü hakkında bile hiçbir fikrim yok.

Kafamdaki tüm olasılıkları gözden geçirdim. Onu sosyal medyada aradım. Ama onun adına bir hesap bulamadım.

Cevaplar.

Bunlar için ona ihtiyacım var.

Uzanıp ona dokunma düşüncesiyle parmaklarım seğiriyor. Ona yalanlarının ne kadar acı verdiğini göstermek için ağzım sulanıyor. Letty koruyucu bir melek gibi ortaya çıkıp parçaları bir araya getirmeme yardım etmeden önce beni ne kadar kırdığını.

Letty MKU'ya geldiğinde bunun benim için olduğunu düşünmüştüm.

Gerçekten öyle düşünmüştüm. Ama şimdi farklı olduğunu biliyorum.

Çünkü bunca zamandır *onu* bekliyordum ve hiçbir fikrim yoktu.

Biri arka kapıyı iterek açıp otoparka parlak bir ışık saçtığı anda, gözlerim ona doğru kayıyor ve gitme vaktinin gelmiş olması için dua ediyorum.

O değil de çöpü dışarı çıkaran bir adam olduğunda, dişlerim hayal kırıklığı içinde gıcırıyor.

Ona ihtiyacım var. Düzeltmeye ihtiyacım var.

Daha önce hiçbir şeye bağımlı olmamıştım -tamam, belki oyuna- ama bu farklı. Ona duyduğum bu bitmek bilmeyen ihtiyaç, sonunda ona yetiştiğimde kocaman, korku dolu gözlerini görmenin heyecanı. Hay sikeyim. Haftalardır hissetmediğim kadar canlı hissettiriyor ve buna bayılıyorum.

Diğer her şeyi kaybettim, ama bu, şu anki bu, benim ve sadece benim.

Kendimi açığa vurduğumda kontrol bende olur. Böyle bir durumda ne yapacağımı ve ne söyleyeceğimi kontrol edebilirim. Kimse bunu benden alamaz.

PEYTON

I Otoparkta oturup etrafımdaki diğer öğrencilerin günün ilk dersleri için binalara doğru ilerleyişini izlerken tırnağımı çiğniyorum. Ama donup kaldım. Korkudan midem düğümleniyor. damarlarımda dolaşıyor.

Berbat durumdayım. Her şey karmakarışık ve saklanmak istemekten başka hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Ama ben böyle biri değilim. Ben bundan daha güçlüyüm. Annem beni şeytanlarımla yüzleşmem ve onlarla kafa kafaya mücadele etmem için yetiştirdi, başkaları gibi kaçmam için değil... onun gibi.

Isıracak tırnağım kalmadığında elimi indiriyorum. Bu alışkanlığımı lisede bıraktığımı sanıyordum ama son birkaç ayda olanlardan sonra tırnaklarım hiç olmadıkları kadar kırmızı ve ağrılı.

Ancak, bu hayatımda verdiğim en kötü karar olabilir.

Fee Teyze'nin haklı olduğunu, bugüne kadar başardığım her şeye sırtımı dönemeyeceğimi biliyorum ama buradan, onun olduğunu bildiğim MKÜ'den başlayarak. Şimdiden gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket gibi geliyor.

Tatilin ardından arkadaşlarıyla hasret gideren ve gülümseyen öğrencilere baktıkça içimdeki korku daha da artıyor.

Soyunma Odası'ndaki Noel arifesini ve Luca'nın ben olduğumu fark ettiğinde gözlerindeki ifadeyi düşünüyorum. Beni ilk gördüğünde yaşayacağı şoku bekliyordum ama yıllar önce Rosewood'dan ayrılmadan önce aramızda geçenleri geride bırakmış olmasını umuyordum ama yaşadığı şok öfkeye dönüştüğü anda bunun sadece bir hüsnükuruntu olduğunu anladım.

Uzun bir nefes veriyorum, parmaklarım önümdeki direksiyonu sarıyor.

Maddison Kings Üniversitesi çok büyük. Onunla karşılaşma ihtimalim çok düşük. Bu bilgi, Fee Teyze'nin beni transfer belgelerini doldurmaya ikna etmesine izin vermemin nedenlerinden biri.

"Bunu yapabilirsin," diyorum kendime. "Annem bunu yapmanı isterdi."

Başım dik bir şekilde arabamdan iniyorum, çantamı da yanımda sürüklüyorum ve omzuma atıyorum.

Bu sabah evden çıkmadan önce kampüs haritasını inceledim, sanırım bugünkü iki dersimin de nerede olduğunu biliyorum.

Öğrenciler öndeki büyük çift kapıdan akın ederken devasa, heybetli Westerfield Binası önümde beliriyor. Bu dönemki tüm derslerim burada. Baştan başladığım için hayatımı olabildiğince kolaylaştırmaya ve konfor alanımdaki dersleri seçmeye karar verdim. İngilizce.

Son birkaç haftadır kafamı dağıtmamı sağlayan tek şey okumak ve yazmak oldu ve onlar olmadan tüm bunların üstesinden nasıl gelebilirdim hiçbir fikrim yok.

İçerideki öğrencilerin çoğu asansöre yönelirken, ben merdivenleri tercih ediyorum. Spor yapmaya vaktim yok, bu yüzden mümkün olduğunca egzersiz yapmalıyım. İşim en formda olmamı gerektiriyor çünkü patronum bir domuz ve onu kaybetme riskini göze alamam.

Yirmi bir yaşına girmeden çalışmaya başlamama izin vererek zaten risk aldı, yapmam gereken son şey belime bir santim daha ekleyerek onu kızdırmak.

İki kat merdiveni hızlıca çıkıyorum ve kısa süre sonra sabah dersim için 305 numaralı odaya yaklaşıyorum. İçerideki diğer öğrencileri takip ediyorum ve kendime yaklaşık yarı yolda bir koltuk buluyorum.

Merdivenleri çıkarken her yüzü tarıyorum. Neden zahmet ettiğimi bilmiyorum, burada olmadığını zaten biliyorum. Burada olsaydı hissederdim. Tıpkı o gece yaptığım gibi.

Odada çalışırken, boş bardakları temizlerken ve siparişleri alırken onun varlığını hissediyordum ama arkamı dönüp içimde bu tür bir tepkiye neden olan kişiyi keşfetmeyi reddediyordum. Arkamda, gölgelerin içinde duran adamın bana gösterdiği kadar ilgi gösteren birinden iyi bir şey çıkmazdı.

Barmen Bry siparişini bana uzattığında, neredeyse siparişi almayı reddedecektim. Ama dikkatleri üzerime çekmek istemiyorsam başka seçeneğim olmadığını bildiğim için endişemi bastırdım ve ona döndüm.

Bir noktada bunun gerekleŖebileceğini biliyordum. Onun bölgesine gidip, o öğrenmeden kaçamazdım. Ama burası geçmişimden gelen hayaleti keşfetmeyi beklediğim son yerdi.

İŖe bir hevesle başvurdum, muhtemelen üniversite çevresinde öğrencilerin takılmayacağı tek yerlerden biri olduğunu düşündüm. Ne kadar da yanılmışım çünkü işe başlayalı bir hafta bile olmamıştı ve işte oradaydı. Eski en iyi arkadaşım, beni kendimden daha iyi tanıyan çocuk, orada oturmuş zihninde beni geçen seferki gibi hızlıca göndermenin tüm yollarını hayal ediyordu.

Ama hayal kırıklığına uğrayacak çünkü bu sefer hiçbir yere gitmiyorum. Burada olmam gerekiyor. Her şeyi berbat etmemem için bana güvenen insanlar var.

Annem benim ve kız kardeşimin eşyalarını toplayıp bizi Rosewood'dan arkamıza bakmadan götürdüğünden beri hayatım hayal bile edemeyeceğim şekilde değışti.

Bunu neden yaptığını anlıyorum. Libby'yi uzaklaştırmamanın onu doğru yola sokmaya yardımcı olacağını düşündü. Bunu takip eden aylar ve yılların daha da kötüye gideceğini bilmiyordu.

Çantamdan not defterimi çıkarıyorum ve odaya akın etmeye devam eden tüm öğrencilere göz kulak olurken bir kalem bulmak için dağınıklığı karıştırıyorum.

Bir zamanlar onun hangi dersi almış olabileceğini düşünmeme bile gerek yoktu. Luca Dunn hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyordum. Hayallerini, korkularını, onu neyin harekete geçirdiğini tam olarak biliyordum, ta ki keşfettiğim şeyi itiraf edene ve belki de onun hakkında her şeyi bilmediğimi fark edene kadar. Ya da daha çok, o beni tanımıyordu çünkü ona asla yalan söylemeyeceğimi bildiğini sanıyordum. Ona bir şey söylemek ne kadar zor olursa olsun, yapılacak doğru şeyin bu olduğunu düşünüyorsam bunu her zaman yapacağımı. Meğer öyle değilmiş çünkü söylediklerimi gerçek olarak kabul etmek yerine, güvensizliklerimin her birini besledi ve bana karşı döndü.

Ona söylediklerimin doğru olmamasını o kadar çok diledim ki. Ama ruhumun derinliklerinde bunun doğru olduğunu ve tepkisi ne olursa olsun bunun hepimizin hayatını değıştireceğini biliyordum. Ve daha haklı olamazdım çünkü sadece birkaç gün sonra okuldan eve döndüğümde annemi eşyalarımızı toplarken buldum ve üçümüz bir daha dönmek üzere şehirden ayrıldık.

Bugüne kadar bunun doğru bir şey olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu ama bunu neden yaptığını anlıyordum.

Bizi korumak istiyordu. Güvenliğimiz onun için her şeyden daha önemliydi.

Ama bir parçam onun bunu farklı bir şekilde ele almasını diledi.

Keşke kalabilseydik ve doğru olan için, bunun tekrarlanmaması için mücadele edebilseydik. Belki de kalsaydık, şu anda bu durumda olmazdım.

Sonunda, öğrenci akışı sona eriyor ve profesörümüz sunumunu hazırlamadan ve dersi başlatmadan önce bize katılıyor.

Konuşmaya başladığı anda, bu dönem kurstan neler bekleyebileceğimizi anlatmak için bile olsa, etrafımda dağılan her şeyi unutup ona odaklanıyorum.

Burası benim güvenli yerim, gerçeklikten kaçışım. Söylediği her kelimeyi içime çekiyorum ve tamamlamamız beklenen ödevlerden bahsettiğinde şimdiden heyecandan ürperdiğimi hissedebiliyorum. Klavyeme dokunmamı gerektiren her şey beni hemen hafifletiyor.

Kampüs haritasını katlayıp cebime geri koyduktan sonra binanın köşesine doğru yürüyorum. Havadaki koku ağzımı sulandırıyor.

Kapının üzerinde asılı olan tabeladaki fasulyeleri görmek beni gülümsetiyor ve bir an bile düşünmeden içeri giriyorum.

Dersler yeni bittiği için kuyruk neredeyse kapının dışına taşmış durumda ama ben bir sonraki dersime kadar beklemeye hazır bir şekilde sıraya giriyorum.

Çok rahatladım, sıra hızla ilerliyor ve ne olduğunu anlamadan önce bir elimde kapuçino, diğerinde yulafli kuru üzümlü kurabiye var.

Birinin çıkmak üzere olduğunu ve böylece oturabileceğimi umarak oturma alanına doğru yürüyorum. Dışarısı o kadar da soğuk değil ama burada olmayı tercih ederim, ideal olarak odanın arka tarafında, böylece gelen ve giden insanları izleyebilirim, ama hiçbir şey yok.

Kurabiyemi paket servis bardağımın üzerinde dengeleyerek çantamı omzumda daha yukarı çekiyorum ve gitmek için bir adım atıyorum. Sanırım dışarıda bir bankta oturmak zorunda kalacağım.

"Buraya oturabilirsin," diyor yumuşak bir kadın sesi arkamdan ve gerçekten benimle konuşup konuşmadığını görmek için omzumun üzerinden bakmama neden oluyor.

Arkamı döndüğümde minyon bir sarışının bana gülümsediğini ve masasındaki boş bir sandalyeyi işaret ettiğini görüyorum.

"Emin misiniz? Bölmek istemem."

"Tabii ki hayır," diyor arkadaşı, bana yer açmak için masanın diğer tarafındaki çöpleri temizlerken.

"Teşekkür ederim," diyorum içtenlikle, ikisinin arasına bakarak.

"Ben Ella ve bu da Letty," diyor sarışın, başını yanındaki koyu saçlı arkadaşına doğru eğerek.

"Merhaba, ben Peyton ve bu benim ilk günüm," diye ekliyorum, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığı zaten çok açık değilse diye.

"Tahmin etmiştik," diyor Letty kıcımı sandalyeye indirirken. "Trinity Royal'den transfer oldum," diye açıklıyorum.

"Ah, Güney Carolina, değil mi?"

"Evet." Kurabiyemden bir parça koparıp ağzıma atıyorum. İkisi de neden buraya taşındığımı sormuyor ve ben de herhangi bir bilgi vermiyorum.

"Daha yılın başında başladım. Ondan önce Columbia'daydım."

"Vay canına, Columbia."

"Evet, oldukça inanılmazdı ama işler... işler yolunda gitmedi."

"Hayat her zaman beklediğimiz gibi gitmiyor, değil mi?" Herkesten çok kendime soruyorum.

"Haklısın," diye mırıldanıyor Letty, bir yudum almak için kahvesini kaldırırken. "Ee," diye soruyor Ella. "Bu dönem hangi dersleri alıyorsun?"

Üçümüz rahat bir sohbete dalıyoruz ve ne olduğunu anlamadan masamızı toplayıp sınıfa doğru yola çıkıyoruz. Ella ve ben Westerfield Binası'na doğru yürürken Letty başka bir yere yöneliyor.

"Nerede yaşıyorsunuz? Yurtta mı yoksa..." Ella birkaç dakikalık rahat bir sessizlikten sonra yan yana derse hazırlanırken soruyor.

Burada arkadaş edinmek yapılacaklar listemde o kadar da üst sıralarda değildi. Hayatta kalmak son birkaç aydır en acil sorunumdu, ancak bunu inkar edemem

Yanımda potansiyel olarak arkadaş olabileceğimi düşündüğüm birinin olması inanılmaz hissettirmiyor.

Gerçek hayatın stresi beni bunaltmadan saçlarımı açıp kızlarla bir gece geçirebildiğim günler sanki sonsuza dek geride kalmış gibi görünüyor. Her ne kadar birkaç olası arkadaş bulmuş olsam da, yakın zamanda kaygısız bir gece geçirebileceğimi sanmıyorum. Artık çok fazla sorumluluğum var, bana güvenen çok fazla insan var.

"Aslında kampüs dışında teyzemle yaşıyorum. Aslında teyzem değil ama..." Ella'nın muhtemelen hayatımın ince detaylarını umursamadığını fark ederek geri çekiliyorum. En azından böyle saçmalıklar değil, eminim ki dramatik şeyleri seve seve dinleyecektir çünkü tüm bunları yaşadktan sonra bile, sanki lanet olası bir filmi yaşıyormuşum gibi hala inanılmaz buluyorum.

"Yine de bu iyi, size bir ton para kazandıracak."

"Evet, olacak," diye kabul ediyorum çünkü o haklı ve Fee Teyze olmasaydı şu anda burada olmamın hiçbir yolu yoktu. O gerçekten koruyucu bir melek. Eğer bana elini uzatıp yardım teklif etmeseydi, şu anda hayatımın nasıl olabileceğini düşünmekten bile korkuyorum.

"Kappalar yeni dönemi başlatmak için Cuma gecesi bir toga partisi düzenliyor. Sen de varsın, değil mi?"

"Uh," diye tereddüt ediyorum. "Aslında çalışmam gerekiyor."

"Ne?" diyor ama yüzünden anladığını anlayabiliyorum. "Bu berbat bir şey."

Omuz silktim. "Evet, ama paraya ihtiyacım var." "Yeterince adil. Nerede çalışıyorsun?"

Neyse ki profesörümüz salona geç gelen birkaç kişiyi takip etti ve hemen hepimizin dikkatini çekerek cevap vermemi engelledi.

İşim hakkında yalan söylemeyeceğim. Bir barda garsonluk yapıyorum. Söz konusu barın adının etrafında dolanabilirim çünkü sadece birkaç haftadır burada olmama rağmen The Locker Room'da çalışan kızların belli bir üne sahip olduğunu biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, hem duyduğum hem de gördüğüm şeylere göre, çoğu bunu hak ediyor. Ama ben onlar gibi değilim. Evet, ücret Maddison County'deki diğer barlardan daha iyi olduğu için oradayım, ancak işle birlikte gelebilecek müfredat dışı faaliyetlerle hiç ilgilenmiyorum. Parayı istiyor olabilirim ama o kadar da değil.

Tıpkı sabahki dersim gibi, kendimi derse ve profesörün ders hakkında söyleyeceği her şeye kaptırıyorum ve ilk dersimizi hevesle yazıyorum.

Atama, kardeşliklerin kadın düşmanlığını teşvik edip etmediği konusundaki davamı tartışmak için bazı kelimeleri kağıda dökmek için şimdiden heyecanlıyım, bu ilginç bir konu, çünkü hepimizin çarşıftan başka bir şey giymememiz gereken bir partiye davet edildim, ki bunların mümkün olduğunca az teni örteceğinden eminim.

"Yarın hangi dersleriniz var?" Ella, dışarı çıkmak için aynı derecede heyecanlı olan diğerleriyle çevrili binadan çıkarken soruyor.

"Um... Sabah bir dersim var, sonra muhtemelen günün geri kalanını kütüphanede geçireceğim."

"Bütün gün buradayım ama öğle yemeği için buluşmak ister misin? Letty'nin öğleden sonra boş olduğuna eminim, belki o da sizinle çalışabilir."

"Bebek bakıcılığına ihtiyacım yok." Sesim istediğimden daha sert çıkıyor ve Ella'nın kaşları birbirine çarpıyor, omuzları hayal kırıklığıyla düşüyor.

"Hayır, hayır. Biliyorum. Bu lanet bir şey değildi. Özür dilerim. Sadece... bizim tarzımızda bir kıza benziyorsun, biliyorsun. Yalnız kalmanı istemedim."

"Biliyorum, özür dilerim. Sadece alışkın değilim..." Aramızda bir işaret yapıyorum. "Bu." "Biliyorum, bazen biraz abartılı olabiliyorum. Ama bildiğin zaman, bilirsin.

Biliyor musun?" Dudaklarından küçük bir kahkaha geçerken kaşlarını eğlenerek oynatıyor.

"Evet, biliyorum." Gerçi bunu bildiğimi sandığım tek kişi bana sırtını döndü, o yüzden belki de bilgisizimdir. "Yarın öğle yemeği kulağa harika geliyor." "Evet," diye tısladı. "Ve Cuma gecesi için izin almaya çalış. Cuma gecesi

ve seni sevecek birkaç erkek tanıyorum." "Oh, hayır, hayır. Ben-"

"Sana tuzak kurmuyorum, merak etme."

"Sorun yok. Sadece... sadece bana onların futbolcu olmadığını söyle," diye yalvarıyorum.

Bir süre beni inceliyor, kaşlarından biri merakla kalkıyor. "Bazıları öyle, evet. Yine de iyi adamlar."

Sessiz sorusunu duyar gibi oluyorum ama o sormaya fırsat bulamadan ben konuşuyorum.

"Sözünüze güveniyorum. Dinle, bugün için teşekkür ederim. Bana bir şans verdiğiniz için gerçekten minnettarım, ama gerçekten gitmem gerekiyor."

"İş mi?"

"Evet."

Yarın buluşmak için çabucak bir zaman kararlaştırıyoruz ve Ella kendi

numarasını benim cep telefonuma yazıp benimkini almak için kendini aradıktan sonra beni otoparka doğru götürüyor.

Bu yeni başlangıç hakkında sabah yola çıktığımdan çok daha olumlu hissederek, işe gitmeden önce biraz yiyecek almak ve check-in yapmak için eve gidiyorum.

Bardaki personel tuvaletindeki aynada kendime bakıyorum. Binaya ilk adımımı attığım ve kızları gördüğüm andan itibaren kıyafet yönetmeliğinden - eğer buna kıyafet denebilirse - nefret ettim. İnternette ne beklemem gerektiğini biliyordum ama yine de gerçek hayatta görmek tamamen farklıydı.

Ama aynı şekilde, müdür bana bir şans verirse bunu geri çevirmemin mümkün olmadığını da biliyordum. İnsanlar fazladan bahşiş için biraz deri göstermekten çok daha kötüsünü yaparlar. Bunun için çok daha kötüsünü yapıyor olabilirdim. Ama sınırı burada çiziyorum. Maaş çeki, daha az saat çalışacağım ve umarım üniversiteye devam edeceğim anlamına geliyor.

Kazan-kazan, umarım.

Ama o gece *onu* burada gördüğümünden beri, tüm zamanımı omzumun üzerinden bakarak geçiriyor gibiyim. Beni henüz kaçamayacağım konusunda uyardı, ama bir mucize eseri vardiyamın sonunda fark edilmeden arka kapıdan çıkmayı başardım, bu arada ona tekrar hizmet etmek zorunda kalmamak için barın diğer tarafında geçirdim.

Bry'a yalan söyledim, Luca'nın eski sevgilim olduğunu ve yakınında olmak istemediğimi söyledim ve neyse ki vardiyamın geri kalanı için başka bir garsonla yer değiştirmeme izin verdi.

Dudak parlaticımı tazeliyor, kabarık saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyor ve omuzlarımı dikleştiriyorum.

O zamandan beri buraya gelmedi, beni çok şaşırttı. O gece benden bir şey istediğine dair oldukça kararlı görünüyordu, ama aynı zamanda sarhoş olduğu da sırtıtmış ifadesinden belliydi.

Yüzünü göstermediği her gün kendimi bunun sadece içkinin etkisi olduğuna ve tıpkı bildiklerimi itiraf ettiğim gün olduğu gibi, artık benimle hiçbir şey yapmak istemediğine daha fazla ikna ettim.

Zamanı geldiğinde, bana bir kez daha sırtını döndüğünde, bunun ilk seferki kadar acı vermeyeceğini ummuştum. Ayrı geçirdiğimiz zaman ve aramızdaki mesafe acıyı biraz yumuşattı,

Bir zamanlar sahip olduğumuz şeyin tamamen koptuğunu bilmek hala göğsümde yakıcı bir acıya neden oluyor.

Luca'nın aradığım kişi olduğunu sanmıştım. Gerçekten de yıllar boyunca planladığımız her şeyi yaşayacağımızı düşünmüştüm. Üniversiteye gidecektik, o NFL'e girecekti, evlenecektik, iki çocuğumuz, iki köpeğimiz olacaktı ve sonsuza dek mutlu yaşayacaktık. İstedğimiz ev tarzını bile seçmiştik. Kesinleştiremediğimiz tek şey evin yeri idi. Luca'nın anlaşmak için can attığı birkaç iyi takım vardı ama o zamanlar seçeneklerini açık tutacak kadar mantıklıydı. Ancak babasının başka fikirleri vardı ve onun kendi izinden gidip Atlanta Falcons'a katılmasını istiyordu. Luca buna açıldı ama tüm yumurtalarını tek bir sepete koymamıştı ya da o zamanlar koymamıştı. Şimdi her şey değişebilirdi.

Ama o gecedен bu yana iki hafta geçti ve ben hala bekliyorum-umuyorum- belki geri gelir ve tehditlerini yerine getirir diye. Bir kez daha yüz yüze geldiğimizde ona ne söyleyebileceğimi kaç kez planladığının sayısını unuttum, ama şimdi zaman her zamankinden daha yakın, her şeyi sorguluyorum.

Zamanın iyileştirici olduğuna ve olanları geride bırakabileceğimize inanmak istiyorum. Aptal değilim, asla çocukluğumuzdaki gibi bir ilişkiye sahip olamayacağımızı biliyorum. Sahip olduğumuz her şeyi bırakıp gittiğinde yaptığı şey için onu gerçekten affedebileceğimden emin değilim.

Çantamı dolabıma sokuyorum, anahtarı sütyenimin içine sokuyorum ve dışarı çıkıyorum.

O gecedен beri geri dönmedi -en azından ben vardiyadayken- bu yüzden bu gece burada olacağını düşünmek için bir nedenim yok.

LUCA

I Günün son dersinden birkaç saat sonra çocuklar ön kapıdan içeri daldıklarında mutfaktaki adada oturuyordum.

Sezon bittiği için hepsi hamburger yemek için bir lokantaya gittiler. Aslında biraz boş vaktimiz oluyor. Peki ya ben? Günün ikinci spor seansını yapmak için doğruca antrenman tesisine gittim.

"Ah, işte geldi. Özel oyun kurucumuz," diye havlıyor Colt, hala önümdeki tabakta duran tavuk salatamın kalıntılarına bakarak.

Buzdolabının kapısını açıp kapının yanında aylak aylak dolaşan diğerlerine bira şişeleri fırlatmaya başladığında elimi kaldırarak onu tersliyorum.

Birkaçı endişeyle, diğerleri de şaşkınlıkla kaşlarını kaldırarak bana bakıyor ama hiçbiri ikiz kardeşim kadar şaşkın değil.

"Asılmaya mı geliyorsun yoksa sıkıcı bir pislik olmaya devam etmeye mi?" Colt ona doğru attığım ölüm bakışlarını görmezden gelerek devam ediyor.

"Meşgulüm, göt herif," diye mırıldanıyorum, önümdeki ders kitabına bir bakış atarak.

"Pekala, siktir Luc." Kendisi ve diğerleri sığınakta gözden kaybolurken ellerini savunmak için havaya kaldırıyor.

"Bu dönemi ciddiye alıyorsun, ha?" Leon kapıyı kapatıp diğerlerinin gürültüsünü keserek soruyor.

"Onun gibi bir şey," diye mırıldandım.

Letty ile yattığı konusunda yıllardır bana yalan söylediğini öğrendiğimden beri aramız hala gergin.

Bu işin peşini bırakmam gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum. Lee ve benim sırlarımız olduğunu düşünmemiştim. Ben de Letty ile aramızda bir şey olduğunu düşünmüyordum, en azından o zamanlar. I

Liseden sonra Columbia'ya gittiğinde yollarımız ayrılmıştı ama yine de. Birlikte olduklarını ve benim hiçbir fikrim olmadığını bilmek.

Sikeyim.

Elimi yüzümde gezdiriyorum, ikisine de duyduğum öfke bir kez daha patlamakla tehdit ediyor.

Bunu başka bir zaman keşfetseydim, eminim bununla başa çıkabilirdim, ancak bu, nasıl başa çıkacağımı bilmediğim bir yığın bokun üstünde başka bir şey.

Buraya geri dönmenin ve spor salonunda dövüşmenin yardımcı olacağını umuyordum ama bu bedenimdeki dövüşme ihtiyacının bir kısmını ortadan kaldırırsa da kafam tamamen farklı bir canavar ve yaklaşan herkesi incitmek istiyor.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı yoksa beni kızdırmak için mi aylaklık ediyorsun?" "Annem endişelendi."

"Doğru mu?" Ben soruyorum. Bu yeni bir haber değil. Ben tatile erken çıktıktan sonra her gün beni arıyor ya da mesaj atıyor, buraya dönmeyi ve Peyton'ı görmek için Soyunma Odası'nı takip etmeyi tercih ediyor.

Muhtemelen endişelenmekte haklı, ama ben bunu itiraf ediyor muyum?

"Luc, keşke sadece-"

"Sadece ne? En iyi arkadaşımı becerdiğin ve bu konuda bana yıllarca yalan söylediğin için seni affetmek mi?"

"Sana hiç yalan söylemedik," diyor iç çekerek.

Anlıyorum, ben de aynı tartışmayı yapmaktan bıktım ama ne olursa olsun, bunu aşamıyorum.

"Hayır mı? Peki nasıl oldu da o amcık bana söyleyene kadar hiçbir fikrim yoktu?" Asıl canımı yakan da buydu, bunu katlanamadığım birinden öğrenmek zorunda kalmam. Şimdi Letty'yi hayattan daha çok sevdiğini iddia eden birinden. Lanet olsun, evlenme teklif bile etti.

Parmağında siyah elmas nişan yüzüğü olan o görüntüsünü düşünürken dişlerim gıcırıyor ve yumruğum elimdeki kalemin etrafında kıvrılıyor.

Lanet bir siyah elmas. Ne tür bir pislik bir kıza siyah bir elmas alır ki?

"Hatalıydık, tamam. Size söylememiz gerekirdi. Bunu biliyoruz.

Bunu sana ikimiz de söyledik. Ama bu geçmişte kaldı. O senin bile değil."

Geçen yıl üçümüzle birlikte yatak odamda yaşananların anısı içime çarpıyor. Hâlâ parfümünün kokusunu alabiliyor ve teninin ne kadar yumuşak olduğunu hatırlayabiliyorum. Ayrıca erkek kardeşimin kafası onun kalçalarının arasındayken nasıl görüldüğünü de canlı bir şekilde hatırlayabiliyorum.

Letty benimdi. En azından ben öyle sanıyordum. Meğer hiç şansım yokmuş.

Her zaman kötü çocuklar kazanır derler ve sanırım Letty ve Kane de bunun kanıtı.

Ona davranış biçiminden sonra henüz anlayamadığım bir nedenden dolayı onu seviyor. Umarım her şeyi berbat etmez ve onu daha fazla incitmez. Ona kızgın olmasına rağmen, kalbinin paramparça edilmesini hak etmiyor.

"Onunla konuşmalısın," diyor Lee, tam olarak kimi düşündüğümü okuyabiliyor.

"Ve sen de beni rahat bırakmalısın."

Saçlarını gözlerinden uzaklaştırmak için elini kaldırırken gözleri benimkileri tutuyor. Öfke ve hayal kırıklığı, biraz da hayal kırıklığıyla birlikte bana babamı o kadar çok hatırlatıyor ki göğsümü acıtıyor.

Kilometrelerce uzakta bile, o kontrolcü piç aklıma girmeyi başarıyor. "Luc-"

O kadar hızlı ayağa kalktım ki oturduğum tabure yere düştü ve onunla burun buruna geldim.

Aynı boydayız, aynı yapıdayız ve güç konusunda da birbirimize denk olduğumuzu biliyorum, yani karşı karşıya geldiğimizde ikimiz de kendimizi koruyabiliriz.

Orada durup bana her şeyi geride bırakmamı söyleme cüretini gösterdiği için göğsüm öfkeyle kabarıyor.

Kabaran nefeslerim yüzünü yıkarken yumruklarım sıkılıp açılıyor.

"Devam et, pislik. Kendini daha iyi hissedeceksen vur bana."

Kendimi tutamadığım için çenem patlıyor.

Acı kolumdan yukarı fırladıktan sonra birkaç saniye için buna gerçekten değeceğini biliyorum, ama sonrasında onun lanet olası morarmış, kendini beğenmiş yüzüne bakmak zorunda kalmak, hayır teşekkürler.

"Gözümün önünden çekilmen gerek," diye uyarıyorum, sesim alçak ve sert.

"Kendimi buraya koyan ben değildim, kardeşim," diye sırtıyor, gerçekten silmek istediğim bir sırtışla.

Ellerimi kaldırıp göğsüne indirdim ve onu geri çekilmeye zorladım. Yukarı.

"Kendi saçma hayatına odaklanmalısın Lee ve burnunu benimkinden uzak tutmalısın."

Başını arkaya atar ve güler.

"Evet, çünkü kendini yok edişini izlerken bu kadar kolay oluyor, kardeşim. Playofflara kalamadık, ne olmuş yani? Hâlâ ülkenin en iyi oyun kurucularından birisin. Kızı alamadın. Evet, sanırım ikimiz de arkadaş olarak daha iyi olduğunuzu biliyoruz. Letty hiçbir zaman sana göre değildi. Sana yalan söyledim. Özür dilerim, tamam mı? Ama orada durup bana hiç yalan söylemediğini söyleyemezsin."

Ona doğru bir adım daha atarken dudaklarım hayal kırıklığıyla bükülüyor.

"Mesela... buraya döndüğümünden beri her gece nereye kaçırıyorsun, ha? Kimi beceriyorsun?"

Yakalandığımı anlayınca ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor.

"Ben kimseyi becermiyorum," diye alay ediyorum.

"Evet, biliyorum çünkü biriyle yatmak isteyen mızımız bir sürtük gibi davranıyorsun."

"Becer beni, Lee. Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle," diye mırıldandım.

"Bir fark yaratacak mı?" diye soruyor, gözleri kocaman. Cevap vermediğimde, bunu cevabım olarak kabul ediyor. "Kendine çeki düzen vermelisin. Ödleğ gibi davranırsan gelecek yıl hiçbir takım seni istemez."

Eşyalarımı tezgâhtan kaptığım gibi yarı yenmiş yemeğimi bırakıp Leon'un hayatım hakkındaki fikirlerinden bıkmış bir şekilde odadan çıkıyorum.

Merdivenlere doğru giderken yanlarından geçtiğimde çocuklar çalışma odasında ateş ediyorlardı. Geldiğimi duyuyorlar ve sesleri bir an kesiliyor ama onlara katılmayacağımı anlayınca hemen yeniden başlıyorlar.

Her seferinde üç merdiven çıkarak nihayet en üst kata ulaşıyorum ve kendimi odama kilitliyorum.

Yeni bir yıl, yeni bir dönem ve yeni bir başlangıç olmalı ama ben geçen yıldan bir türlü kurtulamıyorum.

Acımı bastırmak umuduyla biraz müzik açabilmek için cebimden telefonumu çıkarırken, babamdan gelen bir mesaj akışı buluyorum.

"Kahretsin," diye kükreyerek o şeyi tatmin edici bir gürültüyle duvara çarpına kadar odanın diğer ucuna fırlatıyorum.

Tökezleyerek geri dönüyorum, kapıya çarpıyorum ve kırım yere çarpına kadar aşağı kayıyorum.

Başımı arkaya eğip derin nefesler alıyorum.

Leon haklı. Haklı olduğunu biliyorum. Ama bu bilgi beni en az diğer şeyler kadar sinirlendiriyor.

Çocukken, o duygularıyla serseri mayın gibiyken ben her zaman her şeyimi toparlamış görünen kişiydim ama yıllar geçtikçe rolleri değiştirmiş gibi görünüyoruz ve bundan nefret ediyorum.

Her şeyin üstünü örtmeyi başarıyor ve benim bataklıkta ilerliyormuşum gibi hissettiğim, her şeyden daha hızlı battığım her günü sorunsuz bir şekilde geçiriyor.

Arkamdaki karanlıktan bir ses "Bak, yine seks çağrısı zamanı," diyor.

"Sen lanet bir sapık mısın?" Omzumun üzerinden ateş ettim.

"Hayır, ama olabilirsin. Ya da bir banka soymak üzeresin," diyor mutfaktan çıkıp etrafımda dolaşarak ve ne giydiğime bakarak.

"Yaptığım şeyin seninle hiçbir alakası yok, kardeşim."

"Kendini soktuğun pislikten seni kurtarıırken bunu sana hatırlatacağım."

Başımı sallayarak ona bakmadan ön kapıya doğru yürüyorum.

Gittiğim yer şu anda anlamlı olan tek yer. Onu görmek her şeyin hiçliğe dönüşmesini sağlayan tek şey. Hayatımdaki öfke sönüyor ve yerini daha da zehirli bir şeye bırakıyor.

Ona olan ihtiyacım.

Her gece olduğu gibi, neredeyse bomboş olan otoparkın en arkasındaki boşluktayım. Park ettiğimde Audi'min tavanına sürtünen alçak ağacın altında saklanıyorum.

Tüm ışıkları kapatıyorum ve koltuğumda kayarak onun arkadan çıkmasını beklemeye başlıyorum.

Leon'un araya girmesi sayesinde son birkaç geceden daha geç kaldım ve o da beni fazla bekletmedi.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor, nabzım o kadar hızlı atıyor ki bunu vücudumun her yerinde hissedebiliyorum, çünkü binanın içinden gelen ışık otoparkın diğer ucunu doldururken o dışarı çıkıyor ve başı eğik bir şekilde kendi arabasına doğru ilerliyor.

Dışarı çıkıp onu görme ihtiyacımla parmaklarım direksiyonun etrafında kıvrılıyor ama bunu yaptığım da her şey bitecek.

Büyük boy bir kapüşonlu giyiyor. Muhtemelen bir erkeğin. Erkek arkadaşının mı?

Bu düşünce boğazıma safra kaçmasına neden oluyor.

Başka birinin ona sahip olma düşüncesi beni öldürücü hissettiriyor.

O her zaman çok saf, çok masumdu. Yalanlarıyla her şeyi mahvetmeden önce birlikte geçirdiğimiz zamanın bir saniyesini bile unutmadım.

Ama şimdi hepsi gitti, değil mi? Babamın köhne, seçkin spor barında çalışıyor, bakmak isteyen her pislik için kıcını sallıyor.

Ne oldu ona?

Benim tanıdığım Peyton bunu asla yapmazdı. Gölgelede saklanmak için yanıp tutuşuyordu ve okul danslarında benimle dans etmesi için tüm ikna kabiliyetimi kullanmam gerekti. Oraya çıkıp onlar tarafından yargılanmaktansa amigo kızlar tarafından taciz edilmeme izin vermeyi tercih etti.

Yine de hiç umursamadım. Onlardan biri olmamasını, bir insanı dış görünüşünden, hobilerinden ya da yaptığı sporlardan daha çok önemsemesini seviyordum. Letty ile aynı.

Şunu çok iyi biliyorum ki, Peyton söylediklerini hiç söylemeseydi, annesi onu sürükleyip götürmeseydi, ben bir amigo sürtüğüne ya da forma peşinde koşan birine asla dokunmazdım.

O benim için öyleydi. On dört yaşındayken bile bunu biliyordum. Bundan çok daha önce de biliyordum, sadece o zaman anlamamıştım.

Aşağı uzanıp, birlikte paylaştığımız her şeyi düşünürken sıkımı avuçluyorum. Birbirimize verdiğimiz ilkleri.

Hay sikeyim. Şu anda ondan birazcık almak için neler vermezdim. Ama o zamandan beri başka kim benim tatlı kızımından bir parça aldı?

Arabasını çalıştırıp otoparktan çıkar çıkmaz ışıklarımı yakıp onu takip ediyorum.

Bu noktaya kadar onu sadece sokağın sonuna kadar takip ettim ve ben sağa dönüp eve geri dönerken onun sola dönmesine izin verdim.

Ama bu gece farklı. Bu gece, daha fazlasına ihtiyacım var.

O her zamanki gibi sola döndüğünde ben de dönüyorum.

Geride duruyorum ama çok değil. Dürüst olmak gerekirse, kenara çekip benimle yüzleşmek isterse, buna varım. Buna cesaret edebileceğini sanmıyorum. Yine de yaparsa çok sevinirim.

Onun korkmuş gümüş gözlerine tekrar bakma düşüncesi her seferinde sikimi kaldırıyor.

Kasaba boyunca onu takip ediyorum, ta ki hiç beklemediğim evlerin sıralandığı bir sokağa sapana kadar.

Eski bir bungalovun kaldırımının yanında durur. Binanın kendisi eski ama gerçekten sevilmiş görünüyor, verandayı aydınlatan ışıklar ve öndeki güvertelyi kaplayan çiçekler var.

Sokağın diğer tarafına, birkaç araba aşağıya park ediyorum ve ışıklarımı kapatıyorum. Garaj yolunda park etmiş iki araba daha var ve hepsinin ışıkları açık.

Burada yaşayanlar ya gece kuşu ya da onu bekliyorlar.

O kapüşonlunun sahibinin onu işten eve kollarını açarak karşılama ihtimalini düşündükçe kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

Kapısını açıp eve doğru yönelirken ellerim direksiyonu sıkıyor.

Daha yolun yarısına bile gelmemişken ön kapı açılır ve bir adam çıkar. Hava çok karanlık olduğu için adamın kim olduğu anlaşılamıyor ama Peyton'ın heyecanı koşarak adamın kollarına atlamasından anlaşılıyor.

Midem çalkalanıyor, safra boğazıma hücum ediyor, öyle ki kusmak için kapıyı açmak zorunda kalacağımı düşünüyorum.

Birkaç saniye birbirlerine sarılıyorlar ve neyse ki midem yatışıyor ve onlardan başka bir yere bakmak zorunda kalmıyorum.

Çantasını ondan alıyor ve onu ön kapıya kadar götürüyor, kapıyı arkalarından kapatıyor ve benim onları görmemi engelliyor.

"Orospu çocuğu." Bastırdığım öfkeyi dışarı atma ihtiyacıyla avuç içimi defalarca direksiyona vuruyorum. Ama şu anda, o kapıya doğru yürümekten ve her kimse ondan intikam almaktan başka hiçbir şey yeterli olmayacak.

PEYTON

Ivardiyamdan sonra eve dönerken gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum. Bir kez daha Luca'yı göremedim, bu yüzden sadece olan şeyler için peşimden gelmekten daha iyi işleri olduğunu varsayabilirim

Yıllar önce aramızda.

Bir yanım memnun. Hayatım şu anda yeterince zor, yapmak istediğim son şey geçmişi yeniden gündeme getirmek, masumiyetimi savunmaya çalışmak ve öğrendiklerimi ona sadece bilmeyi hak ettiğini düşündüğüm için anlattığıma onu ikna etmek. Ama diğer yanım, kalbimi çalan ve ruhuma dokunan çocuğu hâlâ özleyen yanım, bir zamanlar sahip olduğumuz o bağlantıyı arzuluyor.

Ayrı kaldığımız onca yıl boyunca, aramızdakine yakın bir şey bulamadım.

O benim en iyi arkadaşımdı. Her şeyimdi. Ve eminim ki bu şekilde devam edecekti. Biz kesinlikle yanlış bir şey yapmadık, bizim gibi parçalanmayı hak edecek bir şey yapmadık.

Kapıyı açıp dışarı çıkarken vücudumdaki her kas ağrıyor. Tek yapmak istediğim yatağa kıvrılmak ama daha birkaç saatim olduğunu biliyorum.

Başlamam gereken ödevlerim var. İlk günden geri kalırsam bu iş yürümez. Ve bunu başarmak zorundayım. Gelecek artık sadece benimle ilgili değil. Bana güvenen insanlar var.

gelecek.

Fee Teyze'nin hala uyanık ve ışıkların açık olması alışılmadık bir durum değil, bu yüzden eve doğru yürürken hiçbir şey düşünmüyorum. Ta ki ön kapı açılana ve biri dışarı çıkana kadar.

Kim olduğunu fark ettiğimde "Aman Tanrım," diye bağıyorum.

Kollarına koştuğumda yorgunluğum bir anda unutuluyor.

"Geleceğinden haberim yoktu," diyorum, o da bana tekrar sarılıp sıkıca sarılırken.

"Kimseye söylemedim. Sürpriz," diyerek beni serbest bırakıyor ve kollarını iki yana açıyor.

"Fee Teyze aklını kaçırmış olmalı."

Bana kıkırdıyor. "Oldukça heyecanlıydı."

"Dostum, keşke burada olsaydım da yüzünü görseydim."

"Hadi," diyor bir kolunu omuzlarıma dolayarak. "Sana yiyecek bir şeyler hazırladı."

Suçluluk duygusu içimi kaplıyor, uyanık kalıp iyi olduğumdan emin olması gerektiğini düşünmesinden nefret ediyorum. Buraya taşınma anlaşmamız bana bakması için değildi.

Mutfağa girdiğimizde yüzünde geniş bir gülümsemeyle "Oğlum geldi," diye anons ediyor.

Elijah bir deniz piyadesi ve aylardır ülkenin diğer ucunda görev yapıyor. Fee Teyze'nin onunla çok gurur duyduğunu biliyorum ama aynı zamanda en küçüğünü de çok özliyor.

Kız kardeşimle aynı yaşıyaydı ve büyürken hep daha yakın olmalarına rağmen, o gittikten sonra ikimiz birbirimize bağlandık. Trinity Royal'de okuyordu ve annem Fee Teyze'ye iyilik olsun diye haftada bir ona güzel bir yemek pişirmek ve çamaşırlarını yıkamak konusunda ısrar ediyordu. O da bunu kabul etti çünkü hangi erkek üniversite öğrencisi bedava yemek ve çamaşır yıkama teklifini geri çevirebilirdi ki? Ama bu bize sohbet etme şansı verdi. Rosewood'dan ayrıldıktan sonra sahip olduğum tek gerçek arkadaş oydu, bu biraz utanç verici çünkü o aslında aileden biri. Ama kalbim ve güvenim Luca'dan sonra paramparça olmuştu, bu yüzden kimseyi içeri almamam o kadar da şaşırtıcı değil.

Fee Teyze ikimizin de önüne bir kase peynirli makarna koyuyor ve birkaç dakikalığına iznini istiyor.

"Annem bir barda çalıştığını söyledi," diyor, kaşlarını kaldırırken ses tonundaki kuşkuyla birlikte. "Bunu nasıl başardın?"

"Benim cazibem, sanırım."

"Ne barı, Peyton?" diye homurdanıyor, koruyucu ağabeyliğini takınarak hareket.

Ona başımı sallıyorum, gerçekten bu konuya girmek istemiyorum. Elijah büyüdü

Bu yüzden Soyunma Odası'nda kapalı kapılar ardında olup biten her şeyi bildiğinden hiç şüphem yok. "Bu-"

Neyse ki Fee Teyze, konuşmanın konusunu değiştirme umuduyla

söyleyeceklerimi keserek içeri girdi.

"Hepinizin burada olması çok güzel," diyor ve yan taraftaki kek kalıbına gidip kapağını açıyor.

"Her şey yolunda mı?" Arka odaya gittiğini bildiğim için soruyorum.

"Mükemmel. Endişelenecek bir şey yok." Bana usulca gülümsüyor, ama yine de

Duymak istediğim kelimeleri söylüyor, yine de endişeleneceğimi çok iyi biliyor. "İş nasıldı?" diye soruyor, oğlundan yayılan bariz gerginliği tamamen görmezden geliyor çünkü bunu kaçırmaması mümkün değil, çok anlayışlı.

"Bilirsin, her zamanki gibi. Meşgulüm."

"Çalışma saatlerini azalttın mı? Dersler başladığına göre çok fazla olacağını biliyorsun." Elijah'ın gözleri yüzümün yan tarafını yakarken beni bir bakışla çiviliyor.

"Hayır, henüz değil. Yapabildiğim kadar çok şey yapmak istiyorum." "Pey," diye uyarıyor.

"Ne yaptığımı biliyorum," diye savunuyorum. *Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok.*

"Sana güveniyorum ama endişeliyim. Güçlü olduğumu biliyorum ama dünyayı tek başına ele geçiremezsin."

Benim için hazırladığı ve beni işe gönderdiği yiyeceklerle dolu olan peynirli makarnamı elime alıyorum. Ev yapımı kekini çıkardığında Elijah'ın gözleri parlıyor ama ben bahanelerimi sıralayıp onları yalnız bırakıyorum.

Üst kattaki odama çıkmadan önce her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için sessizce kafamı arka odaya sokuyorum.

Çok küçük, bir dolaptan biraz daha büyük ama ihtiyacım olan her şey var ve şu anda tek başıma olsaydım karşılayabileceğimden çok daha fazla.

Yıllar önce bir ya da iki hafta bizimle kaldığında Elijah'ınkini çaldığım kapüşonlu tişörtü üzerimden çıkarıp temiz bir pijama giyiyorum ve barın kokusunu üzerimden atmak için duşa giriyorum.

Ertesi sabah kampüse girdiğimde kendimi buraya ait hissediyordum. Dün Ella ve Letty ile tanışmak tam da ihtiyacım olan şeydi. Tıpkı bir gün önce olduğu gibi, profesörümüz konuşmaya başladığı anda kendimi sınıfta kaybediyorum ve sabah uçup gidiyor.

Ne olduğunu anlayamadan dersimiz sona eriyor ve ben de ilk ödevimizi not alıp diğerlerini takip ederek salondan çıkıyorum.

Serinliğe adım atıp temiz havayı derin derin ciğerlerime çekerken kış güneşi gözlerimi kör ediyor.

Etrafımı kontrol ederek, Ella ve benim dün buluştuğumuz kafeden yürüdüğümüz yöne doğru ilerliyorum. Ağır kapıyı çekip içeri girdiğimde ikisini de göremiyorum, bu yüzden bir kez daha sıraya girip kendime öğle yemeği sipariş ediyorum, beklerken midem yüksek sesle gurulduyor, çünkü bu sabah herhangi bir yiyecek almak için çok geç uyandım.

Dünkü ödevimi yetiştirmeye çalıştığım için uyanık kalmam gereken saatten çok sonra uyandım ve bu sabah alarm çaldığında alarmı kapatıp yuvarlandım. Söylemeye gerek yok, bu yanlış bir hareketti ve bu sabah buraya zamanında gelmek için başsız bir tavuk gibi koşturup durdum.

Elimde sebzeli dürümüm ve cappuccino'mla kafenin arka tarafındaki dört kişilik boş bir masaya geçip rahatıma bakıyorum.

Ella ve Letty'nin beni ekebileceğine dair endişelerimi bastırıyorum. Bunu yapmaya hakları var, aslında birbirimizi tanımıyoruz, ama onlara gerçekten güvenmek istiyorum ve kendime sınıflarının sadece geçtiğini söylüyorum.

Sandalyede arkama yaslanıp öğle yemeklerini yiyen ve arkadaşlarıyla sohbet eden öğrencilere bakıyorum. Kimseyi tanıyamıyorum. Hiç şaşırmadım. Ella, Letty, Luca ya da Leon dışında, Rosewood'da birlikte okula gittiğim herhangi birini burada olsalardı tanımakta zorlanırdım, tıpkı kimsenin bana ikinci bir bakış atmasını beklemediğim gibi. Bugünlerde farklı olan sadece saçlarım değil. Daha yaşlıyım, daha bilgeyim, hayatın gerçeklerine ve beraberinde gelen acılara karşı daha katıyım. Bazı günler aynada kendimi zar zor tanıyorum, başkalarının hiç şansı yok.

Gözlerimi pencerelere çevirdiğimde, çok tanıdık bir figürle karşılaşınca şok içinde soluk soluğa kalıyorum.

Luca.

Kalbim boğazıma fırlıyor ve midem düğümleniyor, zaten yediğim birkaç lokma öğle yemeğini gündeme getirmekle tehdit ediyor.

Diğer üç adamla birlikte duruyor. Hiçbirini tanıdığımı sanmıyorum ama onlara gerçekten odaklanmakta zorlanıyorum çünkü bunca yıldan sonra bile Luca'ya hala çok çekiliyorum.

Saçları lisedekinden daha kısa ve alına dökülmek yerine y ü z ü n d e n uzakta şekillendirilmiş. Çenesi

Daha kare, daha keskin ve günlerdir tıraş olmadığı için koyu renkli kıllarla kaplı. Dudakları hatırladığım kadar dolgun ve tadı hâlâ aynı mı diye merak ederken dilimi alt dudaklarımda gezdirmekten kendimi alamıyorum. Burnu hâlâ düz ve mükemmel boyutta. Cidden, eğer futbolda başarılı olmasaydı, kesinlikle bir model olabilirdi. Ama asıl görmek istediğim ama bu mesafeden göremediğim şey gözleri. Onlar her zaman en büyüleyici yeşildi. Onlarda saatlerce kaybolabilirdim ve eminim bu değişmeyen bir şey.

Onu arkadaşlarıyla birlikte izlerken o kadar dalmışım ki Ella ve Letty'nin bana katıldığını fark etmiyorum. Etrafımdaki sandalyeleri çekme hareketleri dudaklarımdan küçük bir çığlğın dökülmesine neden oluyor.

"Oldukça dikkat dağıtıcılar, değil mi?" Ella soruyor, gözleri birkaç saniye önce benimkilerle aynı adamlara kilitlenmiş.

"U-uh..." Kekeliyorum, gerçekten de hayranlığımın ardındaki neden hakkında hiçbir şey anlatmak istemiyorum. "Evet. Sakın bana futbol takımının bir parçası olduklarını söyleme?"

"Onları ele veren neydi?" diye soruyor gülerek. "Sızdırdıkları kibir mi yoksa aşırı özgüvenleri mi?"

"İkisi de," diye itiraf ediyorum.

Letty onlara bakıyor, ancak gözleri onlardan birinde biraz fazla oyalanmış gibi görünen Ella'dan çok daha az ilgi gösteriyor.

"İçlerinden biri senin mi?" Ella'ya soruyorum, onun Luca'nın kız arkadaşı olduğu düşüncesi -ya da gerçekten onunla birlikte olan herhangi biri- midemi ağrıtıyor.

"Pfft," diyor gözlerini onlardan ayırıp yemeğine odaklanarak. "Tek yaptıkları sikişmek ve atıştırmak. Siktiğimin domuzları."

"Ona aldırmayın, yirmi iki numara tarafından yakıldı," diye araya giriyor Letty. "Ben yanmadım, çok teşekkür ederim."

"Doğru, böylece günün çoğunu onu arayarak geçirmiyorsun," diye kestirip atıyor.

Ella'nın sırtı dikleşiyor ama dudaklarında oynayan sırıtışla öfkesini ciddiye almak zor.

"Ekibin bazı üyeleriyle yaşadığınız sorunları tekrar mı konuşmak istiyorsunuz Bayan Hunter?"

Ella'nın gözleri masaya düşmeden önce bir süre Letty'ninkileri tutuyor. Dikkatini neyin çektiğini merak ederek bakışlarını takip ediyorum.

"Vay anasını, bir futbolcuyla mı nişanlısın?" Düşünmeden ağzımdan kaçırdım.

Göz alıcı siyah elmas nişan yüzüğünü hayranlıkla seyrederken Letty kıkırdıyor. Taşın renginin ardındaki nedeni merak etmekten kendimi alamıyorum. Çarpıcı, benzersiz ve standart olanı tercih etmemesinin ardında bir hikâye olduğunu biliyorum.

"Evet. Ama o adamlardan biri değil."

Rahatladım. Artık Luca'nın ne yapacağı ya da kime bağlanacağı konusunda söz hakkım yok. O gemi çoktan kalktı ama onun bir oyuncu olmadığını, bekâr olduğunu ve benim için bekletildiğini duymak istemeden edemiyorum.

Düşünceme neredeyse sesli gülecektim -tamam, fantezi.

Bunun doğru olmadığını zaten biliyorum, yıllar boyunca sosyal medyasında gezinirken kolunda her zaman bir kız olduğunu bilecek kadar çok zaman geçirdim.

"Kane... farklı," diye açıklıyor Ella, Letty'nin gülmesine neden olarak. "Bunu tekrar söyleyebilirsin."

Letty dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle bana nişanlısıyla olan ilişkisinin özetini veriyor. Birlikte büyüdüklerini ama gençlik ve genç yetişkinlik yıllarının çoğunu birbirlerinin boğazını sıkarak geçirdiklerini ve kendilerini beklenmedik bir şekilde MKÜ'de bulduktan sonra her şeyi nasıl yoluna koyduklarını dinlemek göğsümü ağrıtıyor. Eminim hikâyenin beş dakikalık anlatımında anlattığından çok daha fazlası vardır ama yine de bana umut veriyor. Muhtemelen safça, ama ergen kalbim hala birkaç sokak ötedeki süslü evden gelen ve arsız bir gülümsemeyle kalbimi çalan tamamen Amerikalı çocuğumu arzuluyor.

"Görünüşe göre ikinizin epey bir hikâyesi var," diye boğazımdaki dev yumruyu zorlayarak geçiştiriyorum.

"İlk görüşte aşk değildi, bu kesin. Peki ya sen? Sahnede bir erkek var mı?"

Son zamanlarda hayatımı ele geçiren çocuğu düşünerek kıkırdıyorum.

"Hayır.

Erkekler şu anda radarımda değil."

"Bunu Cuma gecesi hallederiz, değil mi Let? O gece izinlisin, değil mi?"

"Umm..." Tereddüt ediyorum. "Patronum değiştirmeme izin vermiyor," diye yalan söylüyorum, suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Bu tomurcuklanan arkadaşlıktan en iyi şekilde yararlanmak istiyorum, ama aynı zamanda onun olabileceği bir partide olmak da istemiyorum. Gölelerde ne kadar uzun süre saklı kalabilirsem o kadar iyi.

"Lanet olsun, kızım. Sonra gelmek zorunda kalacaksın. Yarın dersten

sonra kostümlerimizi ayıracağız. Katılmak ister misin?"

Dudaklarım reddetmek için kıpırdıyor ama yarın izin günüm ve bu fırsatı kaçırsam kendimi pislik gibi hissedeceğim.

"Elbette, çok isterim," diyorum, onlarla kampüs dışında vakit geçirme düşüncesiyle yüzümde beliren gülümsemeyi zorlamak zorunda kalmadan.

"Mükemmel. Seni öyle bir tanrıça gibi göstereceğiz ki bütün erkekler sana ulaşmak için kendilerini paralayacaklar," diyor ve sanki onun için küçük bir evcil hayvan projesine dönüşmüşüm gibi ellerini birbirine sürüyor.

"Uh... sorun değil. Ben-"

"İstediğin kadar tartışabilirsin," diye araya giriyor Letty. "Ama seni uyarmalıyım ki yine de istediğini elde edecektir."

"Hey, beni kontrol manyağı gibi gösteriyorsun," diye itiraz ediyor Ella. "Seni öyle göstermeye çalışmıyorum, zaten öylesin."

Ella hayal kırıklığıyla ofluyor ama pencerenin dışındaki hareket onun Letty'ye verdiği cevaba odaklanmamı engelliyor.

Adamlar bu tarafa doğru ilerlerken kalbim hızlanıyor.

Nabzım vücudumda gümbür gümbür atıyor ve panik beni ele geçirirken göğsüm kabarmaya başlıyor.

Buraya gelemes. Gelemes işte.

Titreyen ellerimi masanın altında sıkıyorum, gözlerim yaklaşan grubun hareketlerini takip ediyor.

Gözlerim tek kapıya, yürümek üzere oldukları kapıya kayıyor.

Kaçamıyorum bile.

Elini arkadaşlarından birinin omzuna atıp kısaca bir şeyler söyledikten sonra arkasına bakmadan ters yöne doğru uzaklaştığında, onunla bir kez daha toplum içinde yüz yüze gelme düşüncesi giderek daha fazla gerçeğe dönüşürken başım dönüyor.

Vay anasını. Çok yakındı.

"Peyton, iyi misin? Az önce bir hayalet görmüş gibisin."

"Ah, şey... evet, üzgünüm. Sadece bir şey hatırladım..." Cümlemi tamamlayamıyorum, sadece yalan olduğu için değil, aynı zamanda onun köşeden geri çekilişini izlerken kelimeleri tam anlamıyla oluşturamadığım için.

Erkek gibi davranıp onunla konuşmam gerektiğinin farkına vardım.

Bu yeni başlangıcın iki günündeyim ve şimdiden berbat durumdayım.

Ondan kaçabileceğimi umuyordum.

Bu kampüs çok büyük. Birbirimize hiç rastlamadan tamamen ayrı hayatlar yaşayabilmeliyiz. Ama tabii ki bu böyle değil.

işe yarayacak çünkü kader bir sürtük ve bir nedenden dolayı evren bir kez daha yakın olmamız gerektiğini düşünüyor.

Ben kendimi kontrol altına almaya çalışırken ikisi de endişeli ifadelerle bana bakıyor.

"Her şey yolunda, söz veriyorum."

İkisi de gülümsüyor ama ikisi de bana inanmış gibi görünmüyor. Neyse ki, bıraktılar. Şimdilik. Hiç şüphem yok ki eğer bu arkadaşlık devam ederse benim hakkımda daha fazla şey bilmek isteyecekler ve eğer -Luca ve ben tekrar çarpışırsak- MKU'nun Kralı olduğu için benim hakkımda daha fazla soruları olacak. Muhtemelen ikisi de onunla çoktan yatmıştır.

Yemeğimizi bitirdikten ve neyse ki benimle, geçmişimle ya da belli bir oyun kurucuyla ilgili olmayan şeyler hakkında dedikodu yapmaya başladıktan sonra, Ella öğleden sonraki dersine gitmek için mazeret bildiriyor ve Letty ile ben kütüphaneye gidiyoruz.

Neyse ki o da en az benim kadar kendini çalışmalarına adanmış görünüyor ve birlikte bir masada oturup dizüstü bilgisayarlarımızı tıklarken aramızda pek bir şey konuşulmuyor. Rahat bir sessizlik içinde çalışıyoruz ve onun varlığında kendimi uzun zamandır hiç olmadığım kadar evimde hissediyorum.

Sandalyeme yığılıyorum, oturduğum pozisyondan dolayı omuzlarım ağrıyor ve bir iç çekiyorum. Zaman akıp gidiyor ve bu gece başka bir vardiyam olduğunu unutmak imkansız.

Ve bugün Salı. Sessizce inliyorum. Nedense Salı geceleri haftanın en yoğun günleri oluyor. Ancak, çılgınca olsa da, ekstra bahşişlerle birlikte geliyor. Orada olma sebebim para, bu yüzden korkumu yutuyorum.

"Daha iyi olacak," diyor Letty usulca.

"Ha?" Neden bahsettiğini anlayabilmek için bu gecenin nasıl geçeceğine dair kafamda hâlâ bir ipucu yokken soruyorum.

"Yeniden başlamak. Her şey daha iyi olacak."

"Oh, evet. Biliyorum. Şu anda ailemle ilgili bir sürü sorunum var. Bu beni biraz aşağı çekiyor," diyorum, ona açılma riskini alarak. "Bu çok kötü. Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Gerçeklerimi anlatma, acımı açığa vurma düşüncesi Luca'nın öfkeli gözlerine tekrar bakmak kadar korkutucu.

"Hayır, pek sayılmaz."

"Tamam. Eğer istersen. Biz buradayız. Ne kadar zor olduğunu biliyorum, yapabileceğim bir şey varsa yaparım."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, sesim duygusallıktan çatlıyor.

Gerçekliğimi kimseye anlatmadım. Çevremdeki herkes ne olduğunu biliyor çünkü bunun bir parçası oldular. Sadece kelimeleri söyleme düşünce si bile kalbimi paramparça ediyor, sonunda bahanelerim tükendiğinde ve her şeyi itiraf etmek zorunda kaldığımda bunun ne kadar acı verici olacağını hayal edebiliyorum.

"Dışarı çıkmam gerek."

"Yine mi iş?"

"Her zaman. Tüm bunların bedelini bir şekilde ödemeliyim."

"Sonunda buna değecek," diyor ve benimle birlikte çıkmak için dizüstü bilgisayarını kapatıyor. "Bu gece Kane antrenmandayken benim de bir vardiyam var." Onun adını söylediğinde tüm ifadesi değişiyor ve bunu bulunduğunu bildiğim için gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Yıllar boyunca gerçek aşkın ve sonsuza dek mutlu olmanın bir efsane olduğunu düşündüğüm zamanlar oldu. Ona sahip olduğumu sanmıştım ama ne olduğunu anlamadan altımdan çekip alındı. Genç olabilirdik ama biliyordum. Peki ya bu benim tek şansım sa? Artık evde kalmış bir kız olarak yaşamaya mahkum muyum?

Hayatım ve geleceğimle ilgili güvensizliklerimi bir kenara iterek başımı sallıyorum.

Otoparka doğru ilerlerken bir kafedeki işi ve nişanlısıyla paylaştığı daire hakkında sohbet ediyoruz.

Arabamın kapısını açtığımda "Yarın toga yapımında görüşür müyüz?" dedi.

"Evet, kulağa eğlenceli geliyor."

"Eğer Ella işin içindeyse, bunu garanti edebilirsin."

PEYTON

I Personel bölümünden çıkıp ana bara her adım attığımda aynı endişeyle doluyorum ama Salı gecesi her zaman daha kötü oluyor. Sadece birkaç haftadır b u r a d a y ı m ama bazı müdavimleri şimdiden tanıyorum ve benden tam olarak ne beklediklerinin farkındayım.

İhtiyacım olan ipuçlarını almak için bu gece ne yapmam gerektiğini düşündükçe midem bulanıyor.

Işıklara doğru adım atıp barda çalışan Bry'ye doğru ilerlerken onların yakıcı bakışlarını hissediyorum.

"İyi akşamlar güzelim," diyor, gözlerini vücudumda gezdirerek. "Bu gece bir görevde misin?"

"Ben her zaman bir görevdeyim, Bry. Buradan mümkün olan en kısa sürede çıkmak." Bana bir şişe su uzatırken cevabıma kıkırdıyor.

"En sevdiğiniz masa sizi bekliyor." Sudan bir yudum alıyorum ve iki dakika sonra nefes almak istediğimde kullanmak üzere barın sonundaki rafa bırakıyorum.

"Harika." Not defterimi alıyorum, ihtiyacım olacağından değil, orada oturup beni gözleriyle çırılçıplak soyarlarken asla farklı bir şey sipariş etmiyorlar.

Yoluma devam ederken içimi bir tiksinti kaplıyor.

"İşte bizim kız," diyor içlerinden en gülünç olanı doğrudan göğüslerime bakarak. Sanırım hayatımda gördüğüm en gür kaşlara sahip ve ben onları düzeltmek için can atıyorum.

"İyi akşamlar beyler. Bu gece sizin için ne getirebilirim?" Kalçamı çıkardım ve oturdukları kabine yaslandım, en az korkutucu olana yeterince yakındım

grubun. Kolonyasının kokusu burnuma doluyor ve ağzım kuruyor.

Bundan nefret ediyorum.

"Ne istediğimizi zaten biliyorsun prenses," diyor yağlı saçları arkaya kaymış olan.

Hepsi ofis çalışanı ve haftalık olarak takım elbiseleri ve tasarım saatleriyle geliyorlar ama size söyleyebilirim ki sınıfları burada bitiyor. Hepsinin evde eşleri ve çocukları olduğuna bahse girerim, yine de akşamlarını burada göğüslerime ve kıcıma bakarak ve müstehcen yorumlarıyla beni mümkün olduğunca rahatsız ederek geçirmeyi seçiyorlar.

"Macallan her yerde o zaman, çocuklar?"

Mırıldanıyorum. "Sıcak kanatlarımızı unutmayın," diye ekliyor Kaşlar. "Unutur muyum?"

Not defterimi masanın üzerine koyarak, sanki bara doğru kısa bir yürüyüşte iki şeyi hatırlayamayan aptal bir mankafaymışım gibi siparişlerini yazarken kıcıma dışarı çıkarıyorum.

Beni yiyip bitirdiklerinde tenim karıncalanıyor ve küçük gösterimi bitirir bitirmez onlara baştan çıkarıcı bir gülümseme gösterip uzaklaşıyorum. Ama Slick beni çağırana kadar bara geri dönemedim.

"Bu gece kutlama yapıyoruz prenses ve kendimizi cömert hissediyoruz. Bize iyi bir gece geçirtin, biz de size bunun karşılığını verelim."

Sözleri midemi bulandırsa da yüzümü gülümsemeye zorluyorum ve barın güvenli köşesine çekiliyorum.

"Onları arka odaya götürürsen muhtemelen sana ne kadar ödeyeceklerinin farkındasın, değil mi?" Bry soruyor.

"O kadar da çaresiz değilim," diye mırıldanıyorum, ona siparişlerini söylememe bile gerek yok. O da benim kadar iyi biliyor.

"Sadece söylüyorum, bu sizi buradan daha çabuk çıkarır."

Ona kızmak istiyorum ama yapamıyorum. Hikayelerimizi hiç paylaşmamış olmamıza rağmen burada olma ihtiyacımı gerçekten anlıyor gibi görünen tek insanlardan biri o, onda bunu anladığını düşündüren bir şey var.

Helena, diğer garsonlardan biri, bize yaklaşıyor. Dolgulu dudakları parlak kırmızıya boyanmış ve sahte göğüsleri neredeyse boynuna kadar itilmiş. Dirseklerini bara dayayarak göğüs dekoltesini kendisine pek ilgi göstermeyen Bry'ye gösteriyor.

"Sipariş hazır, tatlım," diye mırıldanarak siparişini ona uzatıyor. "N'aber kızım?" diye soruyor, gözlerini onaylamaz bir şekilde üzerimde gezdirerek.

Buradaki diğer kızların çoğuna benzemediğimi biliyorum. Vücudumda sahte bir şey yok. Tamam, kirpiklerim dışında. Gözlerimi kendime çeviriyorum. Müşterilerle flört etmek için elimden geleni yapsam da, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığı ve bunu yaparken tamamen rahatsız olduğum apaçık ortada. Bry bana tüm çekiciliğimin bu olduğunu, masum bakire havasında olduğumu söylüyor. Ve bana bakan erkeklerin masumiyetimi mahvetme düşüncesinden nefret etsem de, bahşiş almamı sağlayan şeyin bu olduğunu ve nihayetinde beni buraya getiren şeyin bu olduğunu biliyorum.

Keşke Letty gibi bir kafede işe girebilseydim ve normal insanlara her gün kafein ve şeker ihtiyaçlarını karşılayabilseydim.

"Bu gece büyük bahşişler için mi gidiyorsun, aşkım?" Helena soruyor, gözleri tıpkı erkekler gibi göğüslerime odaklanıyor.

"Senin kadar çok şeyim olmayabilir ama elimdekiyle yetinmem gerektiğini düşünüyorum."

Bry bir kahkaha atıyor, hemen ardından öksürüyor ama artık çok geç, Helena kahkahayı net bir şekilde duyuyor.

"Alabileceğin bahşişlerin tadını çıkar. Kadınlarla oynamaya hazır olduğunda bana haber ver."

Bry onu geri çağırdığında, hayranlık duyan müşterilerinden daha fazla sipariş almaya hazır bir şekilde defterini hazır tutarak etrafında dönüyor.

"Helena."

"Evet," diye tıslıyor, belli ki ikimizle de işi bitmiş.

"Sende biraz..." Ağzının kenarına dokunuyor. "Belki boşalırim." Yüzü hayal kırıklığıyla buruşurken "Aman Tanrım," diye haykırıyorum. O fırtına gibi kahkahalarımızın sesi.

"Seni stiletto'sunun topuğuyla öldürecek," diyorum ona, kız kulak kesildikten sonra.

"Meh, buna değer. O bir sürtük. Haftanın herhangi bir günü seni ona tercih ederim."

"Bry, sen eşcinselsin."

"Evet, yine de kör değilim." Gözlerini çoğunlukla açıkta olan vücuduma diyor ve ben de onun ilgisiyle ısınmama engel olamıyorum.

"Kes şunu," diye çıkıştım.

"Biliyordum amına koyayım. Bundan biraz istiyorsun, değil mi?" diyor, karın kaslarını göstermek için gömleğini kaldırarak.

"Ew, sanki. Nerede olduğun hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bazı gerçekten, gerçekten berbat adamlarda," diye kestirip atıyor.

"Ah, kötü çocuklara karşı bir şeyler hissediyorsun, değil mi?" Beni oyalamaya devam ederken soruyorum, pisliklerle dolu masam için ihtiyacım olan bardakları alıyorum.

"Kimin yok ki?"

Dudaklarım tartışmak için ayrılıyor ama kelimeler dilimde ölüyor.

Luca o ilk gece çok kötüydü, ama beni o günden daha çok ağırmadıysa ne olayım. Gözlerindeki hınzır parıltı, dudaklarındaki hırıltı. Lanet olsun, eğer onu geri çevirseydim.

"Evet, tamam. Geç kaldığım için benden ekstra para istemeden önce bunu benim için bitireceksin."

"Evet." Bana sırtını dönüyor ve tepsiyi kaydırmadan önce bardakları alıyor. "Pey," diyor ben kalkarken, bir eliyle tepsiyi omzumun üzerinden tutarken.

"Evet."

"O adamlara dikkat et, sana bakışlarından hoşlanmıyorum."

"Ben hallederim, Bry. Benim için endişelenmene gerek yok." Sesime olabildiğince güven katıyorum, içimde o adi pisliklere hizmet etmektense karanlık bir dolaba saklanmayı tercih eden dehşete düşmüş bir enkaz olduğum gerçeğini örtbas ediyorum. Ama bu, başa çıkabileceğimden daha hızlı biriken tıbbi faturaları ödemeyecek.

Omuzlarımı geriye atıp başımı dik tutarak oraya doğru ilerliyorum.

Beklediğim gibi, müdavimlerin iğrenç bakışları altında gecem uzuyor. Bry ile şakalaşmak bile gecemi değıştirmiyor ve vardiyam sona erdiğinde binadan yeterince hızlı çıkamıyorum.

Neyse ki hayran kulübüm yaklaşık on beş dakika önce ayrıldı ve ben de onların hâlâ burada olmasından çok fazla endişe duymadan kulübün arka kapısından ıkabildim. Hepsinin bir kenara koyduğu miktara bakılırsa, zaten bir arabanın yakınında olmalarına imkan yok.

Ama arabama doğru ilk adımlarımı atarken, omurgamdan aşağıya inen ürpertiği görmezden gelemiyorum.

Otoparkın büyük bir kısmı binayı çevreleyen güvenlik ışıklarıyla aydınlatılıyor, ancak yine de birinin isterse saklanabileceği pek çok karanlık nokta var.

Tüylerimi diken diken eden her neyse onu görme umuduyla gözlerim etrafta uçuşuyor ama kimseyi göremiyorum. Otopark çoğunlukla boş, sadece içeride kalan personelle birlikte birkaç müdavim arabası var.

Korkumu bastırarak ilerlemeye devam ediyorum. Kendime bu gece o adamların bana nasıl baktığını hatırladığım için gergin olduğumu söylüyorum ama yine de buna inanmıyorum.

Biri beni izliyor. Birisi-

Bir saniye geçmeden sıcak bir beden sırtıma bastırıldığında boğazımdan çıkan çığlık, bir elin ağzımı sarmasıyla kesiliyor.

Kalbim göğsümde öyle bir çarpıyor ki ayak parmaklarımda hissediyorum.

Tüm vücudum korkudan titriyor.

Aptal, aptal kız, diye düşünüyorum kendi kendime. Bu gece daha fazla bahşış alma umuduyla ateşle oynadığımı biliyordum ama tek yaptığım, istedikleri her şeyi alabileceklerini düşünmelerini sağlamak oldu.

Güçlü bir kol belimi sardığında ve yerden kaldırıldığında elin altında inliyorum.

Etrafımdaki kola bakmayı başarıyorum ve donuk ışıktaki bile bunun bir takım elbise ceketi, hatta bir gömlek bile olmadığı açıkça görülüyor.

Beni tutan adam kapüşonlu giyiyor.

Aman Tanrım.

Birlikte karanlığa karışıyoruz ve bir şekilde nabzım daha da hızlanıyor, çünkü biri buraya geri gelse bile bizi asla göremeyeceğini biliyorum.

Vücudumun ön tarafı bir arabaya dayanıyor ve onun uzun, sert vücudu beni yerime mıhlıyor.

"Unuttuğumu düşünmedin, değil mi?" diye homurdanıyor tanıdık bir ses Kulak.

Korku ürpertisi bir anda tamamen başka bir şeye dönüşür Nefesi kulağımı ve boynumu okşuyor. Bariz öfkesine rağmen, orada hala beni çağıran, doğru hissettiren bir şey var. Bununla ilgili her şey çok ama çok yanlış olmasına rağmen.

Tekrar inliyorum, keşke bir şey söyleyebilseydim, herhangi bir şey, beni şu anda bu durumdan kurtaracak bir şey.

"Seni izliyordum, biliyorsun. Her gece gidişini izliyordum. Biraz para için geceyi tam olarak kimin kışını sallayarak geçirdiğini merak ediyorum."

Duygular boğazımı tıkıyor, kendimi düşürdüğüm derinliklerden utanç duyuyorum. Sadece birkaç ay önce böyle bir işi asla düşünmezdim. Ama ihtiyaçlar bunu gerektiriyor.

"Sanırım söyledikleri doğru, elma ağaçtan uzağa düşmez."

Hayır, çığlık atmak istiyorum.

İnsanların annem hakkında ne düşündüğünü biliyorum. İş yüzünden erkeklerin beni azarlamasına yıllarca katlanmak zorunda kaldım. Ama hepsi buydu. Bir işti. Kızlarının başlarının üstünde bir çatı ve karınlarında yemek olmasını sağlayan bir iş.

Bize bakmak için hayatını feda eden bir kadın hakkında kötü bir şey duymak istemiyorum.

Birden hareket ettim. Ön tarafım arabadan ayrılıyor ve sırtım soğuk metale değene kadar dönüyorum.

Luca'nın eli ağzımdan ayrılıyor, parmakları arabasının üst kısmına dolanıyor ve beni sabitliyor.

"Yardım çağırmayı aklından bile geçirme, Küçük Kız."

Yıllar önce beni çağırdığı ismi kullanması içimde tuhaf bir rahatlık ve nefret karışımına yol açıyor. Bu her zaman bir şakaydı çünkü ondan birkaç hafta küçüktüm. Ama şu anda, her şey bir şaka ve her şey bir tehdit gibi geliyor.

Onun yanında ben küçüğüm. Hep öyleydim. Ama ayrı kaldığımız süre içinde hem boy hem de cüsse olarak büyüdü ve ona karşı hiç şansım olmadığını şimdiden biliyorum.

Dudaklarım aralanıyor ama hiç ses çıkmıyor, sadece onun koyu renk gözlerine bakarken derin bir nefes veriyorum. İnanılmaz yeşil olduklarını biliyorum ama şu anda karanlığın içinde gizlendikleri için görmek zor.

Sanki gerçekten karşısında durduğuma inanamıyormuş gibi bana bakıyor. Göğsü kabarıyor, soğukkanlılığını korumak için mücadele ederken dolgun dudakları aralanıyor.

"Buraya geri dönmemeliydin," diye uyarıyor, sesi son konuşmamızdan çok iyi hatırladığım bir şekilde alçak ve soğuk.

"BEN-BEN-"

"Hayır," diye bağırır. "Senin acıma hikayeni istemiyorum, Peyton."

Dilimin ucuna kadar gelen argümanı yutuyorum, ancak bunun en iyi ihtimalle zayıf olduğunu zaten biliyorum çünkü ona gerçeği söylememin imkanı yok. Beni incitmesi için ona zaten sahip olduğunu düşündüğünden daha fazla cephane vermeyeceğim.

"Buraya geleceğini ve seni bulamayacağımı mı sandın?"

Gözlerimin içindeki gerçeği görmesini isteyerek ona bakıyorum.

Başka seçeneğim yoktu.

"Yoksa istediğin tam olarak bu muydu? Seni bulacağımı ve unutmuş olacağımı mı? Tüm yalanlarını arkamda bırakacağımı ve kaldığımız yerden devam edebileceğimizi mi düşündün?" Sanki bunları söylemek bile onu iğrendiriyormuş gibi kelimeleri tükürüyor. "Beni gerçekten bu kadar özledin mi?"

İçimden evet diye bağıryorum. Evet, onu gerçekten çok özledim. İlk taşındığımızda, en iyi arkadaşımı geri almak için her şeyi yapardım. Gerçekten her şeyi. Ama bunun gerçekleşmesinin mümkün olmadığını biliyordum. Tıpkı şimdi de olacağını düşünmediğim gibi.

"Bakalım bu gece neler sunacaksın. Bakalım tüm bunları benim için değerli kılabilecek miyiz?"

"W-wha-"

Elini kapüşonumun önündeki fermuara götürüp aşağı çekerken şok içinde donup kalıyorum.

Dün gecenin aksine, bu gerçekten bana ait. Onu giydiğim anda Elijah'inkinin rahatlığını özledim. Çılgınca ama garip bir güvenlik battaniyesi gibi.

Serin kış havası açıkta kalan tenimi yıkıyor ve beni titretiyor.

Ta ki gözleri benimkilerden ayrılıp tenimin üzerinde bir iz bırakana kadar.

Sonra yanıyorum. Bana hissettirdiklerinden dolayı kanım kaynıyor.

Ama bu onun için değil. Bu şehvet ya da onun bana dokunmasını arzulamam değil. Bu utanç.

Dönüştüğüm kişi, bunca yıldan sonra önünde durduğu kadın ve kendimi düşürdüğüm durum için kıpkırmızı bir utanç.

Benden hoşlanmaması şaşırtıcı değil. Buraya her gelip mesaiye kaldığımda kendimden biraz daha nefret ediyorum.

Kendime bunun sadece bir amaç olduğunu söylüyorum. Ailemin bana ihtiyacı var ve yardım edebilmem en iyi yolu bu.

Ancak bu bilgi durumu daha iyi hale getirmiyor.

Dilini tıklamadan önce boğazının arkasında bir onaylamama hırıltısı gümbürdüyor.

"Bu gece o çocuklara iyi vakit ge irtiyordun, ha?" diye mırıldandı.

Beni yargılarken ona bakamıyorum bile, başıımı yana çevirip karanlığa bakıyorum ve beni yutmasını cehennem gibi diliyorum.

Neden böyle olmak zorundaydı?

Bo azımdaki yumru o kadar büyük ki, beni incelemeye devam ederken nefes almakta bile zorlanıyorum.

"Söyle bana..." diye başılıyor ve az sonra gelecekler için midemin bulanmasına neden oluyor. "Bu gece çok bahşı  aldın mı?"

Ona cevap vermiyorum. Ona bakmıyorum bile. Sadece biraz fazla ten göstererek ne kadar kazandı ımı bilmek beni çok utandırdı.

Yanıt vermememden memnun olmayan Luca, parayı nereye sakladığımı doğru tahmin ederek elini kap  onumun cebine sokuyor.

"Lanet olsun," diye soluk solu a bağırıyor bir tomar banknotu çekip  ıkardı ında. "Bu gece ne yaptın, seni pis sürtük?" diye homurdanıyor, e ilip kulağıma fısıldıyor.

"Hiçbir  ey."

"Saçmalık," diye tükürüyor, hâlâ yaklaşıyor. Dokunmuyoruz ama teninin sıcaklığı yakıyor. Bana gerçekten dokunmasına duyduğum ihtiyaç içimi ürpertiyor. Hâlâ o zamanki kadar elektrikli olup olmadığını bilmek için.

Sonunda benimle bağlantı kurdu unda, bu hiç de umdu um ya da bunca yıldan sonra  zledi im şekilde olmuyor.

Sıcak parmakları bo azıma dolandı ında patlamak isteyen iniltiyi yutuyorum.

Uyarmak için hafifçe sıkıyorlar, gözlerimin kırmızı sıcak g zyaşılarıyla yanmasına neden oluyorlar.

Özür dilerim. Çok  zg n m, diye içimden ba ırıyorum, aramızda yaşıananların karşımda duran öfkeli, hırçın, karanlık çocuğu yarattığını ya da en azından buna katkıda bulunduğunu çok iyi biliyorum. O hep oradaydı, yüzeyin altında saklanıyordu. Ne zaman biri onu kızdırsa -özellikle de babası- ortaya çıkıyordu. Ama sadece kapalı kapılar ardında ve sadece yalnızken, benimle ya da Leon'la. Onun güvenli yerleri.

İ ler sarpa sardı ında dünyanın geri kalanının g rd  u kişi, benim tanıdı ımdan tamamen farklı biriydi. Gitti i yerden utanıyordu.

Gerçekten kızgın olduğunda, o bana söylemese bile nedenini biliyordum.

Bu onu babası gibi yaptı.

Öfkesi, saldırganlık yeteneği. Tıpkı Brett Dunn gibiydi ve Luca bundan nefret ediyordu.

Anladım. Babası destansı boyutlarda bir pislikti. Sadece her zaman saklanmak ve sevdiklerinden çıkarmak yerine bununla başa çıkmanın bir yolunu bulmasını diledim. Ben, Lee, annesi.

Ben yokken geçen beş yıl boyunca onun yanında olan başka biri olup olmadığını merak ediyorum.

Şu anda dışarıda onun bu yönünü anlayan bir kadın olabileceğini düşünmek kalbimi sızlatıyor. Eskiden benim yaptığım gibi ona yardım eden.

"Aptal küçük bir kız gibi davranma, Peyton. İkimiz de öyle olmadığını biliyoruz. Ve ikimiz de bu kadar para kazanmak için orada neler olduğunu biliyoruz. Peki... Ne... Ne yaptın? Sen. Yaptın?"

"Hiçbir şey," diye
tekrarlıyorum. "Sana
kim dokundu?"

"Hiç kimse." Bu tamamen doğru değil. Dördüncü şişe viski masalarına geldikten sonra Slick biraz elleşti ama Luca'nın şu anda düşündüğünden emin olduğum gibi bana dokunmadı.

Başını bana doğru sallıyor, hayal kırıklığı dalga dalga yayılıyor.

"Yani, tüm bu para sadece bakmak için, ha? Senin gerçekten özel biri olduğunu düşünüyor olmalılar."

"Ben bir şey değilim Luc. Ben sadece... Ben sadece onlara istediklerini veriyorum."

"Güven bana. Eğer sana dokunmalarına izin vermediysen, eğer onlara dokunmadıysan, seni temin ederim ki onlara istediklerini vermenin yakınından bile geçemezsin."

Cevabımı yutuyorum çünkü ikimiz de biliyoruz ki yapabileceğim herhangi bir tartışma yalan olur.

"Tam bir baş belasısın, Peyton. Etrafta böyle dolaşıp erkeklere fikir veriyorsun." Gözleri göğüslerime kayıyor ve karanlıkta bile tam olarak ne görebildiğini biliyorum ve bu beni toprağın yutmasını istememe neden oluyor.

Ellerim sıkı yumruklar halinde kıvrılıyor ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum, şu anda buradan başka bir yerde olmayı diliyorum. Buradan başka bir yerde tekrar çarpışabilseydik. Bu geceden başka bir zamanda.

"Söyle bana P. Bunlar onlar için de şu anda benim için olduğu kadar zor muydu?"

Yumuşak dokunuşu meme uçlarımdan birine değdiğinde nefesim kesiliyor.

Hemen cevap vermediğimde parmakları boğazımı sıkıyor. "Soğuktan."

"Saçmalama, P. İkimiz de biliyoruz ki şu anda elimi külotunun içine sokacak olsam, benim için sırlısklam olursun."

Gözlerim şok içinde onunkilere kayıyor. Sözleri beni derinden sarsıyor ve artık karşımda on altı yaşında bir Luca olmadığını hatırlatıyor. Nasıl başa çıkacağımı bilemediğim kadar öfkeli ve incinmiş bir adamla uğraşıyorum.

"Bekle..." diyor ben kendi köşemde mücadele etmeye vakit bulamadan. "Külot giyiyorsun, değil mi? O amcıkların parasına o kadar muhtaç değilsin ki bütün gece bu kısa etekle eğilip onlara benim olanı gösteriyorsun."

"Senin mi?" İfadesinin geri kalanını görmezden gelerek kekeliyorum. Bedenime sahip olmasından dolayı yaşadığım şok bir kenara atılamayacak kadar büyüktü.

Boğazından alçak, tehditkâr bir kıkırdama yükseliyor. Dudaklarında korkunç bir sırıtma kıvrılıyor.

"Evet, Peyton. *Benim.*"

Yutkunuyorum, gittikçe büyüyen yumruyu bastırmaya çalışıyorum ama nafiye. Beni serbest bıraktıktan uzun süre sonra bile, biliyorum ki kalacak.

Gözlerini tutuyorum, sorusunu gerçek bir cevapla onurlandırmayı reddederken toplayabildiğim kadar çok güveni sürüklüyorum.

Ancak elini indirip parmak eklemlerini eteğimin kenarından geçirdiğinde her şey boka sarıyor.

"Evet. Evet," diye ağlıyorum. "Külot giyiyorum."

Elini çekerek, hâlâ parmaklarında tuttuğu parayı kaldırıyor.

Hepsini eşofmanının cebine sokmadan önce dudakları bir kez daha kıvrılıyor.

"Luca, lütfen. İhtiyacım var-"

"İhtiyacın olan şey ucuz bir fahişe gibi görünmeyi bırakmak, P." "Bu benim işim. Paraya ihtiyacım var."

"Bana nedenini söyle, belki sana karşı daha yumuşak olurum. Yalan söyleyen ağızından çıkan tek bir kelimeye bile inanacağımı varsayıyorum."

LUCA

MOnun gümüş gözlerine bakıp iç savaşını izlerken kalbim göğsümde kaçak bir tren gibi. Bana burada bulunma nedenlerini anlatmak istiyor çünkü kaçmak istiyor, ben istemiyorum.

Şu anda benden korktuğunu bilmek için vücudunu saran titremeyi hissedebilmem gerekiyor, neredeyse korkusunu tadabiliyorum ve bu, doyurulmaya bu kadar çok ihtiyaç duyduğunun farkında olmadığım bir parçamı besliyor.

Onun önünde durmanın, gözlerinin içine bakmanın içimdeki savaşı yatıştıracaklarını biliyordum. Ama onun korkusunun bu kadar bağımlılık yapıcı olacağını hiç düşünmemiştim.

Otoparkın çakıllarında ayak sesleri duyulurken tekrar "Söyle bana," diyorum. Bu gecenin müşterileri mi yoksa çalışanları mı bilmiyorum, öğrenmek için gözlerimi Peyton'inkilerden ayırmıyorum.

Onu arayıp yardım istememesi konusunda uyarmak için bir şey söylememe gerek yok. Bunun gerçekten çok kötü bir şey olacağını biliyor gibi görünüyor.

Bir kez daha yutkunuyor, narin teni elimin üzerinde dalgalanıyor, onu daha da korkutmak için elimi sıkmak istiyorum. Ama şimdilik direniyorum.

Hala lanet olası karanlıkta bile tişörtünün üzerinden göğüs uçlarının izini açıkça görebildiğim gerçeğine ve Salı gecelerini Soyunma Odası'nda geçiren iğrenç amcıkların etrafında geceyi geçirmek bir yana, evden dışarı bu şekilde çıkmanın iyi bir fikir olduğunu neden bir an bile düşünmediğine değinmek istiyorum.

"Siktir git Luc. Sana hiçbir şey borçlu değilim. Yaptığım şeyin seninle hiçbir ilgisi yok. Hayatımdaki yerini beş yıl önce çok net bir şekilde belirledin. Şimdi tekrar içeri girip yapmam gerekeni yaptığım için beni utandıramazsın."

Onun ateşi sikimi kabartıyor. Onu sarsmak için her zaman çok şey gerekmiştir. Sanırım bu kadar iyi çalışmamızın nedenlerinden biri de buydu. Ne zaman kendimi kaybetsem, beni sakinleştiren, olaylara farklı bir açıdan bakmamı sağlayan hep o olurdu. Onu kızgın gördüğüm zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmez. O zamanların en kötüsü onu son gördüğüm zamandı.

O öğleden sonraya dair anılar hâlâ aklımdan çıkmıyor. Ama ben doğru olanı yaptım. Yalanlarıyla beni zehirlemesine izin veremezdim. Yalan olduklarından haberi olmasa bile.

Büyük bir parçam onun buna gerçekten inanmadığını, sadece sevdiklerine çok fazla sadakat gösterdiğini biliyor.

O zamanlar beni çileden çıkaran ve şimdi de hâlâ çileden çıkaran şey, sanki gerçekten inanıyormuş gibi orada durup bu saçma iddialarda bulunma cüretini göstermesiydi.

Bana söylediği şey... çok ciddiye.

Hiçbir yolu yok... hiçbir yolu yok...

"Ne halt ediyorsun?" diye tıslıyor elimi bir kez daha kaldırıp başparmağımın ucuyla gömleğinin ince kumaşından göğüs ucunu hafifçe okşadığımda.

"Bunu giymeden önce hiç aynaya baktın mı?" Gözlerim hareketlerime kilitlenmişken soruyorum, tepe noktası hissiyatla daha da sertleşiyor.

Birbirimizi son gördüğümüzden beri değişen tek kişi ben değilim. O zamanlar genç bir kadındı. Şimdi tamamen kadın oldu. Geliştirdiği kıvrımlar beni mahvetmekle tehdit ediyor. Ne yazık ki burada mahvolan tek kişi kendisi.

Yıllarca aramızdakileri açıklamak için bekledim ve şimdi o burada.

Benim avım.

Küçük patlamasından sonra konuşmayı reddederek dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırıyor.

"O zaman öyle olduğunu varsayıyorum ve oradaki her erkeğin çıplak nasıl göründüklerini hayal etmelerini istedin. Eğer meme uçların hayal ettikleri kadar pembe ve pembeyse. Bahse girerim, senin nasıl ses çıkaracağını merak ediyorlardır-"

Hassas tepe noktasına sertçe bastırdığımda şok nefesi havada yankılanıyor.

Gözleri uyarmak için kısıyor ama benim hamlemle ne kadar karardıklarını fark etmemek mümkün değil.

"Hoşuna gitti mi, P? Umduğun şey bu muydu? Bu küçük hareketle herkesi inandırmaya çalıştığın masumiyetinin birileri tarafından elinden alınmasını mı?"

Öne doğru eğilip dudaklarımı kulağına değdirdim.

"Bu kadar mı? Hepsine bakire olduğunu söyledin mi?"

Boğazında bir hırıltı titreşiyor. Onu bu kadar sıkı tutmasaydım özlerdim.

"Döktüğün diğer yalanlara bir yenisi daha eklendi çünkü ikimiz de senin bakire olmadığını biliyoruz, değil mi P?"

Bana bakarken göğsü kabarıyor. Yıllar önce birbirimizin bedenlerini çözerken birlikte yaşadığımız anılar gri derinliklerinde neredeyse görülebiliyor.

"Sence bunun için sana ne kadar öderler?" Benim için zaten zor bir noktada olan diğer tarafa geçerek soruyorum.

Hâlâ masum olduğunu iddia etmeye çalışarak başını sallıyor. "Tadına bakmaya ne dersin, P? Bunun fiyatı ne kadar?"

"Bedenimi satmıyorum, Luc." Sesindeki yalvarış onu daha fazla zorlamama neden oluyor. Ve ilk kez onu ne kadar çok kırmak istediğimi fark ediyorum.

Tıpkı onun beni kırdığı gibi.

Annesi onu Rosewood'dan sürükleyerek çıkardığı gün benim için her şey değişti. Güvenim paramparçaydı, hayatım üzerime çöküyordu ve bildiğimi sandığım her şey sorgulanıyordu.

O günden beri içimdeki en karanlık parçayı kimseye emanet etmedim.

Derinlerde bir kasa buldum ve her şeyi kilitledim çünkü kimsenin bana tekrar böyle ihanet etmesi riskini göze alamazdım.

Letty benim hakkımda her şeyi bildiğini sanıyor. Ama bilmiyor. Ona hiç göstermediğim yanlarım var. Leon'un bile çok uzun zamandır görmediği kısımlar.

İkisi de benim biraz asabi olduğumu düşünüyor, öyleyim de, bunu inkar edemem. Ama bu patlamadan sonra kendimi odama kilitlediğimde olanlar hakkında hiçbir fikirleri yok.

Peyton her şeyi biliyor. Benim her karanlık ve çarpık tarafımı gördü ve bunu bilmesine rağmen beni kırdı.

"Orada haklısın. Benden yeterince şey aldın zaten. İyiliğinin karşılığını verme zamanı geldi."

Boğazını serbest bırakarak parmaklarımı gömleğinin kırpılmış eteklerine doladım ve çıplak göğüslerini ortaya çıkaracak şekilde yukarı ittim.

Mükemmeller ve yıllardır hayalini kurduğum her şeye sahipler ama bunu ona söyleyecek değilim.

İtiraz etmeye fırsat bulamadan aşağı inip bir tanesini ağzıma alıyorum.

Tatlılığı ağzımda patlıyor ve sikim onun için ağlıyor.

Boyuma dolanan dudaklarının görüntüsünü çok iyi hatırlıyorum. Tereddütlerini, sınırlarını hatırlıyorum. Şimdi ne kadar özgüvene sahip olabileceğini merak ediyorum. Ne kadar pratik yapmış olabileceğini.

Onun başka bir orospu çocuğu için diz çöktüğü düşüncesi yumruklarımı sıkımda neden oluyor ama kısa süre sonra hayal kırıklığımı boşaltmak için önümde daha iyi bir şey olduğunu fark ediyorum.

"Luc," diye haykırıyor ağzımın derinliklerindeki meme ucunu ısırıp diğerini çimdiklerken.

Parmakları saçlarımin arasına giriyor, sertçe çekiyor ve benimle mücadele etmeye çalışırken kafa derimin acımasına neden oluyor.

"Ve düşünsene, fahişe olduğunu inkâr etmeye çalıştın," diye mırıldanıyorum göğsünün dolgunluğuna karşı.

"Ben değilim. Çekil üstümden."

"Kendine yalan söylemeyi bırak, P. Bunu istiyorsun. Bunun için ıslaksın." "Hayır. Senden nefret ediyorum, Luc. Senden nefret ediyorum."

Onun sözleri içimde bir öfke tsunamisi yaratıyor.

"Benden nefret mi ediyorsun?" Nerede olduğumuzu ve herhangi birinin duyup onu kurtarmaya koşabileceğini unutarak kükrüyorum. Elim bir kez daha boğazını buluyor ama bu sefer çok daha acımasızca kavırıyorum ve gözleri korkuyla açılıyor. Bir zamanlar, işleri asla çok ileri götürmeyeceğime, onu asla incitmeyeceğime dair her türlü güveni vardı. Ama zaman değişti ve verebileceğim tüm acıyı hak ediyor. "Ben hiçbir şey yapmadım, P. Lanet olası hiçbir şey," diye bağıriyorum, içimdeki on altı yaşındaki incinmiş çocuk küçük kafasını kaldırıyor. "Saçma sapan yalanlarıyla her şeyi mahvettin. Seni sevmiştim P. Seni çok sevmiştim ve sen beni mahvettin."

İhtiyaç, açlık, öfke, ahlaksızlık, hepsi kara bir bulut gibi etrafımda dönüyor ve bana gerçekte kim olduğumu, nerede olduğumuzu ve ne olmam gerektiğini unutturuyor

yapıyor.

"Luca, hayır," diye haykırıyor Peyton, külotunu kenara yırttığımda. Ayaklarımla bacaklarını daha geniş açarak iki parmağımı içine sokuyorum. Kadife sıcaklığı etrafımı sarıyor ve hemen bir şeyler yerine oturuyor çünkü haklıydım.

Haklıydım.

"Kahretsin, P. Şu anda damlıyorsun."

"Luca," diye inliyor ama belli ki vücudu kafasından farklı bir sayfada çünkü parmaklarımı içine doğru bükteğümde beni sıkıştırıyor, parmaklarımdan aşağı ve elime doğru bir sıvı akıyor.

"Etrafta pis bir sürtük gibi dolaşmaktan hoşlanıyorsun, değil mi? Tüm erkeklerin seni istediğini bilmek seni güçlü hissettiriyor mu?"

"Hayır," diye ağlıyor.

"Bir anlaşma yapalım."

Başını bir o yana bir bu yana sallayarak parmaklarımın onun derinliklerinde ne yaptığını görmezden gelmeye çalışıyor.

"Bakmalarına izin vereceğiz... şimdilik. Ama kimse benim olana dokunmayacak."

"Luc." Sesi hırıltılı, vücudu serbest kalmanın eşiğinde sallanıyor.

Onu itme ihtiyacı. Benim yüzümden bir kez daha düşüşünü izlemek neredeyse inkâr edilemeyecek kadar fazla.

Neredeyse.

"Oh kahretsin. Luc. Hayır," diye ağlıyor ve parmaklarımı içinden çekerken arabamın yan tarafına doğru sarkıyor.

Göğsü kabarıyor, meme uçları hâlâ dikkatimden dolayı parlıyor. Gözleri parlıyor ve daha iyi görebilseydim yanaklarının ve göğsünün neredeyse serbest bırakılmasından dolayı parlak kırmızı olacağını biliyorum.

Elimi kaldırarak, ayrılmış dudaklarından en iyi şekilde yararlanıyorum ve onları içeri itiyorum.

"Onları temizle."

Gözleri şaşkınlıkla bir kez daha açılıyor ama benimkinde ne gördüyse, söyleneni yapmasını sağlıyor.

Dili üzerimde gezinirken neredeyse bir okul çocuğu gibi pantolonuma boşalacaktım.

Dişlerimi gıcırdatarak parmaklarımı tekrar koparıyorum.

"Aferin kızıma." Bir adım geri atıyorum ve dizleri onu zar zor ayakta tutarak aşağıya doğru sarkıyor. "Söylediğimde ciddiydim, P. Sana başka kimse dokunamaz." Boyuna doğru eğilerek, ne kadar ciddi olduğumu görebilmesi için gözlerinin içine bakıyorum. "Hatta

erkek arkadaşının amcığı." Bu kelime dilime acı geliyor ama dün onları gördükten sonra bunu söylemeden edemiyorum.

"Benim b-boy-" Muhtemelen onu gerçekten izlediğimi fark ederek dudaklarını kapattı. Sinirli bir şekilde yutkunuyor.

"Şimdi, in arabamdan. Ucuz görünmesine neden oluyorsun."

Elimi kapüşonunun kumaşına dolayıp onu kendimden uzaklaştırdığımda şoktan çenesi düştü.

Tökezleyerek benden uzaklaştı, örtmek için kendi etrafına sardı.

Yu

kar Çok yazık ama boş vereceğim. Şimdilik. "Luc,

1. bekle. Lütfen."

Şoför kapısına doğru iki adım atmıştım ki ne dediğini anladım. yalvarıyor.

Elimi cebime sokarak cüzdanımla birlikte parasını çıkardım.

"Tek umursadığın bu mu?" Paraları ona fırlatarak söyledim.

Aşağı bakmak, onları toplamak istiyor ama yapmıyor. Gözleri benimkilerde, durmam için yalvarıyor.

Bunu istediği kadar deneyebilir. Farkına varması gereken şey, bunun sadece bir başlangıç olduğu.

Cüzdanımı açıyorum ve bir sonraki sorumu sorarken gözlerinin içine bakıyorum. "Peki, parmak darbesi ne kadar?"

Dudaklarından anlaşılmaz bir çılgılık dökülüyor ve cüzdanımdan birkaç banknot çıkarıyorum. İçinde ne kadar olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama gerçekten umurumda değil.

Arabamın kapısını açıp koltuğa çökmeden önce parayı ona fırlatıyorum.

Otoparktan çıkarken aynaya bakıyorum ve onu yerde kafası ellerinin arasında bir yığın halinde buluyorum.

Midem düğümleniyor. İçimdeki küçük çocuk gidip tüm hayatı olan kızı kucağına almak istiyor. Parçaları bir araya getirmesine yardım etmek ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek için.

Ama o gideli çok oldu. Yerine gelen adam, o tatlı çocuğu öldüren kişi kadar şefkatli değil.

PEYTON

T Fee Teyze'nin evine geri dönerken kulaklarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye devam ediyor. Luca'yla geçirdiğim o birkaç dakika kafamın içinde tekrar tekrar çalarken vücudum titriyor. Her kötü kelime benimle alay ediyor,

Her dikenli hakaret ve fahişe olduğuma dair imalar her duyduğumda daha da çok canımı yakıyor. Yine de, tüm bunlara rağmen, tenim hala bana dokunduğu yerden yanıyor. İçimdeki parmaklarını hatırladıkça karın kaslarım geriliyor.

Çok yaklaşmışım. Gerçekliğimi sadece birkaç saniyeliğine unutmaya çok yakındım ve o bunu benden aldı.

Evin önünde durduğumda bir hıçkırık patlıyor.

Oraya bu şekilde giremem, Fee Teyze bana bir bakar ve sorunun ne olduğunu öğrenmek ister.

Yalan söyleyebilirim, elbette. Şu anda hayatımda ağlayacak yeterince şey var, ama o bunun farkına varırdı. Bunun farklı olduğunu bilirdi. Farklı. Farklı çünkü onunla ilgili. Kalbimi verdiğim tek kişi.

Motoru kapatmak yerine, arabayı tekrar vitesine takıp geri çekiyorum.

Biri fark eder diye burada oturamam ve kendimi kontrol altına alana kadar içeri giremem.

Rosewood'a geri dönmeyi ve sahilde oturmayı dileyerek şehirde dolaşıyorum. Dalgaların çarpışını dinlemek, kendi kafanızdan çıkmanız gerektiğinde mükemmeldir.

Luc ve ben hava karardıktan sonra sahilde serin kumlara uzanarak saatlerimizi geçirirdik.

Göğsüm sıkışıyor. Onunla daha kolay zamanlara dönmek için neler vermezdim.

Şehrin merkezinde arabaya servis yapan bir kahve dükkânı bulup kendime en büyük sıcak çikolatayı sipariş ettikten sonra otoparka giriyorum, sandalyemi arkaya kaydırıyorum ve kendime biraz nefes almak için izin veriyorum.

Luca ile geçirdiğim zaman çok yoğunlu. Bir yanımda onun acımasızlığına, bana zarar verme ihtiyacına şaşırdı. Ama başka bir yanımda şaşırmadı. Onun bu yönünü daha önce de görmüştüm. Ama geçmişte bu sadece babasına ya da bazen hassas bir noktasına dokunan rakip bir oyuncuya yönelikti. Hiçbir zaman -ben ayrılmadan hemen önce hariç- bana bu şekilde yönelmemişti.

Onun elektrikli dokunuşunu düşündüğümde omurgamda bir ürperti dolaşılıyor. Acımasız ve nefret dolu olmasına rağmen, tam da olmasını umduğum gibiydi. Başparmağını meme ucuma dokundurduğu anda, çok iyi hatırladığım aynı elektrik kıvılcımları vücudumdan geçerek sinir uçlarıma saldırdı.

Meme uçlarımda bir kez daha sertleşiyor, klitorisimdeki zonklama kaybolan orgazmımdan geri dönüyor. Başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ve uzun, yavaş bir nefes alıyorum. Parmaklarının hayaletini hâlâ içimde hissedebiliyorum.

Ne yaptığımı fark ettiğimde kafam uçtu.

Benim neyim var böyle?

Bunu ben istemedim. Bunu ben istemedim. Neden burada oturmuş bunun hayalini kuruyorum?

Başımı salladığımda, bu gecenin devam etmesine izin vereceğimi ve şansım olsa muhtemelen çok daha fazlasını yapacağımı bildiğim için yanaklarım kıpkırmızı yanıyor.

Bana söylediği kötü niyetli sözlerin hiçbir önemi yoktu. Yine Luca'yla birlikteydim. Onun varlığıyla ilgili bir şey ruhuma hitap ediyordu.

O da biliyordu.

Bu yüzden benimle böyle oynadı.

Motoru bir kez daha çalıştırdığımda sıcak çikolatam çoktan bitmişti, Fee Teyze'nin ön kapısından içeri girebileceğimi ve kendimi anında ele vermeyeceğimi hissediyordum.

Saat ne kadar geç olduğunu fark etmiyorum, ta ki evin önüne geri çekilip her yerin karanlık olduğunu fark edene kadar.

Fee Teyze'nin ben eve gelmeden yatağa gitmesi pek sık rastlanan bir durum değil ama belli ki bu gece beklemekten sıkılmış.

Ağır bir kalp ve midemin çukurunda kalıcı bir demirbaş gibi görünen bir düğümle içeri giriyorum.

Ev beklediğim kadar sessizdi ve üst kata götürmek üzere bir bardak su almak için koridordan mutfığa doğru ilerledim.

Lavabonun başında durmuş, önümdeki penceredeki yansımama bakıyor ve hâlâ bu gece Luca'yla nasıl hissettiğimi sorguluyordum ki bir ses elimdeki bardağı düşürmeme neden oldu.

"Vay anasını!" diye küfrediyorum, arkamı döndüğümde kaşları endişeyle çekilmiş, bana bakan küçük bir yüz görüyorum. "Beni korkuttun, bebeğim."

Ona böyle seslendiğimde dudakları her zaman olduğu gibi bükülüyor. "Geç kaldın," diyor.

"Ee... evet, biraz geciktim. Uyuyor olmalıydın," diye uyarıyorum.

"Biliyorum." Hüzünlü gözlerle bana bakıyor. "Ben de seni bekliyordum." "Özür dilerim. Yine de iyisin, değil mi?"

Başını sallıyor ama hüzün yüzünden hiç gitmiyor. Nedenini anlıyorum. Ben de her gün aynı acıyı hissediyorum.

"Hadi, seni yatağa götürelim."

Odasına dönmesine yardım ettim ve onu yatırdım. "Geç saatlere kadar çalışmandan hoşlanmıyorum, Pey."

"Biliyorum bebeğim. Ama bazen hoşlanmadığımız şeyleri yapmak zorunda kalırız. Daha iyi olacak, söz veriyorum."

"Onu özlüyorum," diyor, yumuşak sesi duygusallıktan çatlıyor ve kalbimi yeniden paramparça ediyor.

"Biliyorum, bebeğim. Biliyorum."

Onun küçük elini kendi elimde tutuyorum ve sıcaklığının beni topraklamasına izin veriyorum. Bir dakika boyunca gözlerimi tutuyor ama kısa süre sonra gözlerim tekrar ağırlaşıyor ve uykuya dalıyor.

Hafifçe horlarken uzun süre onu izliyorum, yırtık pırtık kuzusunu başının altına sıkıştırmış.

Orada otururken ona son birkaç hafta içinde milyonlarca kez verdiğim sözü veriyorum.

Her şeyi yoluna koyacağıma söz veriyorum. Sana onların veremediği her şeyi vereceğime söz veriyorum.

Gözlerimde yaşlarla alnına bir öpücük bırakıyorum ve sessizce odadan çıkıyorum.

Ben son birkaç ayda cehennemi yaşamış olabilirim ama o küçük çocuk daha da kötüsünü yaşadı.

Bunların hepsi onun için. Hepsi onun için.

Luca'nın bana attığı her şeyi kabul edeceğim. Tüm acımasız suçlamalarına ve hınzır dokunuşlarına çünkü Kayden benim son oyunum. Ondan da vazgeçemeyeceğim kadar çok şey kaybetti.

Ella'nın yurduna kararlaştırdığımdan daha geç varıyorum çünkü önceki geceden sonra akşam yemeğini evde yemem gerektiğini biliyordum.

Fiziksel olarak mümkün olduğunca çok saat çalışırken üniversite hayatına dalmak çok kolay olurdu. Ama şu anki hayatım bu değil. Sorumluluklarım var ve o küçük çocuğun bana ihtiyacı var.

Dersten sonra eve adımımı attığım ve onun küçük yüzünün aydınlandığını gördüğüm anda bunun doğru bir karar olduğunu anladım.

Fee Teyze ile ses bilgisi çalışıyordu, ama Fee Teyze ikimizin takılabilmesi için küçük derslerine ara verdi.

Yemek boyunca benimle konuştu ve yemek yerken yanımda oturmakta ısrar etti. Sanki bir saniye bile kafasını çevirse ortadan kaybolacağımdan korkuyor gibiydi.

Anladım. Hatta daha fazlasını anladım. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde benim de aynı şeyleri hissettiğim zamanlar oldu.

Onu hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için kalıp onu yatırdım. Ve bunu yaptığımı çok memnunum. Bunu neden yaptığım konusunda ihtiyacım olan hatırlatıcıydı. Dün geceki gibi saçmalıklara neden katlandığımı.

O adamların gözlerini hâlâ tenimde hissedebildiğim için ürperiyorum.

Dün gece Kayden'den ayrıldıktan sonra Fee Teyze'nin düşünün kavurucu sıcaklığının altında dururken vücudumun her santimini iki kez fırçaladım.

Kendime Luca'yı üzerimden attığımı söyledim ama hepsi yalandı. Büyük bir parçam bana davranışlarından dolayı ondan nefret etse de, tenime sinen kokusunda çok doğru hissettiren bir şey vardı.

Kötü niyetli olabilir ama o beni izlerken diğer adamların bana dokunamayacağını da biliyorum. Ya da en azından ben öyle umuyorum.

Ella'nın yatakhanesinin kapısını çalıyorum ve iterek açıp kafamı içeri sokuyorum.

"Vay, vay, vay," diyor bir adam, bakışlarını hemen bana çevirerek. "Burada neyimiz varmış?"

Odadaki diğerk iki adam da onun yorumunu duyup bana bakmaya başladığında tenim yanıyor.

"Uh..."

"Sakın deneme bile," diye bağılıyor tanıdık bir ses odanın ucundan.

Bir süre sonra Ella çarşafına gelişigüzel sarınmış bir şekilde ortaya çıkar ve her birine muhtemelen korkmaları gereken bir bakış atar.

"Lanet olsun, kızım. Bakıyorsun-"

"Bu cümleyi bitirirsen testislerinden birini kaybedersin." Bir elini beline koyarak kalçasına vurur.

"Tanrım, margaritana kim işedi?" diye homurdanıyor içlerinden biri.

"Peyton," diyor, bana bakarken ağzının kenarlarında bir gülümseme belirliyor. "Bunlar West, Brax ve Micah. Yurttaki evcil hayvanlarımıza benziyorlar."

İkisinin yüzündeki kuşkulu ifadeye bir kahkaha atıyorum.

"Hey," diye ciyaklıyorum, eğlencemi bastırmaya çalışarak.

"O siz domuzlar için yasak bölge, bu yüzden sadece kafalarınızdaki beyinlerle meşgul olun lütfen."

Gelişimle en az ilgilenen kişi, "Bu ikisinin yukarıda bir şeyleri olduğundan emin değilim," diye kestirip atıyor.

"Siktir git, adamım."

"Tanrım. Gel hadi." Ella kolunu uzattı ve beni takip etmem için işaret etti.

Onu.

Odasına gitmeden önce histerik kahkahalarını duydum ve İçeri girdiğimde Letty'nin yatakta oturduğunu ve gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü, henüz tanışmadığım bir başka kızın ise yerde bir çarşafa sarılmış yuvarlandığını görüyorum.

"Ne oldu böyle?" Ella talep ediyor.

"Sanırım margaritanız çok sert," diyor Letty masumca.

"Ne zaman değil mi?" diye soruyor diğeri, sonunda ayağa kalkıyor, çarşafı arkasında bırakıyor ve kendinden emin bir şekilde sadece beyaz askısız sütyeni ve külotuyla duruyor.

"Merhaba, ben Violet," diyor gülümseyerek. "Uh... hey. Ben Pe-"

"Peyton. Senin hakkında her şeyi duydum Pink. Bence bu bir avuç serseriye çok iyi uyum sağlayacaksın."

"Bunun seni de kapsadığının farkındasın, değil mi Vi?" Ella gülerek soruyor, kenarda duran sürahidenden boş bir bardak doldurup uzatıyor

Bana doğru.

"Ben kullanıyorum," diyorum, kabul etmiyorum.

"Sorun değil, sen ve Letty için bakir."

"Oh, peki. Teşekkür ederim."

"Gel otur. Ella bize bu konuda çılgın yetenekler vaat etti ama şu ana kadar gördüğüm tek şey çarşafa sarılmış bir kız." Tam olarak tarif ettiği gibi görüldüğünü kabul ettiği Ella'ya bakıyor.

"Merak etme, ben hallederim. Değil mi Vi? Geçen seneyi hatırlıyor musun? Sadece akışımı buluyorum."

Pembe bir kutuyu çevirerek açıyor ve içinden kocaman bir makas çıkarıyor. "Umarım onlarla ne yaptığını biliyordur."

"Ben de," diye fısıldıyor Letty. "Ama en azından Vi ilk sırada."

"Evet, ama bize gelene kadar kaç margarita içmiş olacak?"

Letty'nin dudakları bir şey söylemek için aralandı ama haklı olduğunu hemen anladı. "Kahretsin."

Yatakhanelerinden bir çarşaf ve Cuma gecesi onu nasıl giyeceklerine dair kesin talimatlarla ayrıldığımda saat gece yarısını çoktan geçmişti. Çok güldüğüm için yüzüm acıyor.

Bunun en son ne zaman olduğunu hatırlamıyorum.

Zihnimi geriye götürdüm ama son beş yılda hiçbir şey bulamadım.

Rosewood'dan ayrılmadan önceki anılarım aklıma geldi. Luca ile gülmek.

Nefes alamayacak kadar gülünceye kadar tam bir aptal gibi davrandık.

Gerçek hayat hakkında hala naif olan ve her günü seven o iki küçük çocuğu düşününce dudaklarımda bir gülümseme kıvrılıyor.

O günlere dönmek için her şeyimi verirdim. Arka bahçede su tabancalarıyla koşturmaya, sığınak yapmaya ve geceleri kamp kurmaya. İkimizin paylaştığı şeyin asla bozulmayacağını düşünmeye.

Ne kadar yanılmışız?

Eve geldiğimde herkes yine uyuyordu. Çalışmak yerine sadece arkadaşlarımla takıldığımı bilen Fee Teyze, güvende olduğumu bildiği için rahatlayabileceğini söyledi. Onu ne kadar sevsem de

Keşke onun omuzlarına daha fazla stres yüklemeseydim. Buraya gelmemizle zaten hayatı yeterince değışti, bunu daha da kötüleştirecek bir şey yapmak istemiyorum.

Önceki gecenin aksine, damarlarımı dolduran bir parça umutla uykuya dalıyorum. Luca'yla işler inanılmayacak kadar berbat olabilir ama aslında bazı arkadaşlar edindim. Buradaki hayatımı daha katlanılabilir hale getirebilecek bazı arkadaşlar.

LUCA

N Dün gece The Locker Room'un otoparkında oturmak garipti. Son birkaç haftadır burası benim için bir sığınak haline gelmişti. Onu binadan çıkarken görmek ve arabasına kadar içimde bir şeyler yerleşti. Ama bu, Salı gecesi onun önünde durmanın verdiği hisle kıyaslanamazdı.

Tekrar etme ihtiyacımla sabah dersime doğru yürürken yumruklarım kıvrılıyor.

Kokusu. Tadı. Onu tam sınıra getirdiğimde dudaklarından istemsizce dökülen küçük inilti, tek düşünebildiğim onlar.

Arabama bastırılmış, göğüsleri açıkta ve elim eteğinin içinde kaybolurkenki görüntüsü zihnimi doldururken sikim kabarıyor.

Hay sikeyim. Dün gece buna gerçekten ihtiyacım vardı. Ama son birkaç haftadır onu izlediğim için, bu gecenin onun izin gecesi olduğunu biliyordum.

Asansöre doğru ilerlerken koridor boştu. Buna pek şaşırmadım. Bu sabah spor salonuna daldım ve koçlardan biri bir şey söylemek için kafasını içeri sokana kadar saatin farkına varmadım.

Rahatlamaya ihtiyacım vardı. Gerginliğimi azaltmak için çok az şey yapan sağ elimden başka bir şeye ihtiyacım vardı.

Ona ihtiyacım var.

Aşağı uzanarak, büyüyen sikimi avuçluyorum, kendimi yeniden düzenliyorum, böylece sınıfa girmek üzere değilim, sadece geç değil, aynı zamanda uzun zaman önce unutmuş olmam gereken kıza karşı öfkeli bir ereksiyonla.

Asansörün çağrı düğmesine basarak içeri giriyorum ve elimi doğru katın düğmesine basıyorum.

Arka duvara yaslanıp kapılar kapandığında gözlerimi kapatıyorum ve kampüsün geri kalanından bir süreliğine uzaklaşıyorum.

Kapılar kapanmadan hemen önce, kapılar sesli bir şekilde durmadan önce bir küfür duyuyorum.

Birinin huzurumu bozmak üzere olduğunu düşünerek nefesimi üfledikten sonra başımı duvardan kaldırıp bana kimin katıldığına bakıyorum.

O da benimle aynı anda kafasını kaldırıyor ve ikimiz de keskin bir nefes alıyoruz. "Letty," diye nefes alıyorum.

"Kahretsin." Gözleri şaşkınlıkla açıldı ve hızla geri adım attı ama çok geç kalmıştı. Kapılar çoktan kapanmış, bizi birbirimize hapsetmişti. "Um... h-nasılsın?"

Ona bakıyorum, kalbim göğsümde ağrıyor.

Aramızdaki şeylerin nasıl sonuçlandığından nefret ediyorum. O pislikle birlikte olmasından nefret ediyorum. Ama bu konuda gerçekten ne yapabilirim? O asla benim olmamalıydı. Sanırım içten içe bunu hep biliyordum, ama gerçekten benim için burada olduğuna inanmak istedim.

Görünüşe göre kaderin başka fikirleri varmış çünkü onu ve Kane'i aynı yere koyarak aralarını düzeltmelerine izin verdi. Yine de ona davranış şekli yüzünden o orospu çocuğunu bitirmek istememe neden olmadan önce değil. Ve durumun sadece temelini bildiğimi de biliyorum.

O kapalı alana biraz daha girerken ben de elimi enseme doluyorum.

Yükselmeye başladığımızda asansör sarsılıyor ve onun kokusu burnuma doluyor.

"Ben iyiyim. Sen?" Gariplikten nefret ediyorum ve bunun çoğunun - hatta hepsinin - benim yüzümden olduğunu biliyorum.

"Evet. Her şey gerçekten çok iyi." Kane'i düşünürken yüzüne yumuşak bir gülümseme yayıldığını tahmin ediyorum.

Pislik.

"Sevindim

."

Rahatsız edici bir sessizliğe gömülüyoruz ve ben bundan nefret ediyorum. Aramızda olan her şeyden nefret ediyorum. Peyton yıllar önce Rosewood'u terk ettikten sonra Letty bir melek gibi ortaya çıktı. Öğretmenimiz yeni kız için mükemmel bir partner olacağıma karar verdiğinde kötü bir durumdaydım. Kim bilir ne düşünüyordu. Belki de kızın üzerimde iyi bir etki bırakacağını umuyordu çünkü o zamanlar her şeyi berbat ediyordum. Takımdaki yerim bile bir noktada risk altındaydı, çünkü okuldan kaçarken yakalandım.

En iyi arkadaşım tarafından ihanete uğradığım ve terk edildiğim gerçeğiyle yüzleşmek yerine sahile gidip kafayı bulmak.

Dudaklarım bir şeyler söylemek için kıpırdıyor ama ona söylemek istediğim kelimeleri bulamıyorum. Ona yaşattığım onca şeyden sonra bir özür yeterli gelmiyor.

Bana defalarca ulaşmaya çalıştı ve ben onu sadece daha da uzaklaştırdım. Muhtemelen bunu yaparsam uzun vadede onun için en iyisi olur.

Sanırım Kane ve benim asla aynı fikirde olmayacağımız çok açık ve bunun aramızdaki arkadaşlığı nereye götüreceğinden emin değilim.

"Luc?" diye fısıldıyor hayatımdaki en uzun sessizlikten sonra.

Gözlerimi ayaklarımdan ayırıp ona bakıyorum. Şu anda kaşlarının çatılmasına neden olan endişeye rağmen ne kadar mutlu görüldüğünü görünce nefesim kesiliyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, Letty söz konusu olduğunda tamamen yenilmiş durumdayım.

Gözleri benimkileri tutuyor. Asansöre ilk adımını attığında gözlerinde var olan ışıltı kaybolmuş, yerini endişe, hatta acıma almış ve ben bundan nefret ediyorum.

"Luc, bu-"

Kapılar açılıp içeri girmek için bekleyen kalabalık bir öğrenci grubu ortaya çıktığında ondan hak etmediğim sözleri duymayı beklerken nefesimi içime çekiyorum.

Sessizce grubun yanından geçip aydınlatma sınıfımıza doğru ilerliyoruz.

İkimiz de geç kaldığımız için profesör çoktan başladı ve ikimiz de içeri girip bulabildiğimiz ilk iki boş koltuğu yan yana bulduk.

Haftalardır ona en yakın olduğum an bu ve onun orada olmasının iyi hissettirdiğini inkar edemem.

Şu anda hayatımdaki her şey inanılmayacak kadar berbat durumda. Bunların çoğunun benim hatam olduğunu ve içinde bulunduğumuz durumun tamamen benim suçum olduğunu biliyorum. Ama artık her şeyi geride bırakmanın zamanı geldi mi diye düşünmeye başladım. Peyton şehre geldiğine göre Letty endişelerimin en küçüğü.

O mutlu. Bunu ona sormama bile gerek kalmadan görebiliyorum. Birkaç hafta önce, benim ona vermek istediğim şeyi Kane'de bulduğu için kıskançlıktan boğuluyordum.

Profesörümüzün ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok ve bu dönemin ilk dersi olduğu için gerçekten dikkatimi vermem gerekiyor. Sezon bittiğine göre, birkaç krediyi çantaya koyma zamanım geldi ama odaklanacak gücü kendimde bulamıyorum.

Planım her zaman profesyonel futbol oynamaya başlamadan önce mezun olmaktı.

Ne yazık ki herkesin benim için planı bu değildi.

Babam isteseydi, bu yılki seçmelerde olurum. İlk seçim, tabii ki. Ama bu yıl girsem bile, geride bıraktığımız sezondan sonra asla birinci olamazdım.

Utañ vericiydi ve bu karmaşanın sorumluluğunun benim omuzlarımda olduğunu biliyorum. Bütün çocuklar kızgın. Bunu sadece onlara bakarak bile anlayabiliyorum. Hiçbiri beni açıkça suçlamadı ama suçladıklarını biliyorum.

Berbat ettim. Hem gerçek hem de mecazi anlamda topu düşürdüm. Kane kızı ayaklarımın altından çalarken neyin önemli olduğunu tamamen gözden kaçırdım.

Ama o asla benim kızım olmadı, değil mi?

Uzun, sinirli bir nefes veriyorum ve sandalyeye yığılıyorum. Yanımdaki hareket gözüme çarpıyor ve baktığımda şunu görüyorum
Letty beni incelerken kaşları birbirine yaklaştı.

"Her şey yoluna girecek Luc." Beni daha iyi hissettirmesini dilediğim yumuşak bir gülümseme veriyor ama tek yaptığı ona davranış şeklim yüzünden göğsümün ağrımısına neden olmak.

Uzanıp elimi tutuyor. Bu alışılmadık bir hareket değil ama parmaklarının tenime değen sıcaklığı tüm vücudumu sarsıyor.

Tepkimi kaçırmadan, tereddütle elini geri çekiyor ve bunu yaparken bir özür mırıldanıyor.

Kapıya bakarken vücudumdaki tüm kaslar kilitleniyor, dışarı fırlama ve tüm bu saçmalıkları arkamda bırakma ihtiyacım çok güçlü.

Şu an ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Futbol, üniversite, Letty, Leon, lanet Peyton.

Onun adını duyunca biraz rahatlıyorum. Her şeyi unutturan tek kişi o.

Ona baktığımda, onun önünde durduğumda, hayatımda parçalanan diğer her şey sessizleşiyor.

Babamın sesi kayboluyor ve bir arkadaş, bir kaptan, bir takım arkadaşı, bir kardeş olarak tüm başarısızlıklarım yok oluyor.

Sadece ben ve o varız. Sanki gerçek hayatın baskısı olmadan yeniden çocukmuşum gibi, sadece en iyi arkadaşım artık o değil. O bana yalan söyleyen bir kız. Bana ihanet etti. Ve eskiden birlikte yaşadığımız eğlence, onu incitme, sözlerinin, suçlamalarının o zamanlar bana ne yaptığını ona gösterme ihtiyacıma dönüştü.

Benimle aynı cehennemde yaşayan Leon dışında beni anlayan tek kişi oydu. Hayatımın gerçekte nasıl olduğunu bilen tek kişiydi. Ailevi sorunlarla ne kadar mücadele ettiğimi ve her şeyin farklı olmasını ne kadar çok istediğimi bilen tek kişi.

Ve sonra hepsini paramparça etti.

Elimdeki kalem, tutuşumun baskısı altında kırılıyor, parçalanmış tahta derime batıyor.

Ona bakarken kalbim hızla çarpıyor, tıpkı bana bombayı attığı günkü gibi hissediyorum.

Gerçekliği kavramak için mücadele ederken etrafımdaki salon bulanıklaşıyor.

"Luc?" Sıcak bir el benimkine konuyor ve parmaklar benimkini açmaya başlıyor.

Kokusu burnuma doluyor ve Letty'nin görüntüsü önümde netleşirken birkaç kez göz kırpıyorum.

Etrafıma bakındığımda koltukların neredeyse boş olduğunu ve profesörün ortalıkta görünmediğini fark ediyorum.

Sikeyim.

"Hadi, sana kahve ve kek alacağım. Ve benimle tartışmayı aklından bile geçirme."

İstesem bile şu anda yapamam.

Geçmişimden gelen karanlık beni pençeliyor, tüketmekle tehdit ediyor.

Ben.

Bir kez daha odaya bakıyorum, her şeyi unutturmak için ortaya çıkmasını istiyorum.

ama o hiç dinlenmiyor. Bunun yerine öğrenciler gidiyor, birçoğu bana meraklı bakışlar atıyor.

Hâlâ hareket etmediğimde, Letty elini pazıma doluyor ve beni sandalyeden çekmek için elinden geleni yapıyor.

Onun çabalarını izlerken dudağım gülümseyerek kıvrılıyor.

Yüzündeki bir tutam saçı üfleyerek bana bakıyor, bıkkın. "Yardım etmen gerekecek."

Gözlerimi vücudunda gezdirirken, sonunda doğru düzgün kilo aldığını görmek beni rahatlattı. Güz döneminin başında onunla ilk karşılaştığımda bir deri bir kemik kalmıştı. Ama son birkaç ayın tüm dramına rağmen, kendine bakacak zamanı bulmayı başarmış gibi görünüyor ya da daha büyük olasılıkla - bunu itiraf etmekten bile nefret ediyorum - Kane buldu.

Ondan hoşlanmayabilirim. Ona güvenmeyebilirdim ya da Letty için yeterince iyi olduğunu düşünmeyebilirdim. Ama resmiyet kazandıklarından beri, ona sadece

tam da hak ettiği gibi. Ve bunun için minnettarım çünkü tanıdığım herkes arasında Letty sonsuza dek mutlu olmayı hak ediyor.

Ona acıyarak, henüz açılmamış defterimi alıp çantama atıyorum, sonra da masadan artık mahvolmuş kalemimin parçalarını toplayıp arkasından çıkıyorum. Çıkarken kalıntıları çöpe atıyorum, bir süre parçalara bakıyorum ve hayatımla olan benzerliğini görüyorum.

Asansörü bekleyen büyük bir kalabalık var, bu yüzden Letty merdivenlere doğru baktığında, şu anda bir grup insanla kapalı bir alanda sıkışıp kalmak istemediğim için onu takip ediyorum.

Onun arkasından aşağı iniyorum ve sonra kış güneşine çıkıyorum. Parlaklığa karşı gözlerimi kısıyorum, biraz temiz hava alınca kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

Kahvelerimizi sipariş etmek için sırada beklerken aramızda hiçbir şey konuşulmuyor. Herkesin bakışları ve ilgisi içimi yakıyor. Kızlar - forma kovalayanlar - beni açıkça soyarken, erkekler ya kızları üzerinde böyle bir etkiye sahip olduğum için ya da onlara sezonlarını kaybettirdiğim için bana kızgın gözlerle bakıyorlar. Adil olmak gerekirse her ikisi de geçerli bir sebep.

"Dunn," diye sesleniyor garson, ona bakıp kahvemi aldığım da yanakları kıpkırmızı oluyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, ona hiç özel ilgi göstermiyorum ama yine de neredeyse altına işeyecek.

Beni yanlış anlamayın, bu tür bir ilgiye mazhar olduğum pek çok zaman oldu. Hayranlar, ıglık atan kalabalıklar, benimle bir gece geçirmek için sol memesini satacak kızlar. Ben bir üniversite öğrencisiyim, tabii ki yıllar boyunca bundan en iyi şekilde yararlandım, kim yararlanmaz ki. Ama şu anda hepsinin gitmesini istiyorum. Gözlerindeki acıma duygusunun yok olmasını ve ilgilerinin azalmasını istiyorum. Şampiyonluğu kaybettikten sonra böyle olmasını ummuştum ama şimdi herkes bana ya ben olmak ya da bana çakmak ister gibi bakmak yerine, bana bakıyor ve her şeyin nerede yanlış gittiğini merak ediyor. Altın çocuklarının geçen sezonki destansı yükselişten bu sezonki acınası düşüşe nasıl geçtiğini.

Kafenin geri kalanına sırtımı dönmemi sağlayan bir sandalyeye çökerken sinirli bir nefes alıyorum. Hâlâ bakıyor olacaklarını biliyorum ama en azından bunu yaparken onları izlemek zorunda değilim.

"Seni böyle ünlü biri olarak görmek hâlâ tuhaf," diyor Letty hafifçe, içeri girdiğimiz andan itibaren mekânın sesinin kısıldığını ve tüm gözlerin bana çevrildiğini gözden kaçırmadan.

Alay ediyorum, çok sevdiği keklerden birine uzanıyor ve ambalajını çekip çıkarıyorum.

Büyük bir ısırik alarak, ruh halimi düzeltmeye yardımcı olması umuduyla tatlılığın ağzımda patlamasına izin verdim.

"Ne?" Ağzımdaki kekle birlikte mırıldanıyorum.

"Gerçekten tıraş olman gerekiyor." Letty gülerek uzanıyor ve üst dudağımın üstündeki aşırı uzun tüylerden cömert bir krema ve serpme damlasını siliyor.

Parmağını masumca ağzına sokup silmesini izliyorum. Çok uzun zaman önce olmasa bu hareket bana bir şeyler hissettirirdi ama şu anda hiçbir şey hissetmiyorum. Ama bunun gerçekliğimizi kabullendiğimden değil, daha çok şu anda içimin ölü olmasından kaynaklandığını düşünüyorum. Kanımı pompalayan tek şey Peyton'a biraz daha işkence etme düşüncesi.

Letty'nin bir şey söylediğini hatırlamadan önce Salı gecesini bir kez daha düşünürken sandalyede kayıyorum.

"Evet," diyorum elimi çeneme götürerek. "Biliyorum, ben sadece..."

"Bahane uydurma Luc. Seni tanıyorum, unutma." Boyumu iki santim kadar uzatan bir bakışla beni iğneliyor.

"Bırak, ben-"

"Yapma," diye tersliyor. "Özür dileme ve her şeyin eskisi gibi olacağını varsayma."

"Olmayacak ama, değil mi? Sen onunlasın."

"Luc," diye nefes alıyor, sanki bu konuşma için biraz güce ihtiyacı varmış gibi tavana bakıyor.

"Kastettiğim bu değildi. Anladım, Let. Tamam mı? Anladım amına koyayım." Kekimin geri kalanını iterek dirseklerimi masanın kenarına dayadım ve parmaklarımı saçlarımın arasına soktum. "Asla bizim olmamız gerekmiyordu."

"Biliyor musun, eğer dört yıl önce olsaydı belki de olabilirdi."

Yavaşça başımı kaldırıyorum ve onun koyu renk gözleriyle karşılaşıyorum.

"Hadi oradan. Sanki senden çok hoşlandığımı bilmiyorsun." Gözlerini kendine çeviriyor, utanç yanaklarını ve boynunu ısıtıyor.

"Leon'la yattın," diye geveliyorum, bu ifşaati hatırladıkça kalbim acıyla parçalanıyor.

"Ve Rosewood Lisesi'nin kadın nüfusunun yarısıyla yattın. Hepsi geçmişte kaldı Luc. Aptalca şeyler yaptık. Yapmaya devam edeceğimizden eminim.

aptalca şeyler. Ama bunu arkamda olduğunu bilerek yapmak istiyorum." Yüz ifadesi yumuşuyor ve donmuş kalbim biraz erimeye başlıyor.

"Seni gerçekten mutlu ediyor mu?"

"Evet, mutlu ediyor. Gerçekten mutlu ediyor."

Ona başımı sallıyorum, kahveme uzanıp onu kendime doğru çekiyorum.

"İkinizin muhtemelen hiçbir zaman aynı fikirde olmayacağınızı biliyorum. Ama en azından birbirinize tahammül etmeyi deneyebilirsiniz, bu benim için dünyalara bedel olur."

"Ona gayet iyi tahammül ediyorum," diye mırıldanıyorum, onun hayatımın istediğimden ya da beklediğimden çok daha büyük bir parçası olduğunu düşünerek.

Mezun olduktan sonra Kane Legend ile işimin bittiğini sanmıştım. Harrow Creek'in cehennem çukurlarında kaybolacağını, kaderinin çeteler, uyuşturucu ve suçla dolu bir hayat olacağını düşünmüştüm. Ama hayır, görünüşe göre evrenin başka fikirleri varmış. Sanki zaten uğraşacak yeterince şeyim yokmuş gibi.

Letty alay ediyor. "Buna tahammül etmek mi diyorsun? Buna alışmak zorunda kalacaksın. Gelecek sezon ondan kurtulamayacaksınız."

"Biliyorum," diye mırıldandım. Gerçek şu ki, Letty'nin onunla birlikte olmasından endişe duyuyor olsam da, Panter'in hücumunda Leon ve benim yanımda durması gerektiğini inkâr edecek kadar aptal değilim. Ne yazık ki bu iş için en uygun kişi o. Geçen sezonki başarısızlığın büyük bir kısmını kendi omuzlarıma yüklesem de, oynadığından daha fazla sakatlandığı için onun adının da ön plana çıkmadığını söyleyemem. Her ne kadar nefret etsem de, üçümüz sahada iyi bir takımız. Eğer gelecek sezon geri dönme şansımız varsa o zaman onları sağlamlaştırmamız gerekiyor ve ne yazık ki bu da birlikte biraz zaman geçirmemiz gerektiği anlamına geliyor. Gelecek sezon sahalara dönmek istediğimi varsayıyorum.

Letty'nin cep telefonundan gelen bip sesi söyleyeceklerini kesiyor ve arka cebinden cep telefonunu çıkarıp mesajı açıyor ve neredeyse anında ekrandaki şeye kendi kendine gülüyor.

"Aleti o kadar küçük, ha?" O orospu çocuğunu muhtemelen onun kadar çıplak görmüş olmama rağmen soruyorum, bu yüzden bunun doğru olmadığını biliyorum. Göt herif.

"Hayır. Ella dün gece toga provası için ısrar etti. İşin içinde çok fazla tekila vardı. Baksana." Cep telefonunu çeviriyor ve gözlerim Letty'nin eski oda arkadaşları Ella ve Violet'e takılıyor, yurt odalarında kesilmiş çarşaflara sarınmış dans ediyorlar.

Gülüp şakalaşıyorlar, belli ki tamamen sarhoşlar ama onları görünce

kalbim yerinden fırlamıyor, çünkü bu

Ekranın sol alt köşesindeki pembe saç.

Ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor ama hemen kendime sakın olmamı söylüyorum.

Kampüste bir sürü kızın saçını pembe.

Burada bile değil. Derslere katılmak için memelerini sallamakla çok fazla zaman harcıyor.

Ama o gece izinliydi, diyor içimden bir ses.

Her şeyi kapattıktan sonra telefonunu geri alan Letty'ye bakıyorum. "Görünüşe göre güzel bir geceydi."

Dudaklarında içten bir gülümseme beliriyor ve ben de onu taklit etmekten kendimi alamıyorum. Geçen yıl buraya ilk başladığında o kadar çok mutsuz görünüyordu ki, onu eğlenceyi seven eski haline daha çok benzetmeyi seviyorum.

"Evet, bir şeydi. O ikisi mahvolmuştu."

Pembe saçlı kızla ilgili soru dilimin ucuna kadar geliyor ama Letty'yi bir şey konusunda uyarmak istemediğim için yutkunuyorum - eminim ki bu benim sonuca atlamamdan başka bir şey değil.

İkisi hiç karşılaşmadı. Letty, Peyton gittikten sadece birkaç hafta sonra geldi ve eski arkadaşımın kötü şartlarda ayrıldığının farkında olmasına rağmen, Peyton asla ziyarete gelmedi ve onun hakkında konuşmak bile beni kapalı kapılar ardında saklamam gereken karanlık, öfkeli bir canavara dönüştürdü ve bununla başa çıkmanın en iyi yolu, bunların hiçbirinin olmadığını, Peyton'ın hiç var olmadığını unutmak için elimden geleni yapmaktı.

Letty muhtemelen yıllar boyunca onun adını birçok kez duymuştur ve şimdi Leon'la ne kadar yakın olduklarını anlayınca, acaba söylediğinden daha fazlasını mı biliyor diye merak ediyorum. Leon'un tüm gerçeği bildiğinden değil. Peyton'ın yalanlarıyla uğraşmak zorunda kalmam yeterince kötüydü. Kardeşimin zihnini de onlarla zehirlemiyordum.

"Cuma akşamı geliyorsun, değil mi?" diye soruyor cep telefonunu kaldırdıktan sonra.

"Uh..." Dürüst olmak gerekirse, çoğunlukla Soyunma Odası'nın dışında üzgün bir orospu çocuğu gibi oturup günlük Peyton vuruşumu beklemeyi planlıyordum.

Elimi enseme götürüyorum ve içimdeki karanlığı yatıştırmak için gecenin köründe bir kıza bakmaya ihtiyaç duyarak ne kadar zavallı bir hale geldiğimi fark ediyorum.

"Hadi ama. Herkes sezonu geride bıraktı. Surat asmayı bırakmalı ve her şey yeniden başlamadan önce boş zamanınızın tadını çıkarmalısınız."

"Surat asmıyorum," diye mırıldanıyorum ve karşılığında kaşlarımı

kaldırıyorum. "Tamam. İyi o zaman. Orada olacağım."

Kahvelerimizi bitirip dersler ve ödevler gibi saçmalıklar hakkında sohbet ediyoruz, ikimiz de sadece değindiğimiz daha ciddi konuların etrafından dolaşıyoruz.

İkimizin, tekrar bir tür düzlüğe çıkana kadar bu küçük kahve buz kırıcısından daha fazlasına ihtiyacı olacak.

Bir sonraki derslerimize gitme vaktimiz geldiğinde, onu kucaklamak için kendime çekiyorum ve sıkıca sarılıyorum, kalbim bir kez daha ağrırken ve kafa karışıklığı beynimi bulandırırken onun tanıdık ve rahatlatıcı kokusunu içime çekiyorum.

"Yakında görüşürüz, tamam mı?" diye soruyor tereddütle, sanki çekip gitmek üzereymiş ve bu az önce kaydettiğimiz ilerlemeyi mahvedecekmiş gibi.

"Evet. Belki sen ve şu adamın bir ara gelip evde takılmalısınız," diye teklif ediyorum, ancak bunu kast edip etmediğimden tam olarak emin değilim.

Kalbim kırık bir şekilde oradan uzaklaşıyorum ama Peyton'ı tekrar görmeye daha yakın olduğumu bilmek öğleden sonraki dersime doğru yürürken adımlarımı biraz daha hızlandırıyor.

PEYTON

I Binadan dışarı adımımı atar atmaz onu hissediyorum, tıpkı dün gece vardiyam bittiğinde yaptığım gibi. Ama tıpkı dün geceki gibi, gölgelerde kalıyor, pusuya yatmış, beni izliyor, muhtemelen her şeyi planlıyor.

bana işkence edebilir.

Kendimi korkmaya zorluyorum ama korkmuyorum. Luca'nın hareketlerini, düşündüğü şeyleri bir zamanlar tahmin edebildiğim gibi tahmin edemiyor olabilirim ama bir şey değişmedi. Onunlayken kendimi güvende hissediyorum. Bu da ironik çünkü şu anda en çok korktuğum kişi o olmalı.

Gözlerimi otoparkın karanlık köşesine odaklayarak arabama doğru ilerliyorum ve onun ortaya çıkmasını bekliyorum. Ama asla çıkmıyor.

Sürücü koltuğuma çöktüğümde, omurgamdan aşağı inen hayal kırıklığını inkar edemiyorum. Titriyorum, mesafesini koruduğu için tenim soğuktan karıncalanıyor.

İstemem gereken şey bu. Ama istemiyorum.

En azından karşımdaysa, gerçeği görmesini sağlamak, ona bir kez bile yalan söylemediğime ikna edebilmek için yarı şansım var. Ona söylediklerim, duyması ve kabul etmesi zor olsa da, gerçekti.

Fee Teyze'nin yatağında umutla uyuyan o tatlı küçük çocuğu düşünerek iç çekiyorum. Bunu asla istemedi. Bunu hak etmiyor. Bu yüzden bunu yapıyorum. Binaya bakıyorum, parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılıyor. Bu gece kötü değildi. Salı gecesi gibi değildi ama yine de. İyi değildi. Hâlâ olmak istediğim yerde değilim.

Uzun bir iç çekişle arabamı çalıştırdım ve otoparktan çıktım. Arkamda farlar yandığında ve beni takip ettiğinde pek şaşırmadım.

Benimle aynı yere gidiyor olabileceği için kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bu partiye gitmek istemiyordum ama o da orada olacaksa... kahretsin. O zaman tam da olmak istediğim yerdeyim.

"Kahretsin," diye tıslıyorum kendi kendime, kardeşlik evlerine giden caddeye dönerken.

Aynaya bakıyorum, hâlâ peşimde olmasını bekliyorum ama gitmiş.

Kalbim sıkışıyor. Artık Locker'dan uzakta olmam umurunda değil mi? Oda mı? Tam olarak ne bekliyor, geçen gece yaptığı gibi başka birinin bana saldırması için fırsat mı?

Beni koruyor olabileceği düşüncesi aklımdan geçiyor. Eski Luca olsa böyle yapardı ama bu düşüncüyü hemen bastırıyorum çünkü öyle olmasına imkân yok.

Sadece bana işkence etmek, beni cezalandırmak istiyor. Pis bir yalancıdan daha iyi bir şey olmadığımı kanıtlamak.

Bu geceki partinin yapılacağı yere yakın bir yerde durduğumda midemdeki düğüm büyüyor. Cadde arabalar ve benim olmam gerektiği gibi giyinmiş insanlarla dolu.

Tek yapmam gereken bir mesaj göndermek ve küçük makyaj ekibim görüldüğümünden emin olmak için ortaya çıkacak.

Ya da bir bahane uydurup eve gidip yatağıma kıvrılabilirim.

Biri arabamın camına vurup beni korkuyla koltuktan fırlattığında "Ahh," diye bağıyorum. Ama kafamı kaldırdığımda, gecenin tadını çıkaran bir grup sarhoş adamla karşılaşıyorum.

Kısa süre sonra beni arabamın yalnızlığında bırakarak yollarına devam ediyorlar ama bütün gece burada oturamayacağımı biliyorum, bu yüzden bir karar vermem gerekiyor.

Çantamdan cep telefonumu çıkarıp ihtiyacım olan mesajı gönderiyorum ve bekliyorum. Altı dakika geçmeden Ella ve Letty sokaktan aşağı koşarak geliyorlar.

Letty nispeten ayık görünüyor ama Ella Çarşamba gecesini olduğu kadar harap görünüyor. Bu hiç iyi olmayacak.

Yaklaştıkça ikisi de tanrıça gibi görünüyor. Bembeyaz çarşaf Letty'nin bronz tenine karşı çılgınca görünüyor ve Ella'nın togası onun her bir kıvrımını ortaya çıkarıyor.

Onlar üzerime gelirken kendimi tamamen yetersiz hissediyorum. Ella kapımı açıyor ve bana gülümsüyor.

"Arkaya geç kızım," diye bağıyor. "Sihrimi konuşturmam lazım." Biraz isteksizce koltuktan kalkıyorum.

"Al, buna ihtiyacın olabilir," diyor Letty ve bana küçük bir şişe votka

uzatıyor.

"Teşekkür ederim," diyerek elinden alıyorum.

Benim yerime oturdu, ancak arkada Ella tarafından saldırıya uğramamı izleyebilmek için arkaya doğru oturdu.

"Makyaj," diyor ve Letty çantamı koltukların arasına fırlatıyor.

Onu.

Dışarısı karanlık, bu yüzden bundan sonra nasıl bakacağıma dair hiçbir fikrim yok, ama gidiyorum

onunla birlikte. Ella mahvolmuş olabilir ama Letty'ye partiye Frankenstein gibi girmeme izin vermeyecek kadar güveniyorum.

"Çık" diyor, son makyaj malzememi de çantasına geri tıktırırken.

Atletimi çıkardım ve eteğimi sıyırdım.

"Kapalı," diyor tekrar, göğüslerime bakarak.

"Umm..." Omzunun üzerinden bakarak hâlâ sokakta dolaşan insanlara göz atıyorum.

"Daha önce bir çift meme görmüştük, kızım."

Arkama uzanıp kumaşın düğmesini açtım. "Endişelendiğim siz ikiniz değildiniz."

"Kimse bir şey görmeyecek. Şimşek gibi olacağım."

Letty iç aydınlatmayı kapattığı için çıplak göğüslerim azgın üniversiteli erkeklerin gözüne sokulmasın diye gölgelerin arasından ona bakıyorum. Yüzümdeki kuşkulu ifadeye cevap vermiyor. Işık hızıyla bir şey yapamayacak kadar kendinden geçmiş durumda, yüzüstü yere düşmek dışında, eminim.

Ama çok şaşırdım, sütyenim tenimden ayrılır ayrılmaz çarşafın yumuşaklığı beni sardı ve rahat bir nefes aldım.

"Neden endişelendiğini anlamıyorum, göğüslerin deli gibi. Eğer diğer tarafa sallansaydım, kesinlikle sallanırdım." Ella göz kırpmıyor.

"Aman Tanrım," diye inliyor Letty gülerek.

"Ne var? Harika göğüsleri var. Herhangi bir erkek o bebeklere sahip olduğu için şanslı olurdu."

Letty, Ella'nın atılmış giysilerimin arasına sakladığı şişeye uzanarak, "Kesilmen gerekiyor," diyor.

"Hayır, ihtiyacım olan şey sevişmek ve biz burada saklanırken bu kesinlikle olmayacak. O yüzden hadi, gerisini dışarıda hallederim."

Geçen geceki küçük provamızda olduğumdan çok daha fazla tenimi gösteren kendime bakıyorum.

"Bunun olduğuna emin misin-"

"Seksi görünüyorsun, şimdi çık dışarı."

Bana söylenenden başka bir şey yapamadan ayakkabılarımı giydim ve arabanın arkasından kayarak çıktım.

Ben çıkarken birkaç bağırış ve ıslık sesi duyuyorum. Bunun bir tesadüf olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok ve öğrenmek için kafamı kaldırmaya da cesaret edemiyorum.

Ella togamın arkasına saldırıyor, parmaklarını saçlarımda gezdirmeden önce beni biraz daha güvende hissettiriyor ve ikisine de son bakışımı göstermek için etrafımda dönmemi sağlıyor.

"Harika. Şimdi gidip sarhoş olalım ve gece boyunca dans edelim." "Sarhoş olmak mı?" Letty'yi çok eğlendirecek şekilde mırıldandım.

Ella çantamı bana fırlatıyor, arabamı kilitlememe izin veriyor ve iki yanımda onlarla birlikte eve doğru ilerliyoruz. MKU'daki ilk üniversite partime.

Eminim Trinity'dekilerin bir kopyasıdır, sarhoş üniversite öğrencileri hayatları boyunca onları utandıracak anılar biriktiriyorlardır. Burada tek bir fark var. Luca bu binanın içinde mi değil mi hiçbir fikrim yok. Ve eğer şu anda burada değilse, her an ortaya çıkabilir.

Ön kapıya geldiğimizde kalbim göğsümde çarpıyor ve adımlarım duraksıyor.

"İyi misin?" Letty soruyor.

"Evet. Votka beni vurdu. Yemeğe ihtiyacım var," diye itiraf ediyorum.

Dersler ve iş arasında eve gittim. Fee Teyze akşam yemeği hazırlamıştı ama ben sadece seçebildim, bu gecenin ne getireceği konusunda çok endişeliydim ve hiçbirini gerçekten mideme indiremedim. Ama şu anda sinirlerim tamamen bozulmuş olsa da, alkol beni çok etkilemeden ve bu gece hayatımı daha da berbat etmeden önce bir şeylere ihtiyacım olduğunu biliyorum.

Mutfığa giderken bir ara Ella kalabalığın arasında kayboluyor ama Letty oraya vardığımdan emin oluyor ve beni mutfak adasına dizilmiş yiyecek yığınının yanına bırakıyor.

Bir avuç cipse uzanırken tanıdık bir ses, "Ah, tam benim gönlüme göre bir kız," diyor.

Etrafa baktığımda, Ella ve Violet'in yatakhanesinde kalan çocuklardan birini görüyorum. Belli ki bir toga giymiş, bol kumaşı bir omzundan sarkıyor ve hayal gücüne çok az şey bırakıyor. Eğer takımda olduğunu bilmeseydim, ona bakarak tahmin etmek zor olmazdı.

Luca'yı ne kadar iyi tanıdığını merak ediyorum. Eğer yakınlarsa. Pazartesi günü kafenin önünde onunla birlikte duran adamlardan biri miydi?

Ella ya da Letty'nin Luca'yı ne kadar iyi tanıdığı hakkında hiçbir fikrim yok. "Hey, um..."

"Brax," diyor.

"Evet, tabii ki."

"Hatırlaması kolay. Ben yakışıklı ve zeki olanım." Onun aptallığına kıkırdıyorum. "Bunu hatırlamaya çalışacağım."

"Kızımız çok seksi görünüyor, değil mi?" Letty bana kırmızı bir Solo bardak uzatıyor. "Evet, ne yazık ki çoktan uyarıldım." Gözleri fincandan aşağıya

Ella'nın bana bıraktığı yan göğsümde oyalanarak sonunda gözlerimle buluştu.

"Ah bakın, çirkin, yoğun olan," West bize katıldığında hem Brax'ın hem de Letty'nin yeni yudumladıkları içkileri boğazlarına dizmelerine neden oldum.

"Uh... bir sorunun mu var, yeni kız?" diye soruyor, ancak sözlerinin arkasında kötü niyet yok.

"Hayır. Brax bana onu senden ayırt edebileceğimi çünkü yakışıklı ve zeki olanın o olduğunu söylüyordu."

"Bu doğru mu?" diye soruyor arkadaşına dönerek. "Sadece bayana doğruyu söylüyorum."

Brax omuz silkiyor. "Bu gece senin kızı becereceğim."

"Benim bir kızım yok."

"Hayır çünkü sakin o kadar küçük ki kimse üzerinde zıplamak istemiyor. Ama kiminle dans edersen et, o benim, orospu çocuğu. Ona gerçek bir erkeğin nasıl yaptığını göstereceğim."

"Siktir git, dostum. Tüm bunları sadece onları toğanın altındaki gerçeklikten uzaklaştırmak umuduyla sergiliyorsun."

"Oookay. Bu küçük sik ölçme yarışması ne kadar eğlenceli olsa da," diyor Letty hafifçe. "Gitmemiz gereken yerler var."

Kolunu omuzlarıma dolayarak beni erkeklerden uzaklaştırıyor ve mutfaktan çıkarıyor. Kalabalığın arasından evin arka tarafına doğru birlikte ilerlerken müziğin sesi daha da yükseliyor.

"Vay canına," diye nefes alıyorum, parıldayan ışıkları ve bahçedeki havuzu gösteren tavandan tabana pencerelere bakarken.

Letty yanımda, "Evet, Kappa'larla aramızda çok güzel bir şey var," diyor. "El ve Vi var, hadi." Kalabalığa doğru başını sallıyor ama derme çatma dans pistinde dans eden onca insan arasında onları görme şansım yok. Yine de etrafta başka birini arıyorum ama onu hiçbir yerde

göremiyorum.

Yüzüme bir gülümseme yerleştirerek Letty'yi kalabalığın içinden takip ediyorum ve neredeyse diğer ikisine katıldığımız anda hoparlörlerden gelen müziğe kendimi kaptırıyorum.

"Adamın bu gece burada değil mi?" Letty'ye bağırdım. Onun kalbini çalan bu muamma adamla tanışmayı umuyordum.

"Evet, öyle," diye geri sesleniyor. "Birkaç arkadaşıyla birlikte. Eminim çok geçmeden beni bulacaktır."

Haksız da sayılmaz çünkü iki şarkı sonra kalabalık önümüzden ayrılıyor ve seksi ama biraz da ürkütücü bir adam doğruca Letty'ye yaklaşıyor, elini boğazına doluyor ve dudaklarını onunkilere yapıştırıyor.

Vay be.

Adam kızın ince bedenini kendi bedenine bastırırken ve onu tamamen tüketirken onları izlerken ateşim yükseliyor.

Hemen Luca'nın beni sert vücudu ve arabası arasında sıkıştırdığı ana geri dönüyorum. Nefret ve intikamla değil de arzuyla beslenseydi bu nasıl bir his olurdu?

"Onlara eninde sonunda alışırsın. Onlarla aynı yurttan kalmadığın için mutlu ol," diye bağılıyor Ella kulağıma, kollarını omuzlarıma dayayıp beni kendisiyle dans etmeye teşvik ederken.

"O kadar iyi, ha?"

"Pillerim bitti."

Diğer çocuklar da bize katılınca bir kahkaha atıyorum. Brax, Ella'nın arkasından yaklaşıyor, gözleri ikimizin arasında geziniyor, müzik eşliğinde kalçalarını oynatıyor.

"İşte bu benim de kabul edebileceğim bir şey," diye mutlulukla duyuruyor. "Kapa çeneni, seni köpek," diye tersliyor Ella, ama göz kırparak sırtını dönüyor ve onunla dans etmeye başladı. Adam kızın kulağına bir şeyler fısıldıyor ve kız gülerek başını geriye atıyor.

Aralarındaki rahat ilişki içimi kıskançlıkla dolduruyor. West Violet'i kollarına almış, ikisi de aynı rahat tavırla eğleniyorlar.

Luc ile dans etmekten aynı rahatlığı ve keyfi aldığım geçmiş yılları düşündükçe kalbim sıkışıyor.

"Benimle dans eder misin?" diyor omzumun üzerinden bir ses.

Dönerek son yatakhane üyesini buldum. Ancak, Çarşamba gecesi diğer ikisine saldırırken kısaca tanıştığım adama pek benzemiyor. İnek gözlükleri gitmiş ve saçları yüzünden uzakta şekillendirilmiş. O

seksi görünüyor. Ve onun takımın bir parçası olmadığını biliyorum - ya da en azından geçen gece sporcudan çok inek gibi göründüğünü görünce olmadığını varsaydım

-Bu ona daha da bağlandığım anlamına geliyor.

Gülümseyerek elimi ona uzattım. "Çok isterim."

İçecekler bize birinci sınıf ekip üyelerinden birkaçının nezaketiyle teslim ediliyor ve herkes tarafından tamamen güvenilir olduklarına dair güvence verildikten sonra, tüm uzuvlarım ağırlaşmaya ve başım yüzmeye başlayana kadar her birini mutlu bir şekilde deviriyorum.

Micah'ya karşı vücudumu hareket ettirirken uzun zamandır hissettiklerimin en iyisini hissediyorum, hepimiz eğlenirken yüzümde geniş bir gülümseme belirliyor ve sadece birkaç saatliğine kendimi bırakabiliyorum.

Bu gece buraya gelmek doğru bir karardı. Neden bu kadar endişelendiğim hakkında hiçbir fikrim yok.

LUCA

"We geleceğini düşünmemiştim," diyor Colt, ona ve arka bahçedeki birkaç arkadaşa katıldığında.

"Al." Evan bana bir bira uzatıyor. "Çaba gösterdiğini gördüğüme sevindim," diye mırıldanıyor, kapüşonuma, Panthers formama ve koyu renk kot pantolonuma bakarak.

Oraya gitmiş olabilirdim ama lanet olası bir togaya sarınmak için çaba harcayacaktım. Geçmiş yıllarda, evet, o bokun her yerindeydim. Ama şimdi? Hayır. Bira ve umarım amcık için buradayım, tabii başka birini performansımı sergileyecek kadar uzun süre aklımdan çıkarabilirsem.

Beni gerçekten göremediğini bilmeme rağmen bu gece bana doğru baktığını hatırlıyorum ve sikim kabarıyor.

Dışarı çıkıp ona doğru yürüseydim ne olurdu? Kaçar mıydı, yoksa devam ettiğimiz bu küçük kedi-fare oyununu oynamaya devam mı ederdi? İçimden bir ses ikincisinin olacağını söylüyor. Sikim bir kez daha seğiriyor. Umarım ikincisi olur.

"Her neyse," diye homurdanarak şişeyi dudaklarıma götürdüm ve yarısını bir seferde boşalttım.

"Güzel bir yere gittin mi?" Leon, kalabalığın arasından buradaki diğer her orospu çocuğu gibi giyinmiş bir şekilde çıkarak soruyor.

"Bilirsin işte, orada burada."

"Doğru. Birkaç tane daha yaparsan belki itiraf etmeni sağlarım." "Bu seni hiç ilgilendirmez," diye çıkıştım.

Geçen gün Letty'yi oldukça kolay bir şekilde serbest bırakmış olsam da Leon'a karşı hala büyük bir kin beslediğim dikkatimden kaçmıyor. Yaptığı şey, birbirimizden böyle şeyler sakladığımızı düşünmediğim bunca yıl boyunca bana bu konuda yalan söylemiş olması canımı yakıyor.

Ona Peyton'dan bahsetmedin, diye kafamın içinde küçük bir ses bağıyor. Şişeyi bir kez daha kaldırarak vicdanımı **b a s t ı r m a y a** çalışıyorum.

Benden kolayca bir şeyler saklayabileceğini bilmek bunu yapmayı kolaylaştırıyor.

Başını bana doğru sallıyor. "Tamam. Sen bildiğini yap. Ama yüzüne patladığında koşarak bana gelme." Bana sırtını dönerek birkaç jersey kovalayıcısına doğru yürüyor, birinden bir içki alıyor ve umursamıyormuş gibi geri deviriyor.

Ama hepsi yalan. Omuzlarının sert duruşundan bunu anlıyorum. İtiraf edeceğinden çok daha fazla önemsiyor.

Kendisiyle ilgili gerçekleri benden daha iyi saklayabilen tanıdığım tek bir kişi var, o da ikiz kardeşim.

Onun hakkında neredeyse her şeyi biliyorum. Ama bir şey var, derinlere gömülü, sıkı sıkıya sakladığı bir şey var, biliyorum.

Eskiden bunun sadece ergenlik hormonu saçmalığı olduğunu düşünürdüm, ama yaşlandıkça, gözlerindeki o karanlık asla kaybolmuyor gibi görünüyor.

Başka kimse görmüyor. Hepsi benim takındığım playboy rolünün biraz daha karamsar ve soğuk versiyonunu görüyor. Ama ben görüyorum ve bir gün her neyse itiraf edeceği umuduyla yıllarca görmezden geldim ama her neyse mezara kadar götüreceğini düşünmeye başladım.

Beni inanılmaz derecede kızdırsa da bunu yapmaya hakkı var.

Elimi kaldırarak saçlarımı geriye doğru sürüklüyorum ve ona her şeyi itiraf edip etmemem gerektiğini düşünüyorum. Ona o zamanlar olan her şeyi anlatmalıyım. Beni aldattığı ve sonra annesinin Güney Carolina'da daha iyi bir iş bulup tüm bağlarımızı kopardığı gibi saçmalıklarla onu beslediğimi hatırlıyorum.

Bunu yuttu ya da ben yuttuğunu düşünüyorum, çünkü bunu hiç sorgulamadı.

Gerçekte neler olduğunu bilseydi, dudaklarından dökülen yalanları duysaydı nasıl tepki verirdi?

Arka kapılardan gelen bir gürültü sonunda gözlerimi üzerimdeki karanlık, yıldızlarla aydınlanmış gökyüzünden ve evden ayırıyor.

Bir grup sarhoş öğrenci evden çıkmaya çalışırken domino taşları gibi devriliyorlar ve başka bir gün bu beni eğlendirebilirken, şu anda cam kapıdan bir şey gözüme çarptığı için hepsine ikinci bir bakış bile atmıyorum.

Pembe. Pembeyi gördüm.

Şişeyi yanımdaki masaya bırakıp yeni bir şişe alıyorum ve bir adım öne

çıkıyorum.

Hayır. Olamaz.

Bu sadece Letty'nin videosundaki rastgele kız. Olamaz.

Bir adım daha atıyorum ama o her kimse, derme çatma dans pistinde toplanan kalabalık tarafından yutulmuş.

Ama sonra bir kez daha ayrılıyor ve bu sefer mükemmel görüş alanındayım. Arkasında Micah ve önünde Letty'den başkasıyla dans etmeyişi izlerken şişe elimden düşüyor.

Lanet olası Kane Legend.

Ayaklarımın dibinde camlar kırılıyor, insanlar bir kez daha etrafını sararken bira kot pantolonumu ıslatıyor ve sanki hiç orada olmamış gibi ortadan kayboluyor.

Ama öyleydi. Öyle olduğunu biliyorum.

"Ne oluyor Dunn?" diye bağılıyor Kappa'lardan biri, uzaklaştığım karmaşayı görünce.

"Kusura bakma kardeşim. Adamlarımdan birine temizletirim," diye söz veriyorum ve bir an bile düşünmeden yanından geçip doğruca içeri giriyorum.

İnsan kalabalığı arasında ilerlerken bir avuçtan fazla insan benimle konuşmaya çalışıyor, ancak başarısız sezonumuzdan bu yana normal hale geldiği gibi, çoğu bana endişeli bakışlar atarken beni geniş bir alana bırakıyor. Anlıyorum, her şey boka sardığından beri biraz dengesiz olduğumu biliyorum.

Bulunduğu odanın kapısında duruyorum, kalçamı kapının pervazına dayıyorum ve onu buradan tekmeleyerek ve çılgılık atarak dışarı sürüklemeyecek bir plan bulmaya çalışırken bekliyorum, böylece onu aniden sürünerek çıktığı yere geri atabilirim.

Ama onu burada, hayatımın ortasında, lanet olası arkadaşlarımla gördüğüm için ne kadar kızgın olsam da, oraya öylece dalamayacağımı biliyorum. İhtiyacım olan son şey, geri kalanının benim davamda olması.

Kalbim göğsümde gümbürdeyerek ve tırnaklarım avuçlarıma batarak orada duruyorum ve hamlemi yapmak için mükemmel zamanı bekliyorum.

Burada olduğumu biliyor mu? Ve eğer biliyorsa, benden tam olarak ne yapmamı bekliyor?

Kimse benimle konuşmuyor ve ben bunun nedenini biliyorum. Öfke karanlık bir fırtına bulutu gibi etrafımı sarıyor, şimşek çakmak için mükemmel zamanı bekliyor.

"Luca, sen-" Gözlerim onunkilerle buluştuğunda Zayn bana sormak üzere olduğu şeyi yarıda kesiyor. "Tamam. Belki sonra." Köşede kaybolmadan önce ellerini yenilgiyle havaya kaldırarak geri çekiliyor.

Peyton'a döndüğümde Micah siktir olup gitmiş, bana da onun yerini almam için mükemmel bir fırsat bırakmıştı.

Sırtı tamamen çıplak, o çarşafın altında ne kadar az şey giydiğini hayal ettikçe semi daha da sertleşiyor. Onu çarşafa kim sardıysa, onu olduğu gibi pis bir sürtük gibi göstermek için iyi bir iş çıkarmış.

Arkasında durduğumda ellerim zapt edilmekten titriyordu.

Sırtının çıplak teni gömleğimin içinden önümü yakarken, kokusu duyularıma doluyor ve ağzımı sulandırıyor.

Sanki bakmadan benim olduğumu biliyormuş gibi önümde donup kalıyor.

"Yeni arkadaşın kim?" Masumca soruyorum, elimi saçının arkasına götürüyorum ve bana bakmaktan başka çaresi kalmayana kadar çekiştiriyorum.

"Luc, bu Peyton. Peyton, Luca ile tanış, Panther'in kaptanı, kadın katili, olağanüstü pislik."

"Hey," diye yakınıyorum, gözlerimi Peyton'ın kısılmış gözlerinden ayırıp neyse ki çenesini kapatmış olan Ella'ya bakıyorum. "Ben sana ne yaptım ki?"

"Bana cenneti göstermemek dışında."

"Aldırma ona," diye bağıyor Letty müziğin içinden. "Kafası iyi. Ağzını biraz kolay açıyor."

"Duyduğuma göre, sadece ağzı değil. Buna dikkat etmek isteyebilirsin, kardeşim," diyorum ona sürtünen Brax'a. "Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Siktir git Luc," diye tıslıyor Ella ama ne kadar sarhoş olduğunu göstererek ayaklarının üzerinde sallanıyor.

"Bu geceki kıyafet kurallarını nasıl kaçırdın?" Kane bana hançer gibi bakarken ve Peyton elime karşı kıvranırken Letty soruyor.

Müzikle birlikte ona doğru hareket ediyorum, elim belinde, kalçalarını benimle birlikte yuvarlamasını, kıcını hızla büyüyen sikime sürtmesini sağlıyorum.

"Evet, bunu kaçırmış olmalıyım."

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Kane soruyor, Peyton'ın bana verdiği tepkiyi kaçırmadığı belli.

"Hayır. Ama içimde öyle bir his var. Ne diyorsun Pink? Gelip benimle bir şeyler içmek ister misin?"

Parmaklarım hem saçlarına dolanıyor hem de beline girerek dudaklarından tek bir cevap dökülmesini sağlıyor.

"Panthers'ın ünlü QB1'i ile bir içki. Bir kız nasıl hayır diyebilir ki?" diye tatlı tatlı mırıldanıyor. O kadar ki, neredeyse inandırıcı.

"Geri dönmesini bekleme." Letty kucagında gerilirken Kane'e göz kırpyorum. Muhtemelen bunu onunla birlikte olduğu için ona bir ders vermek için yaptığımı düşünüyor ama bu gerçekle uzaktan yakından alakası yok. Letty şu anda radarımda bile değil. "Gidelim," diye Peyton'ın kulağına homurdanıyorum, saçlarını serbest bırakıyorum ve onu odadan dışarı çıkarıyorum.

Bir şişe votka almak için mutfığa uğruyorum ve neyse ki Kappa başkanı Owen ile karşılaşırız.

"Dunn, bir şey mi unuttun?" diye soruyor, kıyafetlerime bakarak.

"Hayır, burada. Dinle, bir iyiliğe ihtiyacım var." Kulağına eğildim, Peyton duymasın diye isteğimi fısıldıyorum.

Başını sallıyor ve saniyeler içinde togasının bir yerinden bir anahtar çıkarıyor. Parmaklarımı etrafına doluyorum, sıcak olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Keyfini çıkar dostum. Ve eğer ortalığı batırırsan, temizle."

"Tamamdır, dostum. Sonra görüşürüz."

Bana başını sallıyor ve elim hâlâ Peyton'ın belindeyken, onu dışarıya ve etkileyici binanın yan tarafına yönlendiriyorum, Leon'u en son gördüğüm yerin ters yönüne gitmemizi ve havuz evine doğru yönelmemizi sağlıyorum.

"Luca, ne halt ediyorsun?" diye tıslıyor ama hiçbir noktada benden kaçmaya çalışmıyor. Kendime bunun MKU'nun büyük bir kısmının önünde olay çıkarmak istemediği için değil, benimle birlikte olmak istediği için olduğunu söylüyorum.

"Kapa çeneni," diye çıktım. "Konuşmana gerek yok."

Boğazından hoşnutsuz bir ses çıkarken tüm havası boşalır.

Belini kavrayışım sıkılaşıyor, parmağım yumuşak tenine iz bırakacak kadar giriyor.

Sabah ona bu kadar yakın olduğumun kanıtıyla uyanacağı düşüncesi bardağı taşıran son damla oldu ve anahtarı kilide soktuğumda sikim kot pantolonumdan fırlamaya çalışıyordu. İyi ki şu anda çarşaf giymiyorum.

"Gir lan içeri," diyorum ve elimi ensesine koyarak Peyton'ı içeri itiyorum. Kapıları bir kez daha kilitleyip kaçmasını engellemek için anahtarı cebime koyarken topuklarının üzerinde tökezleyip kanepeye düşüyor.

"Sana bunu bir kez soracağım," diyorum, bunu yapmak bana acı verse de. "Birazdan olacaklar için seyirci ister misin yoksa sadece aramızda kalmasını mı tercih edersin?" Gözlerimi zar zor örttüğü vücudunda gezdiriyorum. Göğsü kabarıyor, derme çatma elbisesinin kumaşı sadece göğüslerini tutuyor.

gizlenmiş, eteği altındaki beyaz dantel külotunu görebileceğim kadar yüksek.

Burun delikleri alevlenirken ve dudakları öfkeyle büzölürken gözleri beni delip geçiyor.

"Yani? Dışarıdaki herkesin senin ne kadar pis bir sürtük olduğunu bilmesiyle ilgili bir sorunum yok."

PEYTON

M Vücudunuz adrenalin, korku ve söylemeye cüret ediyorum...
arzuyla titriyor.

Kara gözleriyle bana bakıyor, boynundaki kaslar zonkluyor
ve elleri sıkı yumruklar halinde.

Oturmak için kanepeden kalkarken, bakışlarının sıcaklığı altında
solmamaya çalışarak gözlerimi onunkilere kilitliyorum.

Şu anda aklımdan neler geçiyor hiçbir fikrim yok ama hiçbiri iyi değil.
Salı gecesinin tekrarı düşüncesiyle midem sıkışıyor... yalnız.

Kalp atış hızım daha da artıyor ve zaten alkolle dolmuş olan başım daha
da hızlı dönüyor.

Bunu istememeliydim. Bu adamla, bu yabancıyla bir binada kilitli
kalmaktan heyecan duymamalıyım. Çünkü o öyle biri. Bir zamanlar
tanıdığım ve sevdiğim çocuk çoktan gitmiş. Önümde duran adam tamamen
başka biri. Öfkeli, tehlikeli ve ölümcül. İstedığimi bilmediğim üç şey ama
şu anda birazcık bile tahrik olmadığımı inkâr edebilirim ne olayım.

"Cevap vermek için üç saniyen var yoksa tüm üniversite seni kanepede
mahvettiğime tanık olacak."

"Kapa onları," diye kekeliyorum, bunun sadece iki kişi arasında olması
gerektiğini biliyorum.

Biz.

Bu başka biriyle ilgili değil. Bu işe karışan insanlarla ilgili değil.
bizi mahvediyor. Sadece bazı şeytanları kovuyoruz. Umarım bu iş bittiğinde
onları geride bırakabiliriz.

Kıpırdamıyor ve tam bunun hileli bir soru olduğunu, herkesin bundan
sonra olacıklara tanıklık etmesine izin vereceğini düşünmeye başlamışken,
sonunda

dönüyor.

Perdeler bükülerek kapatılıyor ve bir anda odanın boyutu yarıya inmiş gibi hissediliyor.

İhtiyacım olan havayı içime çekmek için mücadele ediyorum ama hava burnuma çarptığı anda tek kokladığım o oluyor.

"Luc, sen ne-"

"Neden, P? Neden buradasın?"

Bir an tereddüt ediyorum ama cevap vermeye çalıştığımda bana izin vermiyor. "Çünkü ben-"

"MKU'dasın, değil mi?" diye bağılıyor, çenesi kendini tutamayarak patlıyor.

"Evet," diye itiraf ediyorum ama sesim o kadar kısık ki duyduğundan bile şüpheliyim. Duymasına da gerek yok. Cevabı zaten biliyor.

"Neden? Burada olduğumu bile neden buraya geldin? Masumu oynamaya çalışma P. Nerede olduğumu bilmeyecek kadar aptal olmadığını biliyorum."

"Burada olduğunuzu biliyordum. Maçlarını izledim." Sözlerim üzerine ciğerlerindeki tüm hava boşaldı.

"S-sen izle-sik. SİKTİR!" diye bağılıyor, parmakları canı yanana kadar saçlarını çekiştiriyor.

Parçalanışını izlemek üzere olup olmadığını merak ederek ona bakıyorum. Öne doğru kayarak tam ayağa kalkmak için itecektim ki gözlerini yerden kaldırıp benimkilere kilitledi.

İçlerinde okuyabildiğim uyarıyla omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

"Luc?" Fısıldıyorum ama sanırım şu anda hiçbir şey duyamayacak kadar kendinden geçmiş durumda.

Bir kalp atışında önümdeydi, uzun, güçlü bacakları mesafeyi mümkün olduğunu düşündüğümde daha hızlı tüketiyordu.

Yakıcı sıcak parmakları boğazımı sarıyor ve ne kadar güçlü olduğu konusunda beni uyuracak kadar sıkıyor ama canımı yakmıyor.

Onun önünde durana kadar kığım kanepeden kalkıyor.

"Sen buraya ait değilsin."

Gözleri benimkilere bakarken o kadar karanlık ki neredeyse simsiyahlar, ama yine de ondan gerçekten korkacak gücü kendimde bulamıyorum.

"Seçme şansım yoktu." Beni geriye doğru iterken attığım şaşkınlık çığlığı sözlerimi kesiyor. Sırtım duvara çarparken dudaklarımdan bir umph dökülüyor.

Beni duvara yapııştırıyor, geniş göğsü öfkesiyle kabarıyor, kokusu beni tamamen tüketiyor ve vücudunun sıcaklığı kanımı lav haline getiriyor.

"Sen. Yap. Değilsin. Ait. Buraya ait değilsin," diye tükürüyor. "Peki bu konuda ne yapacaksın?"

Uzanıp etrafımı saran kumaşı çekiştirirken boğazımdan bir nefes kopuyor. Kumaş sanki bir dokudan fazlası değilmiş gibi düşüyor ve beni bir kez daha ona maruz bırakıyor. Ancak bu sefer floresan ışığın altında duruyoruz ve o her şeyi görebiliyor. Şu anda gölgelerde saklanmak yok.

Göğüslerime bakarken ona bakamıyorum, yanaklarım utançtan yanarken yerdeki bir noktaya odaklanıyorum. Beni ilk kez çıplak görmüyor olabilir ama bu yıllar önceydi, o zamandan beri vücudum değişti. Birbirimizi denemeye başladığımızda hâlâ çocuktuk, şimdi ise yetişkiniz.

Dikkati meme uçlarımı yakmaya devam ettikçe meme uçlarım acı verecek kadar sertleşiyor. Nefes alışım düzensiz, şu anda nasıl hissettiğimi ele veriyor.

Keşke onun tüm dikkatine kayıtsız kalabilseydim ama yapamıyorum. Aramızdaki ilişki hep böyleydi. Onun her zaman çok farkındaydım, ama ergenlik çağına girdiğimizde ve hormonlarım devreye girmeye başladığında, odada olup olmadığını, bana bakıp bakmadığını çok iyi anlıyordum. Uzun süre bunu anlamadım. Ama şimdi anlıyorum. Aynı kaldığımız süre boyunca bunun geçeceğini ummuştum.

"Şu haline bak," diyor, gözleri nihayet bir kez daha yüzüme dikiliyor, ama ben hâlâ gözlerimi altımızdaki ahşap zemindeki bir düğümden ayırmıyorum. "Bunun için resmen yalvarıyorsun. Barda da böyle misin? O adamların sana gösterdiği her türlü ilgi için yalvarıyorsun."

Masumiyetimi bir kez daha savunmak zorunda kalmak istemediğim için dudaklarımın iç kısmını ısırıyorum.

"Bana bak, P."

Gözlerimi yerden kaldırmadan önce derin bir nefes çekiyorum. Gözlerindeki karanlığı gördüğümde nefesim kesiliyor.

"Meme uçlarını bu kadar sertleştiriyorlar mı? Göğsünü arzuyla kızartıyorlar mı?"

Başımı sallıyorum, istesem de söyleyecek kelime bulamıyorum.

"Onları tahrik ettiğini bilmek hoşuna gidiyor, değil mi? Küçük masum bakışlarının onları tahrik etmesini seviyorsun. O yüzden neden bana sana dokunmalarına nasıl izin vermediğini bir daha anlatmıyorsun, çünkü gördüğüm kadarıyla bunun için yalvarıyorsun."

"Yapmazlar, yapmazlar-"

"Saçmalık." Kelimeyi o kadar alçak sesle söylüyor ki neredeyse mırıltı gibi geliyor.

Sesi kalçalarımın arasında lezzetli şeyler yapıyor.

Lanet olsun ona. Lanet olsun ona.

"En azından senin yaptığın onca pratikten faydalanabiliyorum," diye mırıldanıyor, gözleri hınzır bir niyetle dolu.

"Ne-" Elleri omuzlarıma iniyor ve dizlerimin bükülmesine izin vermekten başka çarem kalmıyor.

"İşte bu, P. Ait olduğun yere git."

"Luc," diye inliyorum ama pantolonundaki şişkinliği görünce içim ısınıyor.

"Bundan kurtulmaya çalışmak için çok geç P. Zaten dizlerinin üzerindesin."

Kemerini çözüşünü, düğmesini açışını ve fermuarını indirişini büyülenmiş bir halde izliyorum.

Ağzım beklentiyle sulanıyor ve bundan en ufak bir şekilde tahrik olmamam gerektiğinin farkına varıyorum.

Bu Luc. İkimiz de kurallara uyma konusunda pek iyi değildik. Bir gece annem yattıktan sonra gizlice yatak odama girdiğinde ilk kez bu duruma düştük.

Hiç tereddüt etmeden başparmaklarını hem pantolonunun hem de boxer'ının kemerine geçirip kalçalarının üzerinden geçiriyor.

Sağlam boyu serbest kalıyor ve onu içime alırken tüm vücudum geriliyor. Kahretsin, hatırladığımdan daha büyük.

Ben kıpırdamayıp, sadece ucunda bir boncuk precum parlayan kızgın mor kafaya baktığımda, parmaklarını kendi etrafına sarıyor.

Gözlerimi onun kendini tatmin edişini görmekten ayırıp gömleğinin üzerinde gezdiriyorum, gömleğin gitmiş olmasını ve altında ne sakladığını görebilmeyi diliyorum. Sonunda bana dik dik bakarken gözlerini buluyorum.

"Sorum mu var?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak, eli hâlâ şaftında aşağı yukarı hareket ediyor.

"Um..." Alt dudağımı ağzımın içine çekiyorum, onu tekrar tatma düşüncesi neredeyse inkar edilemeyecek kadar fazla ama bunu istiyormuş gibi görünmek istiyorsam cehennem olsun.

Gözleri dudaklarıma kilitleniyor ve alttakini ısırarak boğazının arkasında bir hırıltı kopmasına neden oluyorum.

Dudağımı serbest bıraktığım anda kendini tutamıyor.

Parmaklarını acıyla saçlarıma geçirerek, çelik uzunluğunu dudaklarımın arasından geçirmeden önce beni tam olarak istediği yere götürüyor.

Nazik değil, beni asla incitmek istemeyen hatırladığım çocuk gibi değil, bunun yerine, horozunun ucu boğazımın arkasına çarpana kadar ileri doğru fırlıyor ve yardım edemiyorum ama müdahaleye öğürüyorum.

"Çok daha iyi," diyor, nefes almamı sağlamak için biraz geri çekiliyor. "Orada evinde gibi görünüyorsun, P."

Ben hazır olmadan, tekrar ileri doğru itiyor.

Ağzımı sikmeye devam ederken düşünebildiğim tek şey onun tadı, büyüklüğü ve öfkeli hamleleri.

Ciğerlerim hava ihtiyacımdan yanıyor ve onun etrafında öğürürken gözlerim sulanıyor, ama o vazgeçmiyor.

"Kahretsin, çok güzel görünüyorsun bebeğim."

Bu tek kelime vücudumun her yerine bir ürperti gönderiyor. Bu gece bana tükürdüğü diğer her şeyden çok daha yumuşak bir şekilde söylendi ve bana eskiden tanıdığım çocuğu düşündürdü.

Hâlâ orada, öfkenin altında mı gömülü?

Aleti daha da şişerken çenemden tükürük damlıyor ve saçlarımı tutuşu dayanılmaz hale geliyor, sanki saçlarımı kafa derimden koparmak üzereymiş gibi.

Daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda, boğazımdan aşağı sıcak döl püskürmeden önce siki ağzımda şiddetle sarsılıyor. Bitirdiğinde kendini derinlerde tutuyor, yüksek sesli zevk iniltisi havuz evinin duvarlarında yankılanıyor.

İşi biter bitmez ağzımdan çekiliyor ve eğilerek elini bir kez daha boğazıma doluyor ve beni ayağa kaldırıyor.

Karanlık bakışları beni işe yaramaz hale getirmeden önce çenemdeki salyayı silmeyi başarıyorum.

"Fena değil," diye homurdanıyor. "En azından rahatlattı." Gözleri bir kez daha çıplak göğsüme kayıyor.

Gözleri benimkilerle dudaklarım arasında gidip gelirken aramızdaki gerilim çatırıyor.

Bundan sonra beni öpmeyeceğine eminim.

"Harika. Artık gidebilir miyim?" Soruyorum. Şansımı zorladığımı biliyorum ve kendime karşı dürüst olursam, evet deyip beni bırakırsa hayal kırıklığına uğrayacağım.

Benim için tam olarak ne planladığını keşfetmeden önce dışarı çık.

Beklemediğim bir hareketle dudaklarında bir gülümseme seğiriyor ve ardından yüzüne yayılıyor. Yeşil gözlerini hâlâ karartan öfkeyle bile bu çok güzel bir görüntü.

"Artık gidebilir misin?" diye tekrarlıyor gülmeden önce. O kadar hafif ve mutlu bir kahkaha ki, duyan biri ona şaka yaptığımı düşünebilir. "Elbette," diyor, kocaman bir adım geri atarak. Kendini geri çekerken gözleri benimkilerde kalıyor, ama geri çekilmeye devam ederken asla uçağını kaldırmıyor. "Kasabayı terk etmeyi planlıyorsan, yalancı, pis ağzını da yanına alıp buradan gidebilirsin ve bir daha asla yüzünü göstermezsin."

Dudaklarım tartışmak, ona bunu yapamayacağımı söylemek için ayrılıyor ama görünüşe göre buna ihtiyacım yok.

"Ama yapmayacaksın, değil mi? Evde seni bekleyen sevgi dolu bir erkek arkadaşın var. Geçen gece seni kollarını açarak karşıladığını gördüğüm kişi o, değil mi? Şimdi nerede o, ha? Az önce sikimi ağzına aldığından haberi var mıdır sence? Bu konuda hiç mücadele etmediğini bilse mutlu olur muydu sence?"

Ona Elijah'ın erkek arkadaşım olmadığını söylemek istiyorum ama denesem bile beni dinlemeyeceğini hissediyorum. O sadece kendi istediğine inanmak istiyor. Benim bir yalancı ve aldatan olduğuma. Gerçek şu ki ben ikisi de değilim.

"Kasabadan ayrılmıyorum, Luc. Onun yüzünden de değil." "Hayır mı? O zaman kimin yüzünden... benim mi?" diye tükürür.

"Evet, çünkü çok sıcak ve misafirperversin," diye kestirip atıyorum, parmaklarımı belimde asılı duran çarşafın etrafına doluyorum, üzerimi örtmeye hazırım. O fark etmeden önce kumaşı zar zor kaldırıyorum.

"Soyun."

"Ne?"

"Beni duydun."

"Ama ben sadece..." Az önce yaptığım şeyi göstererek kasıklarına bakıyorum ve o gülüyor.

"Sence bu kadar mıydı? Bana yarım yamalak bir oral seks yaptın diye her şeyin bittiğini mi sanıyorsun?"

Çenem düşüyor ama söyleyecek sözüm yok.

Bacakları kanepenin kenarına değene kadar geri geri yürüyor, sonra aşağı iniyor, bizimle birlikte getirdiği votkayı sehpadan alıp üstünü çeviriyor. Bacaklarını iki yana açıyor ve şişeyi dudaklarına götürüyor,

Cömert bir miktar yutuyor ve bunu yaparken boğazındaki kasların dalgalanmasına odaklanmamı sağlıyor.

"Şimdi," diyor, gözlerimi bir kez daha bularak.

"Soyun." "Luc, bu delilik," diye karşı çıkmaya çalışıyorum.

"Tamam," diyor, gösteri için rahatlıyor. "O zaman bana gerçeği söyle. Bana yalancı bir amcık olduğunu söyle ve olanlar için özür dile."

Onun bu talebi karşısında dişlerim gıcırıyor çünkü bunu yapmayacağımı çok iyi biliyor.

"Yalan söylemedim Luc," diye tıslıyorum, ama neden zahmet ettiğimi bilmiyorum çünkü o zaman bana inanmadıysa şimdi neden inansın? Bunu kanıtlamanın tek yolu... hayır. Bu seçeneği düşünmeyi bile reddediyorum. Luca'nın benden nefret etmesi, bana işkence etmesi, onun hayatıma girmesine izin verip gerçeği ortaya çıkarmasından daha iyi.

Bu onu incitecek, elbette. Ama artık en büyük endişem o değil. Daha önemli olan ve dünyasının bir kez daha altüst edilmesine ihtiyacı olmayan başka biri var.

Bana bakıyor, yüzünde hiçbir duygu yok. Cebine uzanıp telefonunu çıkarıyor ve bir saniye sonra bir Rhianna şarkısının seksi ritmi boşluğu dolduruyor.

Şişeyi kaldırıp bana doğru uzatıyor. "Devam et o zaman. Paranı nasıl kazandığını göster bana."

"Ben lanet bir striptizci değilim

Luc." Kaşlarını çatı.

"Ya da bir fahişe," diye ekliyorum, tam olarak ne düşündüğünü bilerek.

"Hayır, sen sadece etrafta meme uçların açık bir şekilde dolaşıyorsun. Erkek arkadaşın bunu yapmana izin verdiğine göre seni gerçekten seviyor olmalı. Eğer benim olsaydın-" Sözü nü kesti, söylenmemiş sözcüklerin aramızda asılı kalmasına izin vermek yerine onları votkada boğmayı tercih etti.

"Senin mi?" Gülerek soruyorum. "Senin olsaydım mı?" Beni incelerken kaşları birbirine çarpıyor.

Vücudumdaki her kas örtünmem için bağılıyor ama şu anda onun yanında bir gram bile zayıflık göstermeyi reddediyorum.

LUCA

"**I**Senin olsaydım?"

O orada durmuş bir şeyler yapmaya çalışırken sözleri kafamın içinde tekrar tekrar yineleniyor.

İçten içe tek yapmak istediğinin örtünmek olduğunu bildiğim halde karşımda kendinden emin görünüyor. Burnu, eskiden son derece sevimli olduğunu düşündüğüm bir şekilde seğiriyor. Sırf o seğirmeyi görmek için onu her türlü garip duruma sokabilirim.

Eskiden benimdin. Her şeyi berbat ettin. Bana yalan söyledin. SEN mahvettin

Biz.

Ama yine de erkek arkadaşının ne haltlar karıştırdığını merak etmeden duramıyorum.

Soyunma Odası'nda olduğu gibi dolaşmasına izin vermek.

Tabii söyledikleri doğruysa ve erkek arkadaşı değilse. Çok isteyerek sikimi ağzına alıyordu.

Gerçekten yalancı olduğu kadar dolandırıcı da mı?

Daha birkaç gün önce onun kollarına atlayışını düşünüyorum. Kesinlikle yakın görünüyorlardı.

Şişeyi bir kez daha dudaklarıma götürüyorum, votka aşağı inerken artık yakmıyor. Ama hissetmek istemediğim her şeyi uyuşturmakta hiç de iyi bir iş çıkarmıyor.

Telefonumu bir kez daha elime alıp sesi açıyorum.

"Beklemekten bıktım, P. Hareket istiyorum." Cevap veremeyeceğinden ya da en azından cevap verse bile benim duyamayacağımdan emin olmak için sesini yükseltiyorum.

Her şeyi bir kenara iterek, geçmişimizi, olası erkek arkadaşını, ne zaman onun yakınında olsam kalbimin olması gerekenden biraz daha hızlı attığı gerçeğini ve daha yeni boğazından aşağı boşalmış olmama rağmen

taşaklarımdaki ağrıyı bir kenara iterek onu izliyorum.

Ellerini belindeki ipe götürür ama ipi çözmek için hiçbir hamle yapmaz. Bir süre sonra öne eğildim, dirseklerimi dizlerime dayadım ve artık yarısı boş olan şişenin arada asılı kalmasına izin verdim.

Gümüş gözlerinde meydan okuma titreşirken ona bakıyorum.

"Peyton," diye uyarıyorum, müziğin sesine rağmen bunu yüksek sesle ve net bir şekilde duyabileceğini biliyorum.

Çenesini yukarı kaldırıp bana bakıyor, göğsü kabarmış ve meme uçları hala sert, ilgi için yalvarıyor.

Onlara bu kadar dokunmamak beni neredeyse öldürüyordu.

Ayağa kalkıyorum, bu sırada müziği kesiyorum. Belli ki bunu kullanmayacak ve o zaman kulağına homurdanacağım her şeyi duymasını istiyorsam ben de olaya dahil olmak zorunda kalacağım.

"Burada tehlikeli bir oyun oynuyorsun, P," diye uyarıyorum. "Seninle başa çıkabilirim, Luc."

"Hayır," diyorum, votkadan bir yudum daha alarak. "Beni bir çocuk gibi idare ettin."

Şu anda benimle neye bulaştığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Bir titremenin vücudundan aşağıya doğru indiğini anlamak için ona dokunmama gerek yok.

"Aç," diyorum, şişeyi dudaklarına doğru tutarak.

İçine biraz döküyorum, ağzının kenarlarından akıp çenesinden göğüslerine düşmesini izliyorum.

Diğer elimi kaldırarak parmak ucumu sıvı akışında gezdiriyorum.

"Luca," diye nefes alıyor meme ucunun etrafında dönerek daha da büzülmesini sağladığımda.

"Çok çaresizsin, P." Kulağına fısıldamak için yakınına eğildim. "Kokunu alabiliyorum. Ama tadının eskisi kadar tatlı olduğundan şüpheliyim. Acı ve ekşi. Bahse girerim tüm yalanlarından ve saçmalıklarından sonra tadın artık böyle."

Başını sallıyor.

"Bana gerçeği istediğin zaman söyleyebilirsin, biliyorsun. Sana acıyıp gitmene izin bile verebilirim." Bu apaçık bir yalan, uzun bir süre daha o kapılardan geçmeyecek.

Yüz ifadesi sertleşiyor ve bir kez daha çenesini hafifçe kaldırıyor.

"Doğru seçim, bebeğim. Ben de seninle gerçeği sikmek istiyorum. Aynı fikirde olduğumuza sevindim."

Gözleri gözlerimi tutuyor ve içlerinde bana tükürmek için can attığı argümanı görebiliyorum ama asla yapmıyor.

Neden? Neden bana her şeyi anlatmıyor?

Çünkü yalancı olduğunu kabul etmek istemiyor.

"Luc," diye bağıyor onu döndürüp panjurlara doğru iterken. Peyton'ın nefes alış verişini düzensizleştirirken tahta çıtalar cama çarpıyor.

Bunun gibi pis küçük bir orospu. Sadece bu düşünce bile sikimin kalkmasına yetiyor.

Vücudumun uzunluğunu sırtına bastırarak kulağına doğru nefes alıyorum ve ellerim beline dolanarak onu bağlayan ipin düğümüne doğru kayıyor.

"Panjurları kapatmamı istemeseydiniz şu anda ekibime nasıl görüneceğinizi hayal edin." Yüksek sesle yutkunuyor. "Cama bastırılmış pembe, sert meme uçlarını görürlerdi. Yanaklarının sıcaklığını, gözlerindeki arzuyu görürlerdi."

"Luc," diye inliyor.

"Onların seni izlediğini hayal etmek seni tahrik ediyor mu bebeğim?" Sonunda ipi gevşeterek vücudunun etrafından çekiyorum.

"Seni becerirken onların da beni izlemesini ister miydin?" Bana karşı titriyor. "Yoksa onların da katılmasını mı istersin, öyle mi?"

"Hayır," diye ağlıyor.

"Ayarlanabilir. İlk kez aynı takımda yer almıyoruz. Aklınızda biri var mıydı?"

Parmak uçlarımı kollarında gezdirirken başını şiddetle sallıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Ellerimde macun gibi ve beş yılın en iyi kısmı için tam olarak hayal ettiğim gibi değilse lanet olsun.

"Ya da belki ikiz şeyini denemek istersin," diye devam ediyorum, ipi bileklerine doladığım sırada hınzır sözlerimle dikkatini dağıtıyorum. "Letty aramızdaydı. Bunu biliyor muydun?"

"Hayır. Luc, hayır. Onları istemiyorum."

"Hayır mı? Kimi istiyorsun o zaman?" Dudaklarımı kulağının kabuğunda gezdirerek soruyorum, tekrar titrediğinde dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Bana bir daha yalan söyle bebeğim. Sana meydan okuyorum," diye uyarıyorum.

"Sen, Luc. Seni istiyorum."

"Doğru cevap, bebeğim. Yine de ne istediğin hakkında en ufak bir fikrin olduğunu sanmıyorum."

"Ne istediğimi biliyorum Luca," diye tükürüyor.

"Peki ya sana istediğini vermek istemezsem?"

Omuz silkiyor ama ne yaptığımı ilk kez fark etmiş olacak ki omuzlarını kaldırarak duraklıyor.

"Luc?"

"Vay, vay... şuna bak. Artık tamamen benim merhametime kaldın, bebeğim. Seninle ne yapacağım ben?"

Sonunda kumaşı belinin etrafında tutan iğneyi bulup çıkarıyorum ve kumaşın sonunda vücudundan düşmesini keyifle izliyorum.

"Tüh," diye masumca kulağına nefes veriyorum.

Ellerimi beline ve karnına doğru kaydırarak onu pencereden uzaklaştırıp kendime doğru çekiyorum.

"Sürtük olmadığını iddia eden biri olarak, bunu durdurmak için çok fazla mücadele etmiyorsun."

"Bunu durdurmak istediğimi kim söyledi? Belki de senin cezanı, işkenceni, aletini istiyordumdur."

Onun sözleri zaten kontrolden çıkmış olan ve içimde kıpkırmızı yanan ateşe körükle gitmek gibi.

"Pis. Sürtük."

Bir elimi yukarı kaydırarak, sonunda onun ağır, muhtaç göğüslerinden birini avucumun içine alıyorum ve meme ucunu parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum.

Az önce söylediği şeyi ne kadar çok istediğini bilmeye ihtiyacım var, diğer elimi daha aşağı itiyorum, parmaklarım beyaz dantel külotunun altına dalıyor.

Ben alçaldıkça amı pürüzsüzleşiyor.

"Eminim o pis yaşlı adamlar senin pürüzsüz amcığına bayılıyordur."

Elimi tuttuğunda geriliyor ama ısırarak karşılık vereceği her tepki yumuşak bir iniltiyle kesiliyor, sonra onu ayırıyorum ve klitorisini buluyorum.

Aşağı doğru itiyorum ve tam da beklediğim şeyi buluyorum.

"Ah bebeğim," diye inliyorum, iki parmağımı damlayan merkezinin içine itiyorum. "Sikimi emmek hoşuna gitti mi?"

"Luc," diye inliyor, kalçaları yuvarlanıyor, elime sürtünüyor.

Elimi külotundan çekip boğazına doladım ve onu da kendimle birlikte çekerek geriye doğru yürüdüm.

Çıplak göğüslerini küçük cam masaya doğru ittiğimde "Aman Tanrım," diye haykırıyor. Elimini ensesine koyarak onu olduğu yerde sabitlerken, diğer elimle külotunu bedeninden ayırıyorum.

"Sakın bir santim bile kıpırdama," diye uyarıyorum bacaklarını açıp dizlerimin üzerine çökerken, onun tadına bakmaya karşı koyamıyorum.

Onu ayırıp, güzel, kaygan amcığına bakıyorum.

O her zaman mükemmeldi ve beş yıl sonra daha iyi görünmesinden nefret ediyorum.

"Oh, P. Bak klitorisin ne kadar şişmiş. Sikimi gerçekten sevdin, ha?"

İnliyor, bana gerçekten ihtiyacım olmayan bir yanıt veriyor.

Öne doğru eğilerek dilimi amının uzunluğuna doğru gezdiriyorum ve tatlılığının dilimde patlamasına izin veriyorum.

Ağzım sulandı. Bunca yıl sonra intikamımı almanın tadı gerçekten çok tatlı.

Klitorisine yapışıp sertçe ağzıma aldığımda "Luc, siktir," diye haykırıyor.

O kadar ıslak ki, suları çenemden aşağı akıyor ama ben onu kucaklıyorum, serbest kalmasına sadece bir nefes kalana kadar onu yiyorum. Sonra geri çekiliyorum ve elimin tersiyle ağzımı siliyorum.

"Hayır, Luc. Hayır. Hayır, bir daha olmaz. Lütfen."

"Bana herhangi bir zevki hak etmen için iyi bir neden söyle," diyorum ona, ayağa kalkmak için itiyorum ve bir kez daha pantolonumu kıcımın üzerinden aşağı iterek kaya gibi sert horozumu açığa çıkarıyorum.

Onun amına bakıyorum, içime girdiğinde nasıl görüneceğini hayal ediyorum. Sikim öğrenme ihtiyacıyla sarsılıyor.

"Çünkü hayatımda sana hiç yalan söylemedim," diye bağılıyor, sesi manik sınırlarda.

"Yeterince iyi değil." Hiçbir uyarıda bulunmadan ileri atıldım ve hızlı bir hamleyle onu doldurdum.

"Luca," diye bağılıyor, vücudu şok içinde kilitleniyor. "Gelme."

"Ne?" diye bağılıyor, sanki hayatında duyduğu en tuhaf şeyi söylemişim gibi.

"Sen gelmiyorsun." Öne doğru uzanarak parmaklarımı saçlarına geçirdim ve başını geriye çektim. "Anladın mı?" Başını sallamaya çalışıyor. "Güzel, çünkü bana karşı gelirsen olacaklardan hoşlanmayacaksın."

"Daha da mı kötüleşiyor?" diye şımarıyor.

"Beni test etme, bebeğim. Ben artık on beş yaşında masum bir çocuk değilim. Neler yapabileceğim ya da seni bir daha görürsem sana yapacağımı söylediğim şeyler hakkında hiçbir fikrin yok."

Vücudum, beynimin talimatı olmadan hareket ediyor, ona doğru iterken, umutsuzca ihtiyaç duyduğum serbest bırakmayı kovalıyorum. Sadece dakikalar olmuş olabilir

Daha önce ağızına boşalmıştım ama daha fazlasına ihtiyacım var.

Peyton söz konusu olduğunda alabileceğimden daha fazlasına ihtiyacım olmasından korkuyorum.

"Luca," diye haykırıyor, vücudu öne doğru fırlıyor, ayakları benim güçlü hareketlerimle yerden kesiliyor.

"Dedim ya." İt. "Yapma." İt. "Gel."

"Tanrım," diye haykırıyor, parmakları masanın kenarına dolanıyor, öyle sıkı tutuyor ki parmak eklemleri bembeyaz oluyor.

"Yesss," diye tıslıyorum taşaklarım kalkmaya başlarken. "Bir sürtüğe göre çok sıkı bir amın var bebeğim."

"Argh," diye homurdanıyor, kasları sanki düşecekmiş gibi etrafımda geriliyor.

İstediğini elde etme riskini almak istemediğimden, içinden çıkıyorum, onu çeviriyorum ve sıcak döller memelerini kaplayana kadar sikimi kaldırıyorum.

"Pis sürtük," diye mırıldanıyorum yapışkan pisliği tenine sürerken.

Ben onu tohumlarımla işaretlerken tek kelime etmeden hareketlerimi izliyor.

Sonunda geri çektiğimde gözleri benimkilere dikiliyor. Maskesi bir an için düştü ve ilk kez gerçekten nasıl hissettiğini görüyorum.

Bana bakarken gözleri yaşlarla doluyor. Makyajı her yere bulaşmış, saçları keçeleşmiş ve neredeyse orgazm olduğu için cildi kırmızı ve yamalı.

"Senden nefret ediyorum," diye tıslıyor. "Düşündüm ki-"

"Her şeyi unutacağımı mı? Beni bundan daha iyi tanıdığını sanıyordum bebeğim." Arkama uzanıp formamı başımın üzerine çekiyorum ama temizlemesi için ona vereceğimi sanıyorsa büyük bir hayal kırıklığına uğrayacak. Onun yerine yatak odasına doğru fırlatıp votka şişemi kapıyorum.

Gözleri her hareketimi takip ederken bir yudum alıyorum. Beni incelemesinden nefret ediyorum, sanki beni tanıyormuş gibi, sanki rol yapmanın, kabadayılığın ötesini görebiliyormuş ve her şeyin altında hala saklanan kırık, incinmiş küçük çocuğu görebiliyormuş gibi.

"Alabilir miyim?" diye soruyor, elini uzatarak.

Bir süre baktım, paylaşmak isteyip istemediğimi düşündüm. Ama sperm kaplı göğüslerine bir bakış atıp geçiyorum.

Şu anda işimiz bitmekten çok uzak, içimden bir ses buna ihtiyacı olacağını söylüyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor, bir zamanlar kıpkırmızı olan dudaklarına götürüyor, shot üstüne shot yutuyor.

Uzanıp parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, gözlerimi boynunun pürüzsüz sütununda, göğüslerinin kabarıklığında ve belinin girintisinde gezdiriyorum.

Kahretsin, çok güzel.

"Ne?" diye bağıyor, gözleri hayal kırıklığıyla kısılıyor. "Sadece değişiklikleri inceliyordum."

"En büyükleri içeride," diye itiraf ediyor. "Bir de bana sor."

Şişeyi geri çekip kalan votkayı boşaltıyorum. "Peki şimdi ne olacak?"

Ona sırtımı dönerek, bizi buraya ilk kilitlediğimde çantasını bıraktığı yeri buluyorum.

"Hey," diye yakınıyor cep telefonunu aramak için karıştırmaya başladığımda.

Önümde tutarak uyandırıyorum ve bir mesaj buluyorum.

Letty: İyi misin? Gelip seni kurtarmamı ister misin?

Letty'nin Peyton'ın benden kurtarılması gerektiğini düşünmesine bir kez daha sinirlendim. Yani, büyük olasılıkla öyle düşünebilirdi ama Letty'nin onu incitebileceğimi düşünceğini sanmazdım. Ama sanırım Kane'le bazı çılgın buluşmalarından sonra onu gördüğüm halinden sonra, sanırım bu sadece birbirimizi en başta o kadar da iyi tanımadığımızı kanıtlıyor.

"Ne kadar tatlı. Letty seni büyük kötü kurttan korumak istiyor," diyorum, görebilmesi için ekranını kaldırarak.

"Onu tanıyor musun? Onları?"

"Ah, bebeğim. Sen siktirip gidince yerine Letty geldi. Tam zamanında kasabaya geldi."

"Ama o nişanlı." Peyton'ın alnı şaşkınlıkla kırışır.

"Demek öyle. Ve bir erkek arkadaşın var. Şifre?" Letty konusunda daha fazla ileri gitmek istemiyorum çünkü söylediklerim doğru olsa da Letty, Peyton'ın yerini almamıştı. O zamanlar kimse bunu yapamazdı. Şimdi de kimsenin yapabileceğinden emin değilim ama yakın zamanda bunu itiraf edersem ne olayım.

Peyton bana bakıyor, gözlerinde meydan okuma parlıyor, ama sonunda kararlılığını sarsan dört sayı mırıldanıyor.

Çocukken her şey için kullandığımız numaralar. İki doğum tarihimiz.

Nefesim kesiliyor ama kendimi zorlayarak gözlerimi onunkilerden ayırıyorum ve sanki hiç fark etmemiş gibi hücreye yazıyorum.

Mesajlarını açtığımda, en üstte Letty'den gelen okunmamış bir mesaj buluyorum. İkincisi ise ondan. Gerçi isim beni bir an duraksatıyor.

Elijah. Bu ismi biliyorum.

Elijah: Harika bir gece geçir, bunu hak ediyorsun x

Burada bir şeylerin yolunda gitmediğine dair içimdeki rahatsız edici hissi bir kenara iterek, öfkemin beni ele geçirmesine izin veriyorum.

"Ne kadar tatlı, değil mi? Güzel bir gece geçirmeni istiyor. Acaba küçük sürtüğünün neler yaptığından haberi var mı? Şu anda önümde çırlıçıplak duruyor ve memelerinden dölleri akıyor."

Kollarını kendine sararak benden saklanmaya çalışırken dişleri gıcırıyor.

Bundan daha fazla çaba göstermesi gerekecek. "Ne yapıyorsun?" diye tıslıyor.

"Ben mi?" diye sordum masumca. "Hiçbir şey. Ancak sen Letty'ye iyi olduğunu, biraz fazla sarhoş olduğunda seni eve götürdüğümü söyleyeceksin. Ayrıca sevgiline de bu hafta sonu onun küçük sikini yalamak için dönmek yerine arkadaşlarıyla takılmaya karar verdiğini söyleyeceksin." Tam olarak ne yaptığımı açıklarken başparmaklarım ekranın üzerinde uçuşuyor.

"Bana inanmayacak."

"Peki o zaman, gelsin baksın."

İşim biter bitmez telefonunu kapatıp cebime sokuyorum. "Seni buraya getirmeme izin vererek hata yaptın, P."

"Ah." Çenesini eğiyor, sanki bu duvarların içinde olacaklar üzerinde bir tür kontrolü varmış gibi görünmeye çalışıyor.

Kıkırdıyorum, saçlarımı geriye itiyorum ve gözlerimi onun çılgın kıvrımlarında gezdiriyorum. Evet, bunca zamandır aklımda olanlardan farklı. Çok daha iyi.

Ona doğru yürüyorum, onu vücuduma çekiyorum ve ensesinden sıkıca kavrayarak orada sabitliyorum.

"Vücudunun her bir zerresi buranın kime ait olduğunu öğrenene kadar buradan ayrılmayacaksın."

"Bana sahiptin Luc ve beni fırlatıp attın. Bir daha asla sana ait olmayacağım." Bu sözleri söylerken vücudu titriyor ve ne kadar zorlama olduğunu merak ediyorum. İçimden bir ses Peyton'ın gerçekte kime ait olduğunun çok farkında olduğunu söylüyor. Ona ihtiyacı olan kanıt vermekten mutluluk duyuyorum.

"Evet, bunu göreceğiz bebeğim."

PEYTON

I Luca bana sırtını dönüp yan taraftaki bir kapıdan, sanırım banyodan, hışımla içeri girerken yatağa fırlatılıyorum, ortada kararsızca zıplıyorum.

İki dakika geçmeden buz gibi bir bez uzanmış kalçama çarptı.

Odadan çıkmadan önce "Kendine çeki düzen ver, fahişe gibi görünüyorsun" diye bağırıyor.

Bezi göğsüme bastırıp yaptığı şeyin kanıtlarını silerken irkiliyorum. Beni böylesine ilkel bir şekilde işaretlemesinin anısını da kafamdan temizlemeye çalışıyorum ama bu o kadar kolay yok olmuyor.

Odanın içinde etrafıma bakınarak üzerimi örtecek bir şeyler bulmaya çalışıyorum. Dolap beni çağırıyor ama küçük havuz evinin içinden gelen gürültülü bir ses beni ürkütüyor ve hareket etmemi engelliyor.

Sonunda, yorganın altına girmeye razı oldum. Bu yatağın kimin olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama şu anda gerçekten umurumda değil. Luca'nın gidişiyle vücut ısım her geçen saniye düşüyor.

Komodinin üzerindeki saat ilerliyor ama o dönmüyor. Yine de hala burada olduğunu biliyorum. Onu hissedebiliyorum.

Eğer beni delirtmeye çalışıyorsa, işe yaradığını kabul etmekten nefret ediyorum.

Yorganı göğsüme kadar çekerek otururken kalçalarımı birbirine sürtüyorum. İşimi bitirme ihtiyacım neredeyse göz ardı edilemez boyutta ama içimden bir ses bu konuda bir şey yapmanın gerçekten aptalca bir hareket olacağını söylüyor.

Uzun ve ıstırap dolu dakikaların ardından, gölgesi kapı aralığını doldurmadan önce ayak sesleri yükselmeye başlar.

Bu gece içtiğim içkiler ve votka shotları sağ olsun, ona baktığımda gözlerim kamaşıyor.

Gömleksiz, kollarından birini kaplayan mürekkep açıkça görülüyor, pantolonu hala belinden açık, saçları dağınık ve yüzü hala duygusuz bir maske gibi duruyor. Ancak en şok edici şey bu değil, çünkü dudaklarına götürdüğü cigara bu.

Bundan nefret ediyorum. Yıllar önce aşık olduğum Luca bu değil. Bu Luca soğuk, acımasız ve gaddar. Bana zarar verme, tamamen kontrolümüz dışında olan bir şey için beni cezalandırma ihtiyacı şu anda görebildiği tek şey.

Annemin beni ve Libby'yi yalanlardan uzakta yeni bir hayata başlamanız için sürüklemesinden bu yana olan her şeyi açıklayabileceğimi, muhtemelen daha iyi hale getirebileceğimi biliyorum.

Belki biz kalsaydık ve o doğru olan için mücadele etseydi, o zaman her şey farklı olurdu. Gerçek ortaya çıkacaktı. Annem kendi hayatını korumaya ve gerçeği medyadan saklamaya karar verdiği için daha kaç gencin hayatının karartıldığını düşündükçe midem bulanıyor, boğazımda safra düğümleniyor.

"Luc, ne yapıyorsun?" Eski dostum için duyduğum endişe şu anda öfkemden daha öncelikli. Luca uyuşturucu kullanmaz. Kariyeri onun için çok önemli. Bu yüzden onu dudaklarından dumanlar saçarak orada dikilirken görmek şok edici.

Dumanı ağzının bir tarafından yavaşça bırakmadan önce derin bir nefes daha alıyor.

"Futbol," diye nefes alıyorum.

"Önemsiyor olman çok hoş. Takdire şayan, sanırım."

Kapı çerçevesinden itiyor ve yatağın etrafında yürüyor, gözleri benimkileri tutuyor.

"Üstünü örtmüşsün," diyor.

"Üşüyordum."

"Hmm..." diye gürlüyor boğazından.

Öne doğru uzanarak çarşafı sert bir çekişle çekiyor. Onun gücü benimkine denk değil ve kumaş elimden kayıp bedenimden uzaklaşıyor.

Luca elini cebine atıp cep telefonunu çıkarırken tüylerim diken diken oluyor ve top gibi kıvrılıyorum.

"L-Luc, ne yapıyorsun?" Sesim duygu, yorgunluk ve hayal kırıklığı karışımıyla çatlayarak soruyorum.

Bir adım daha yaklaşırken kamerayı üzerimde tutuyor.

"Kanıt topluyorum."

"Ne için kanıt? Bana işkence ettiğini ve sonunda intikamını aldığını kanıtlamak için mi?"

"Onun gibi bir şey," diye mırıldanıyor.

Uzanıp sıcak parmaklarını bileğime doluyor ve ben açılıp sırt üstü düşene kadar çekiyor.

Kamerayı çıplak vücudumun üzerinde gezdirirken içim yanıyor.

Bir yanım tanıdığım ve sevdiğim Luca'nın bana bunu yapmayacağına inanmak istiyor. Ama onun çoktan gitmiş olabileceğinden ve bu yeni, şeytani versiyonunun bu videoyu çekip dünyaya göndermek için gözünü bile kırpmayacağından korkuyorum.

"Lütfen yapma. Lütfen," diye yalvarıyorum, sesimdeki çaresizlikten nefret ederek.

"Neden? Tüm dünyanın senin de ailenin geri kalanı gibi pis bir sürtük olduğunu bilmesini istemiyor musun?"

Başımı sallıyorum, sözlerini dışarıda tutmaya çalışıyorum.

"Okuldaki çocukların annenin dans ettiği videolara bakıp otuz bir çektiklerini biliyorsun, değil mi?"

"Hayır," diye ağlıyorum. Ama nafile çünkü eskiden onun hakkında çıkan dedikoduları çok iyi hatırlıyorum. O zamanlar tek kurtarıcım Luca'ydı çünkü biri onun önünde haddini aşan bir şey söyleyecek kadar aptalsa, o bunun icabına bakardı. Beni korurdu. Her zaman korurdu.

"Ve senin fahişe kız kardeşin. Erkekler ona soyunma odasında sakso çekmesi için para verirdi, bunu biliyor muydun?"

"Luc, lütfen," diye tekrar deniyorum, şu anda geçmişimin bu acı verici kısımlarına inmemem gerekiyor.

"Bunu biliyordun. Neyin peşinde olduğunu biliyordun. Senin de bilmediğine şaşırdım. Banks kızlarının başlarını sokacak bir çatı için neler yaptıklarını hepimiz biliyorduk. Ama sanırım şu anda senin yaptığın da tam olarak bu, değil mi? Annenin ayak izlerini takip ediyor ve para için bu güzel küçük memeleri sallıyorsun." Alay ediyor, yanından daha önce fark etmediğim bir şişe daha kaldırıyor ve müstehcen bir miktar yutuyor. "Beni iğrendiriyorsun."

"Yine de beni orada çıplaklık becermene engel olmadı, değil mi?" diye belirttim, korunmayı düşünmek için bir saniye bile durmadığını biliyordum.

Sözlerim karşısında tüm vücudu geriliyor ve dudaklarımda beliren memnun gülümsemeye engel olamıyorum.

Kapalı kalçalarıma bakarken göbeğim zonkluyor.

"Yarın test yaptıracağım. Temiz olduğunu söyleyen bile sana inanmam."

"Siktir git Luc," diyorum, ayağa fırlayıp önünde duruyorum, hayatımda ilk kez boy avantajım var. "Ben temizim ve doğum kontrol hapi kullanıyorum. Sen güvendesin."

Bir kez daha alay ederek votkasını

yudumluyor. "Güvende. Seninleyken.

Asla."

Sağlam kolu bacaklarımdan arkasına dolanıyor ve ben bir kez daha yatağa doğru savrulurken dünya altımdan kayıp gidiyor.

Sırtım yatağın yumuşaklığına değer değmez kalçalarımdan arasına giriyor, onları aralıyor ve her santimimi ortaya çıkarıyor.

Her nasılsa, ben havada uçarken kalan kıyafetlerini çıkarmayı başardı ve beş yıl sonra onu ilk kez bir bütün olarak gördüğümde konumumla ilgili endişelerim eriyip gitti.

Ve lanet olsun, o... o... büyüleyici.

Eli boğazıma dolanıyor ve beni yatağa sabitliyor.

Gözlerimiz kilitleniyor ve sadece bir saniyeliğine her şey farklı oluyor. En iyi arkadaşımın aç yeşil gözlerine bakarken her şey eskiden olduğu gibi.

Ama sonra o konuşuyor ve ben şiddetli bir patlamayla gerçekliğe geri dönüyorum.

"Buradaki tek güvenli bahis, buradan topallayarak çıkmaya izin verdiğim zaman amcığının yok olacağıdır. Ama-" diye hızla ekliyor. "Sadece birimiz bundan zevk almış olacak."

Bir kez daha içime giriyor, belli ki ya temiz olduğuma inanıyor ya da yarın test yaptırmak konusunda ciddi. İkincisinin düşüncesi midemi bulandırıyor. Gerçekten bu kadar hilekâr olduğumu düşünmesi ama uzunluğunun beni açtığı hissi kısa sürede tüm düşüncelerimi tüketiyor. Masanın üzerindeki sert muamelesinden sonra yanıyor ve gerçekten çok uzun zamandır titreşmeyen bir şey tarafından kullanılmadığı gerçeği ile birlikte. Ve bu yüzden, çok yakında dışarı çıkmama izin verilmeyeceğini zaten bildiğim bir serbest bırakmaya doğru yarışıyorum.

Ertesi sabah kendime geldiğimde acı vücudumu kesiyor. Sırt üstü yuvarlanıyorum ve kaslarım çekilirken iniltimi bastırmak üzereyim.

Ağrıyan bedenimin sebebine dair anılar, korkunç bir film gibi içime çarpıyor. Yemek masası, yatak, duvar, şifonyer, duş.

"Lanet olsun, Peyton," diye azarlıyorum kendimi, sert sabah güneşine karşı gözlerimi pişmanlıkla açarken.

Yatağın diğer tarafına bakmadan önce gözlerim suyla dolarken gözlerimi kırıştırıyorum. Ne bulacağımı zaten biliyorum, mesafesini hissedebiliyorum.

Çarşafdar daradağınık ve yastıkta bir çukur var, bu da gecenin bir noktasında burada olduğunu gösteriyor. Ama belli ki beni uygun bir uyku arkadaşı olarak görmemiş çünkü beni yalnız bıraktı.

Derin bir nefes çekerek, kendimi ayakta durmaya zorlamadan önce kenara oturmak için kendimi zorluyorum.

Sanki Luca'yla yatakta değil de boks ringinde bir gece geçirmişim gibi her yerim acıyor.

Onun adını düşünmek bile içimi ısıtıyor. Her yerim gibi o da ağrıyor. Beni tekrar alacağı düşüncesi kalçalarımın birbirine yapışmasına neden oluyor, ama cehennem biliyor ki serbest bırakılmaya ihtiyacım var. Bunu yapacağını düşünmemiştim. Yapabileceğini sanmıyordum çünkü defalarca uçurumun kenarına gelmişim ama bir şekilde bedenimle nasıl oynayacağını biliyordu ve her düşmek üzere olduğumda beni durdurdu.

Makyaj ünitesine tutunarak işlemek için kendimi tuvalete indiriyorum, silerken hassas bölgelerimin hassasiyeti beni şaşırtmıyor. Ancak ellerimi yıkamak için aynanın karşısına geçtiğimde karşımda duran şeyi hiç beklemiyordum.

Kuduz bir köpek tarafından parçalanmış gibi görünüyorum.

Öyledin.

Elimi kaldırarak parmak uçlarımı boynumdan aşağı inen ve göğsümden göğüslerime doğru uzanan kırmızı morlukların üzerinde gezdiriyorum.

Bunların çoğunu bana verdiğini hatırlamıyorum bile, ama vermeliymişim gibi görünüyorlar çünkü çok parlaklar, derileri yumuşak.

Alt yarımaya bakmak için geri çekildiğimde, aynısından daha fazlasını buluyorum, ancak uyluklarıma geldiğimde, morluklara bazıları deriyi parçalayan gerçek ısırık izleri ekleniyor.

"Tanrım, Luc," diye mırıldanıyorum, parmak ucumu en kötülerinden birinin üzerinde gezdiriyorum, zihnimde onun kalçalarımın arasına girip bana verdiği anı canlanıyor.

Yine de hatırladığım bir şey var. Beni hiç öpmedi. Bir kere bile. Bu bilgi kalbime acı veriyor. Onun öpebileceği kadar iyi değildim. Boğazımdan bir hıçkırık koptu. Benden gerçekten nefret ediyor.

Çocukken saatlerce öpüştük, bu benim en sevdiğim şeydi... ta ki biraz daha maceracı olmaya başlayana kadar. Dün gece fark etmedim, beynim onun ve alkolün etkisindeydi ama buna ihtiyacım vardı. Dudaklarına ihtiyacım vardı.

Gözlerimden dökülen yaşları elimin tersiyle silerek lavabonun yanında duran diş macununa uzanıyorum ve ağzımı tazelemek için parmağıma biraz sıkıyorum.

Orada dururken şakaklarım sürekli çarpıyor. Duş beni çağırıyor, dün gecenin bir kısmını boşa akıtmak için çaresizlik neredeyse inkar edilemeyecek kadar fazla, ama kendi eşyalarımın olmaması beni durduruyor. Sonra aklıma başka bir düşünce geliyor.

Hiç kıyafetim yok.

Buraya bir çarşaf ve bir çift külotla geldim, her ikisini de vücudumdan söktü.

Bir havlu kapıyorum, vücudumun şu anda olduğu araba kazasını gizlemek için tek seçeneğimin bu olduğunu düşünüyorum.

Yatak odasının kapısı zaten açıktı, ben de Luca'yı aramak için kapıdan içeri süzıldüm. Hâlâ burada olduğunu biliyorum. Beni burada başkasının bulması için bırakmayacağını biliyorum.

Köşeyi döndüğümde onu üzerinde sadece bir çift siyah boxer külotla kanepede sızmış bulduğumda haklı olduğumu anlıyorum.

Dövmeli kolunu başının üzerine atıyor ve gövdesindeki kasların en lezzetli şekilde gerilmesini sağlıyor.

Gözleri kapalı, koyu kirpikleri yanaklarına düşüyor. Sığ nefesleri geçerken dolgun dudakları aralanıyor. Kendimi önündeki sehpa bırakıp oturuyorum ve onu içime çekiyorum. Eskiden tanıdığım çocuktan tüm farklılıklarını not ediyorum.

Vücudu her zaman bir sanat eseriymiş. Babası, Luca'nın NFL'de onun ayak izlerini takip edebilmesi için her zaman en iyi durumda olmasını sağladı. O zamanlar bile karın kasları ve V kasları oldukça belirgindi. Ama şimdi, düpedüz ölümcüller.

Saçları alnına düşüyor, parmaklarını onu geri almak, yumuşaklığını tenimde hissetmek için seğiriyor. Ama yapamıyorum. Eğer ona dokunursam. Onu uyandırırsam, buradan asla çıkamam.

Gözlerimi yüzünden ayırmadan, aşağıya inmeden önce karın kaslarının çizgilerini takip ediyorum.

Aletin iç çamaşırının kumaşını zorladığını fark ettiğimde nefesim kesiliyor ve ağzım sulanıyor.

Dizlerimin üzerine çöküp, o uyurken onu çekip emme hayali zihnimi dolduruyor ve özlemini çektiğim serbest bırakılmayla birlikte içim bir kez daha zonkluyor.

Onu bu şekilde uyandırmak ne kadar sürer?

Bir gün bunu öğrenme şansım olabileceğini düşünmek istiyorum çünkü bugünün o gün olmadığını zaten biliyorum. Zaten benim bir sürtük olduğumu düşünüyor. Uyandığında beni bunu yaparken bulması sadece şüphelerini doğrulayacak.

Ama gerçek şu ki, dünyada fahişe olmak istediğim başka kimse yok. Hiç kimse beni Luca'nın yaptığı gibi tahrik etmedi ya da etkilemedi. Kötü davrandığı zamanlarda bile, dün gece yapılacak en mantıklı şeyin kaçmak olduğu zamanlarda bile kaçamadım.

Yıllar önce kalbimi, bedenimi ve ruhumu ona verdim ve o asla geri vermedi. Asla vermeyeceğinden ve her zaman bir şekilde ona bağlı kalacağım korkuyorum.

O kıpırdanmaya başlamadan önce bir şeyler yapmam gerektiğini bildiğimden, sehpayı itiyorum ve atılmış formasını alıp yatak odasına dönüyorum.

Havluyu yatağın ucuna bırakıp gömleğini başımdan geçiriyorum. Güçlü kokusu beni bir an için duraksatıyor. Onun numarası yerine kollarına sarılma ihtiyacım beni tüketiyor.

Bana inandığını söylemesi ve bana sarılması için her şeyimi verirdim. Tüm bunlardan korumam gereken kişiyi riske atmaktan başka her şeyi. Bunun dışında her şeyi.

Pantolonunu yerde terk edilmiş halde bulduğumda, elimi ceplerine sokup hem özgürlüğümün anahtarını hem de dün gece çaldığı cep telefonumu bulmak için iki kez düşünmedim.

İkisi de elimde, parmak uçlarımda ana yaşam alanına geri dönüyorum, yerden çantamı alıyorum ve kapıya yöneliyorum.

Anahtarı kilide sokup çeviriyorum ama lanet şey yerinden oynamıyor.

"Bu da ne-"

"İyi deneme, bebeğim."

Uykudan sertleşmiş derin sesi içimde titreşiyor ve lanet olsun ki meme uçlarım hemen sertleşmiyor.

"Benden bu kadar kolay uzaklaşmana izin vereceğimi mi sandın gerçekten?" Uzun bir nefes verdim.

Evet. Evet, söyledim.

"Eve gitmem gerek Luca. İşim var ve-" "Hasta olduğunu söyledin."

Sözleri sonunda beni harekete geçirdi ve ona doğru döndüm, kanepenin koluna otururken gözlerimi yüzünde tutmaya zorladım, neredeyse tüm vücudu bir kez daha ziyafet çekmem için çıplaktı.

"Özür dilerim, neyim var?"

"Sen hastasın. Bu gece seni beklemeyecekler."

İçimdeki öfke kabarıyor ve kanımı lav haline getiriyor.

"Bunu yapamazsın," diye bağıriyorum. "O işe ihtiyacım var. O paraya ihtiyacım var." Koltuktan kalktı ve bana doğru yürümeye başladı.

"Neden, P? Neden para için bu kadar çaresizsin?"

Kirpiklerinin arasından bana bakıp tüm sırlarımı öğrenmek istediğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"BEN... BEN..." Tereddüt ediyorum, içgüdülerim bana en azından kısmen dürüst olmamı söylerken, aklım yalan söylemem için bağıriyor çünkü gerçeği hak etmiyor, özellikle de dün gecedен sonra. "Tıbbi faturaları ödemek için ihtiyacım var," diye geveliyorum, içgüdülerim galip geliyor.

Kaşları birbirine çarpıyor. "Hastane faturaları mı?" diye soruyor, sanki bir uzvumun eksik olduğunu yeni fark edecekmiş gibi gözleri vücudumda geziniyor. "Ama... sen mükemmelsin."

İtirafı beni şaşırtıyor ama kendimi bunu geçiştirmeye zorluyorum çünkü kelimeler dudaklarından döküldükten iki saniye sonra gözlerinin genişlemesinden, bunları yüksek sesle söylemek istemediğini varsayıyorum.

"Onlar benim değil," diye açıklıyorum ama hemen pişman oluyorum. Kendimi çok fazla soruya açıyorum.

"Tamam, peki bunlar kimin?" "Aile."

Gözleri kısılır. "Annen ya da kız kardeşin o zaman," diye tahmin yürütüyor. Bu sefer şüpheyile gözlerimi kısma sırası bende.

"Ya da büyükannem?" Gerçek şu ki, hepimiz onunla yaşamak için Güney Carolina'ya taşındıktan sadece bir yıl sonra öldü, ama Luca'nın bunu gerçekten bilmesinin tek yolu beni takip etmesi olurdu ve gerçekten takip ettiğini sanmıyorum.

"Ah, evet. Yani..."

"Bunu seninle tartışmayacağım Luc. Sadece gitmem gerekiyor."

Gülümsemesi hiç de hoş değil. İçinde dostça bir mutluluk yok, tamamen kötücül ve karanlık niyetlerle dolu.

"Beni burada bir tür seks kölesi gibi kilitli tutamazsın Luc. Bu delilik."

"Haklısın. Seni kendi yatak odamda zincire vurmaya tercih ederdim ama şu anda buradayız, o yüzden böyle yapmak zorundayım."

Çenem düştü. Şaka yapıyor, değil mi? Ama yüzü ölümcül derecede ciddi.

Tanrım, bu yeni Luca'yı tamamen hafife mi almışım?

"Yani son birkaç haftayı beni iş yerinde takip ederek geçirdin ve şimdi ne yapıyorsun, beni isteğim dışında mı tutuyorsun?"

Aramızdaki son boşluğu da kapatıyor, bedeninin sıcaklığı formasını yakıyor ve farkındalıkla tenimin karıncalanmasına neden oluyor.

Uzanarak çenemi avucunun içine alıyor ve ona bakmam için başımı yukarı kaldırıyor.

Beni öpecekmiş gibi başını eğiyor ve ben gözlerimi açık tutmak için kendimi zorluyorum çünkü öpmeyeceğini biliyorum. Ve haklıyım, çünkü dudaklarımdan sadece bir santimetre uzakta duruyor.

Onun yakınlığıyla göğsüm kabarıyor, kokusu burnuma dolup bana dün gece yaptıklarını hatırlattıkça başım dönüyor. Yemin ederim, vücudumdaki her bir morluk ve iz onun dudaklarını ve dişlerini düşündükçe yanıyor.

"Kendi isteğin dışında mı?" diye soruyor, dudakları kulağıma değene kadar yanağımın üzerinde geziniyor. "Bence tam olarak olmak istediğin yerdesin bebeğim."

İçimden şiddetli bir ürperti geçiyor ve ona verdiğim tepkiyi açıkça fark ederek kıkırdıyor.

"Evet, aynen düşündüğüm gibi."

Bencilce, eğer kendime karşı dürüst olursam, Luca'yla tekrar birlikte olmak, kendisinin bu soğuk ve acımasız versiyonu olsa bile olmak istediğim yer. Ama ben olamam.

Bencilce, bana güvenen insanlar var. Eskiden tanıdığım deli bir çocuk tarafından hapsedilmeyip burada olmama ihtiyacı olan insanlar.

"Eve gitmem gerek Luc," diye yalvarıyorum.

"Ona mı?" diye tükürdü, benden uzaklaşarak.

Gerçeği söylememek için dudaklarımın iç kısmını ısırıyorum. "Eve gitmem gerek."

"Henüz hiçbir yere gitmiyorsun. Seninle işim bitmedi."

Halime bakması için ona bağırarak, beni hem fiziksel hem de zihinsel olarak ne kadar incittiğini söylemek istiyorum ama yapmıyorum. Söylesem bile tek kelimesini bile duymayacağından korkuyorum.

"Acıktım," diye fısıldıyorum.

"Git ve duş al. Seks gibi kokuyorsun. Sana yiyecek ve kahve bulacağım."

Argümanım dilimin ucunda ama anlamsız. Söyleyeceğim hiçbir şey onu başka türlü ikna edemez. Sadece o çuvallayana ve ben de kaçana kadar beklemem gerekiyor.

Artık burada olduğuna göre seni her zaman bulacaktır, diyor içimden bir ses. Belli ki aklında bir sonuç olan bir görevde, her ne ise onu elde edene kadar durmayacak.

LUCA

W Banyoya doğru ilerlerken, duşa girmeden önce formamı onun yere bıraktığı yerden alıyorum.

Buhar kabini dolduruyor, iyi bir görüntü almamı engelliyor. muhtemelen iyi bir şeydir. Eğer şu anda onun çıplak kıcının fotoğrafını çekersem, yemek için ya da dürüst olmak gerekirse asla ayrılmama ihtimalim var.

Aşağı uzanıp, pantolonumun içinden sertleşmiş sikimi avuçladım.

Dün gece yeterli olmalıydı. Pazar gününden beri onu yedi şekilde becerdim, tüm nefretimi, öfkemi ve hayal kırıklığımı ondan çıkardım ama kaçmaya çalışmasına ve lanet numaramı giymesine bir kez baktım ve tek düşünebildiğim tekrar içine girmekti.

Peyton her zaman zekiydi. Bu yüzden bayıldığım anda doğruca anahtara gideceğini biliyordum. Ve bu olamazdı. Onunla doyana kadar kaçmasına izin vermeyecektim, bu onu bu geceki vardiyasından çıkarmak için Soyunma Odası'ndan bir iyilik istemek anlamına gelse bile. Sanki vücudunun her yerinde benim izlerim var.

Bana kalsa bir daha asla oraya gitmez ama onu kovdurmak dışında bunu nasıl başaracağımdan emin değilim.

Ben hâlâ orada durmuş, önceki gecemizi ve onu kaç kez uçurumun kenarına getirip asılı bıraktığımı anımsarken su kesildi. Her seferinde kendimi kötü hissettim. Bir kadın yatak odasında -ya da adil olmak gerekirse herhangi bir yerde- böyle davranılmayı hak etmez ama sonra o gece bana söylediklerini hatırlar ve onu öylece bırakırdım, vücudu yaklaşan serbest bırakma karşısında kontrolünü kaybederken şikayetlerini dinlerdim.

Kapıyı kaydırarak açıyor, bir buhar bulutu içinde dışarı çıkıyor ve buhar bulutu dağılır dağılmaz gözlerimiz kilitleniyor ve kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oluyor.

Kahretsin, onu öpmek istiyorum. Onu gerçekten öpmek istiyorum. Dün gece dudaklarına sahip çıkmamak, onu benim yapmak, kendime eskiden onunla saatlerce öpüşmenin ne kadar güzel olduğunu hatırlatmak için sahip olduğum tüm kısıtlamalarımı kullandım.

"Luc," diye soluyor, benden saklanmak için kollarını kaldırıyor.

"Bunun için biraz geç değil mi sence de?"

Kendine bakıyor, yanaklarına renk geliyor.

"Ben dışarı çıkıyorum. Uslu dur." Topuklarımın üzerinde dönerek ondan uzaklaşıyorum, ancak peşimden koşan ıslak ayak seslerini duyuyorum.

"Sen..."

"Dışarı çıkıyorum," diye tekrarlıyorum.

"Beni burada öylece bırakamazsınız. Kıyafetim yok, hiçbir şeyim yok." "Hiçbir şeye ihtiyacın yok. Sana yiyecek getireceğim."

"Harika," diye mırıldanıyor ve yeterince hızlı dönersem bana gözlerini devirirken yakalayacağımı biliyorum.

Doğru anahtarı kilide sokup çeviriyorum ve kilidin açıldığını hissediyorum.

Be

n. "Luc, şu anda gerçekten ciddi değilsin." "Ölümcül.

Sonra görüşürüz."

Kapıyı arkamdan çarparak hızla geri kilitledim.

Beni durdurmak için buraya çırılçıplak koşacağını düşündüm ve derin bir nefes aldım.

Omzumun üzerinden geriye baktığımda, ellerini saçlarına götürdüğünü ve sanki güç almak için dua ediyormuş gibi başını gökyüzüne kaldırdığını görüyorum. Birkaç uzun saniye boyunca orada durup onu izliyorum ve kendime bir kez daha ona tamamen bağımlı olma izni veriyorum.

"Hey, dostum. İyi geceler mi?" Owen güvertede korkuluklara yaslanmış sigara içerken bana soruyor.

Ona doğru yürümeden önce bir şey görmediğinden emin olmak için havuz evine bir göz atıyorum.

"Evet, dostum. Oldukça fantastik."

"Evet, boynundaki morluk da bunu doğruluyor," diyor, işaretin olduğu yeri başıyla göstererek.

Dün gece, ben ondan çekildikten sonra dişlerini bana geçirdiği ve boşalmasına izin vermediği anı tam olarak hatırlıyorum.

"Dinle, havuz eviyle işim bitmedi. Adamlarını şimdilik dışarıda tut, tamam mı?"

"Kardeşim, bana yatağa bağladığın bir kız olduğunu falan söyle." "Sana sırlarımı söyleyemem, dostum. Sadece her orospu çocuğunu dışarıda tut, Evet?"

"Tamamdır, dostum. Neye ihtiyacın varsa."

"Daha sonra döneceğim. Ona beni gerçekten özlemesi için birkaç saat vereceğim." Owen yumruğunu çarpmam için uzatıyor ve ben de memnuniyetle karşılık veriyorum. "Görüşürüz," diyorum hızlı bir selamla ve sonra arabanın yanından uzaklaşıyorum. dün gece geldiğimde arabamı bıraktığım yeri bulmak için.

Evimizin dolu olduğunu anlamak için içeri girmeme gerek yok.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, elimi yüzümde gezdirirken bugünkü bowling maçını tamamen unuttuğumu fark ediyorum.

Bana yaptığı şey bu. Bana her şeyi unutturuyor ve onunla o küçük balonun içinde olmak hoşuma gitmiyorsa ne olayım.

Ön kapıyı iterek geçerken, maçı izledikleri çalışma odasından bir bağırış ve çığlık patlaması geliyor.

Sessizce mutfığa girip kahve makinesini çalıştırıyorum, Peyton'a söz verip de yerine getiremediğim kafein için yanıp tutuşuyorum.

Fasulyelerin kokusu odayı doldururken, kısa bir süre için yanlış bir şey yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Onu orada terk ettiğim için duyduğum suçluluk göğsümü sıkıştırmaya başlıyor, ama sonra ailemi parçalamaya çalışmasını, bana yalan söylerken çok iyi hatırladığım acıyı düşünüyorum ve kendime onu orada tek başına bırakmanın hak ettiğinin yakınından bile geçmediğini söylüyorum.

Onu korkunç bir yerde terk etmiş değilim. Kampüsteki en büyük ve en zengin öğrenci birliğinin tamamen dolu havuzlu evinde. Sıkışıp kalmak için gerçekten daha kötü yerler var.

Leon birasını tezgâhın üzerine koyup kıcını tezgâha yaslayarak, "Bakın kedi ne getirmiş," diye söyleniyor.

Bana bakarken kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Ne?" Havlıyorum.

"Dün gece şansın yaver gitti mi?" "Sana ne bundan?"

Alay ediyor.

"Kıskanç mı? Dikkatini dağıtmaya ihtiyacı olan sıkıntılı bir arkadaşın dışında bir hareket görmeyeli ne kadar oldu?"

"Siktir git, dostum. Bunun seninle bir ilgisi yok."

"Yine de dün gece kiminle olduğumun seninle bir ilgisi var mı?"

"Pislik gibi davrandığın zaman, evet. Öyle."

"Fark etmediysen söyleyeyim, sen bizim babamız değilsin ve bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

Onun adını ve bana yapmamı söylediği şeyleri duyunca bile kanım ısınıyor. Gerçi şu anda onun bile beni Peyton'dan uzak tutabileceğinden emin değilim.

"Lafı açılmışken, onu geri aramalısın."

"Böyle iyiyim, teşekkürler." Bu konuşmanın nasıl gideceğini zaten biliyorum. *"B planı hakkında konuşmalıyız evlat, çünkü A planını gördüğüm en boktan sezonla berbat ettin. Nasıl atılacağını bile hatırlıyor musun?"*

bir futbol topu?"

Sözlerini kafamdan silip atıyorum. O umurumda değil, fikirleri umurumda değil. İsteddiğimi aldım, seçmelere gitmeyeceğim. Gerçi başarısız bir sezonun buna sebep olmasını hiç istemezdim.

Bunun anlamsız olduğunu biliyorum ama içimden bir ses bana bunun sorun olmadığını, hepimizin kötü günleri, kötü sezonları olduğunu ve her zaman gelecek yıl olduğunu söylemesini istiyor. Sadece benimle gurur duymasını istiyorum. Her zaman derinlerde sakladığını umduğum baba olmasını, ama her seferinde beni hayal kırıklığına uğrattıyor. Bunun bitmesini istiyorum, bitmesine ihtiyacım var.

Peyton'ı düşünüyorum, bana itiraf ettiği şeyleri.

Doğru olamazlar. Olamazlar işte. O zaman da inanmayı reddettim, şimdi de reddediyorum, çünkü eğer doğruysa... Elimi saçıma götürüyorum, acıyana kadar saçlarımı çekiştiriyorum.

Bu doğru olamaz.

"Luc," diye iç geçiriyor, ensesini ovuşturuyor. "Senin için endişeleniyorum." "Evet, endişelenmene gerek yok. Her şey harika," diye yalan söylüyorum. Gerçeklik

Şu anda hayatım parmaklarımın arasından kayıp giden kum gibi. Gerçekliği zar zor kavrayabiliyorum. Her şey kontrol edebileceğimden daha hızlı bir şekilde karanlığa gömülüyor.

Mantıklı olan tek şey o. Ona eziyet etmek, onunla alay etmek, onu cezalandırmak.

Yalan söyledi ve beni bu bilginin içinde boğulmaya terk etti, bu onu asla affedebileceğimi sanmadığım bir şey.

Bana bakıyor, tek bir kelimesine bile inanmıyor. Onu suçlamıyorum, ben de inanmazdım.

"Her neyse. Ben düş alacağım."

Tekrar konuştuğunda elimde kupamla kapıya varmak üzereydim.

"Kimdi o, Luca?"

"Hiç kimse. O hiç kimse değil."

O cevap veremedi odadan fırlayıp merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Bu itirafın acısı ciğerlerim patlayacakmış gibi hissedene kadar göğsümü sıkıyor.

Şu anda hiç kimse olmayabilir ama o biriydi. Benim için dünyadaki herkesten daha önemli biriydi. Onu Leon'dan bile üstün tuttuğum zamanlar oldu.

Düşüncelerime karşı başımı salladım. Ne kadar aptalmışım.

"Bir kızı asla erkeklerden üstün tutma evlat. Tek yaptıkları zihnini zehirlemeye çalışmak ve seni gerçekten önemli olan şeylerden uzaklaştırmaktır." Babamın sözleri beynimde çınlıyor. Yıllar boyunca bunları ya da benzerlerini kaç kez duyduğumu sayamıyorum.

Kapımı öyle sert çarpıyorum ki altımdaki zemin sarsılıyor, kupamı yere bırakıyorum ve onu üzerimden atmak için çaresizce kıyafetlerimi çıkarmaya başlıyorum. Onunla ve zaten berbat olan hayatıma getirdiği karmaşayla çevrili olmadığım birkaç dakikaya ihtiyacım var.

PEYTON

TO pislik asla geri dönmedi ve banyodan çıktığımda, bir kez daha sadece bir havluya sarılmış olarak, zaten bildiğim şeyi buldum. O gitmişti.

"Sen lanet olası bir pisliksin, Luca Dunn," diye bağıyorum sessizliğin içinde.

Denememe gerek yok, ama yine de deniyorum, elimi kapı koluna doluyorum ve serbest kalması umuduyla olabildiğince sert çeviriyorum. Açılmıyor.

"Siktir," diye tıslıyorum, havluyu etrafıma daha sıkı sarıyorum.

Parmaklarımı perdeye geçirip çitalardan birini kaldırıyorum ve dışarı bakıyorum.

Güneş çoktan gökyüzüne yükselmiş, bana düşündüğümünden daha geç olduğunu söylüyor ama ortalıkta kimsecikler yok.

Bağırabilir, çılgık atabilir ve yumruklarımı cama vurabilirdim ama bunların hiçbir anlamı olmazdı. Kimse beni kurtarmaya gelmiyor.

Karnım gurulduyor, Luca'nın bana yemek sözü verdiğini hatırlatıyor. İçimdeki saf küçük kız onun yemek almak için gittiğine inanmak istiyor ama sadece kendimi kandırdığımı biliyorum. Benim için güzel bir şey yapmak için gitmedi. Bana işkence etmek için gitti.

Dün gece beni becerdiği masanın yanında, yerde bir yığın halinde duran bir şey gözüme çarpıyor. Yanına gidip kapüşonluyu yukarı çekiyorum ve burnuma tutuyorum.

Luca'nın.

Nemli havluyu bırakıp başıma geçiriyorum ve kollarımı kendime sarıyorum.

Geçen her saniye, baş ağrım sıvı eksikliğimle daha da kötüleşiyor ve başka seçeneğim olmadığı için mutfağa doğru ilerliyorum.

Bakalım burada bir şey var mı.

Şok oldum, dolaplar doluydu ve saniyeler içinde kahve makinesi sihrini gösterdi ve elimde kocaman bir paket cips vardı. Pek sağlıklı bir seçenek sayılmaz ama şu anda tam da ihtiyacım olan şey bu.

Koltuğun köşesine kıvrılıp çantayı yırtıyorum ve ağzıma bir avuç tuzlu cips tıkıyorum.

Luca haklıydı, bana bir kez bakıp olanları unutacağını ve her şeyi geride bırakabileceğimizi umuyordum.

Dün gece, belki nefretini sisteminden atabileceğini umdum. Tüm hıncını benden çıkarsın, her şeyi kovsun ve bu sabah yeniden başlayabilelim diye.

Öyle olduğunu sanmıyorum, lanet olsun.

Romantik ilişkimizin uzun zaman önce bittiğini kabullendim ama arkadaşlığımızı unutmak daha zor. Tüm çocukluk anılarım onu içeriyor. Hayatımın en güzel yanlarının hepsi onu içeriyor.

Aptaldım. Beni tekrar hayatına almak isteyeceği gerçeğini düşünecek kadar kandırılmışım ama etrafımdaki her şey dağılırken buna tutunmak kolaydı.

Artık yok. Eğer geri gelirse, buradan defolup gideceğim ve ona sırtımı döneceğim.

Denememi hak etmiyor ve kesinlikle gerçeği hak etmiyor. Bu beni ne kadar üzse de, onu ilk gördüğüm anda tüm sırlarımı dökmediğim için de rahatladım çünkü o gerçeği bilmeye layık değil.

Poşet boşaldıktan ve kahvem bittikten sonra koltuktan kalkıp bir kaçış planı bulmaya çalışıyorum. Bir yerlerde kilitli olmayan bir pencere ya da yedek bir anahtar falan olmalı diye düşündüm.

Ama güneş gece için alçalmaya başladığında, boku yediğimi fark ediyorum. Kıyafetim yok, cep telefonum yok ve umudum da yok.

Pislik dönene kadar burada oturmam ya da başka birinin bir şey için gelmesini ummam gerekiyor.

Raftan bulduğum kitaplardan birini çekerek, beklemek için kendimi koltuğa bırakıyorum. Her zaman tercih ettiğim bir tür değil, aslında romantik bir kızım, ama iyi bir gerilim şu anda tam da ihtiyacım olan şey olabilir, bana kaçışım için ihtiyacım olan tüm cevapları verebilir ve Luca'ya bana bunu yaptığı için nasıl uzun ve acı dolu bir ölüm yaşatabileceğime dair birkaç fikir verebilir.

Sayfaların arasında çabucak kayboluyorum ama ne kadar kendimi kaptırsam da gece uykusuzluğumdan kaynaklanan yorgunluğum gözlerimi açık tutmaya yetmiyor.

beni tüketmeye başlamadan önce.

Bir süre sonra irkilerek uyanıyorum, karanlığa karşı gözlerimi kırıştırıyorum ve okurken uyuyakaldığım kitabın ağırlığını göğsümden kaldırıyorum.

"Lanet olsun," diye bağıyorum, ileriye baktığımda Luca'nın beni izlediğini görüyorum. Sakinleşmeye çalışırken elimle hızla atan kalbimi kapatıyorum. "Az önce bana dokundun mu?" Cildimin yandığını fark ederek soruyorum.

Omuz silkiyor, yüzündeki kayıtsızlık içinde öfke patlamasına neden oluyor

Ben.

"Senin neyin var Luca?" Çığlık atıyorum, ayağa fırlıyorum. ve hışımla ondan uzaklaştı. "Beni buraya bir mahkûm gibi kilitleyen lanet bir psikopat gibi davranıyorsun." Hayal kırıklığı içinde kollarımı havaya kaldırıp volta atmaya başlıyorum, içimdeki enerjiyi dışarı atmak için bir şeyler yapmam gerekiyor.

"Dün gece pek aldırıyor gibiydin," diye mırıldanıyor, gözleri her hareketimi takip ediyor.

"Dün gece sarhoştum, Luc. Kafam iyiydi ve-" Bir sonraki kelimelerin ağzımdan serbestçe çıkmasına izin vermek istemeyerek dudaklarımı kapatıyorum.

"Ve..." diye soruyor, kaşlarını kaldırarak.

"Ve..." İç çektim. "Ve bunun yardımcı olabileceğini düşündüm. Beni becerebileceğini düşündüm ve-"

Başını arkaya atıp gülüyor. Beklediğim tepki bu değildi. "Lanet olsun, P. Bir gece boyunca amına vurmanın bana her şeyi unutturacağını düşünüyorsan, amın hakkında gerçekten büyük bir fikre sahip olmalısın." Dudaklarım şokla aralandı. "Yani, iyiydi. Uzun zamandır yaşadığım en iyi şeylerden biriydi." Sözleri göğsüme saplanan bir bıçak gibi ve beni ne kadar incittiğini görmemesi için yüz ifademi boş tutmak için savaşıyorum. "Ama o kadar da iyi değildi."

"Siktir git, Luca. Siktir git." Acımasız sözleriyle göğsümü parçaladıktan sonra ondan biraz uzaklaşmaya ihtiyaç duyarak yatak odasına doğru koşmaya başladım. Ama o benden daha hızlı ve dev eli üst kolumu sararak geri çekilmemi engelliyor.

"Hayır, Luc. Hayır," diye bağıyorum, kollarım onun ulaşabildiğim her yerine vuruyor, tokatlıyor ve yumrukluyor.

Birkaç dakika boyunca ona vurmama izin verdikten sonra bileklerimi avuçlarının arasına aldı ve başımın üzerinde sabitleyerek beni duvara çarptı.

"İşin bitti mi?" diye hırlıyor.

"Hayır. Yakınında bile değil," diye tısladım.

Birbirimizden sadece birkaç santim uzakta durup birbirimize bakarken ikimizin de göğsü kabarıyor.

Eskiden sevdiğim çocuğun öfkeli derinliklerinde saklanan bir parıltı bulma umuduyla gözlerini arıyorum ama ondan hiçbir iz yok.

"Sana ne oldu Luc?" Fısıldıyorum, kelimeler dudaklarımdan çıktığı anda pişman oluyorum.

Çenesi titriyor ve şakağındaki bir kas zonkluyor.

"Sen," diye tükürüyor. "Bana sen oldun."

"Ben hiçbir şey yapmadım Luc. Sadece sana gerçeği söyledim." Başını sallıyor. "Hayır. Hayır, o bunu yapmaz."

"Tamam," diye iç geçirdim, tüm bu olanlar karşısında tamamen yenilmiştim. "Eğer inanmak istediğin buysa, tamam. Ama bırak gideyim, hayatıma devam edeyim. Hayatının geri kalanını inkâr içinde yaşayarak ve bana başından beri inanman gerekip gerekmediğini merak ederek geçir."

Gözlerini bana dikti. "O kadar kolay değil bebeğim."

Bu son kelime içimde yuvarlanıyor, tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor ama daha derine inmesine izin vermeyi reddediyorum.

"Elinizden gelenin en kötüsünü yaptınız, cezanızı verdiniz. İşimiz bitti."

Bir eliyle iki bileğimi tutarken, diğer eliyle çenemi kavırıyor ve bakışlarını tutuyor.

"İşimiz asla bitmeyecek, Peyton. Buraya asla geri dönmemeliydin."

"Kendimi bu duruma kendi isteğimle mi soktuğumu sanıyorsun?"

Gülüyorum ama

Acı ve hüznün dolu. "Annem öldü Luc," diye itiraf ediyorum, kelimeler dudaklarımdan dökülürken dizlerimin bağı çözülüyor. "Yanında oturdum ve ölürken elini tuttum."

Gözleri hafifçe yumuşuyor ama artık çok geç. Artık hayatım hakkında bu kadarcık bir şey bildiğine göre bana acımasın istemiyorum.

"Onun son nefesini verişini ve beni geride bırakışını izledim. Hayatımı bırakıp yeniden başlamakta başka seçeneğim yoktu. Tıbbi borç içinde boğuluyorum." Çoğu annemden değil ama şu anda bunu bilmesine gerek yok. "Tek yaptığım hayatta kalmaya çalışmak. Bir ayağımı diğerinin önüne koymaya ve bir geleceğim olmasını sağlamaya çalışıyorum. Senden gelen bu saçmalıklara ihtiyacım yok. Bana inanmadığın için üzgünüm, bu senin seçimin. Ama benim de seçim yapma hakkım var ve ben artık yokum Luc." Gözyaşları gözlerimi yakıyor ama düşmelerine izin vermeyi, şu anda ne kadar kırılgan olduğumu görmesine izin vermeyi reddediyorum. Haftalardır cesur bir görüntü sergilemek benim başa çıkma mekanizmam oldu. Bunu yapmak istemiyorum.

sonunda önünde paramparça oldu. "Aramızdaki şey öldü, bunu şimdi anlıyorum. Tek yaptığım senin için elimden gelen en iyi arkadaş olmaktı ama belli ki bu benim için olduğu kadar senin için de bir şey ifade etmiyordu."

"Pey-"

"Hayır," diye feryat ediyorum, kollarımı o kadar sert çekiyor ki, beni tekrar incitmek istemiyorsa beni serbest bırakmaktan başka çaresi kalmıyor. "Artık çok geç. Her şey bitti."

Onunla duvarın arasından sıyrılıp yatak odasına doğru ilerliyorum.

"Peyton?" Sesi derin, sert ve çok iyi anladığım bir acıyla dolu ama arkamı dönmeme yetmiyor ve bir saniye durakladıktan sonra odaya girip kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Kilit yerine oturduğu anda boğazımdan bir hıçkırık kopuyor ve gözlerimden akmaması için umutsuzca çabaladığım yaşlar sonunda düşüyor.

Kıçım yere değene kadar sırtım kapıdan aşağı kayıyor ve kollarımı bacaklarımın etrafında kavuşturup annemin yeni kazılmış mezarının yanına oturup ona son kez veda ettiğimden beri ilk kez kendimi bırakıyorum.

Çığlıklarımdan ayak seslerini duymuyorum ama kapıyı çaldığında irkiliyorum. "Peyton?"

Burnumu çekiyorum ve boğazımı tıkayan yumruyu bastırmaya çalışıyorum.

"Git buradan, Luc. Artık sana ihtiyacım yok. Sensiz yaşamayı öğrendim."

Ona bu kadar yakın olmak istemediğimden, arkamı dönüp kapıyı açmayacağıma ve bir zamanlar yaptığım gibi kollarına düşmeyeceğime güvenemediğimden, yatağa doğru tökezliyorum ve yorganın altına giriyorum.

Orada bir topun içinde hıçkıra hıçkıra ağlayarak ne kadar yattığımı ya da Luca'nın hangi noktada kapıdan uzaklaştığını bilmiyorum, eğer uzaklaştıysa bile. Ama sonunda, beni birden fazla kez ter içinde ve şeytanlarımdan kaçmak için çaresizce uyandıran kâbuslarla dolu bir uykuya dalıyorum.

Uyandığımda bir gün önceki kadar bitkin hissediyorum ama tüm vücudum ağrımak yerine, kaybettiğim her şey için ağlayarak geçirdiğim aşırı sürenin ardından sadece gözlerim acıyor.

Bedenim dönmem, çarşafı başımın üzerine çekmem ve biraz daha uyumak için kendimi zorlamam için yalvarıyor ama yapamayacağımı biliyorum.

Bir hayatım ve uğraşmam gereken mantıksız bir adam var.

Son otuz altı saattir hayatımı ele geçirmesine izin vermiş olabilirim ama artık bitti. İhtiyacı olanı almasına, beni buraya bir mahkûm gibi kilitlemesine izin veren kız çoktan gitti.

Bugün kontrolü geri alıyorum çünkü siktir et onu. Siktir et onu.

Dünyaya ya da en azından Luca Dunn'a kafa tutmaya hazır gözlerimi açıyorum ve onu bir kez daha bana bakarken bulduğumda çılglık atıyorum.

"Beni uyurken izlemek de neyin nesi?" Parmaklarım çarşafın etrafında kıvrılırken havlıyorum.

Sırtını yatağın başlığına dayamış, kollarını rahatça iki yanına dayamış, sanki beni gerçekten görmek istediği için sabırla uyanmamı bekliyormuş gibi oturuyor. Ama asıl dikkatimi çeken bunların hiçbiri değil. Asıl dikkatimi çeken, yatakta dağınık saçlarla oturuyor olması ve üzerinde sadece bir boxer olması.

"Bana burada benimle uyumadığını söyle," diyorum.

Gözleri birkaç saniye benimkiler arasında gidip geliyor. "Tamam, burada uyumadım."

"Şirin olmaya çalışma Luc. Sana yakışmıyor. Artık yakışmıyor." Omuz silkiyor ve bu beni çileden çıkarıyor.

Çarşafı üstümden atarak, içimin çıplak olduğu gerçeğini örtmek için hala üzerimde olan kapüşonunu vücudumdan aşağı çekmek için acele ediyorum.

"Eve gidiyorum ve o kapıdan çıkmama izin vereceksin."

Gözleri beni yiyip bitiriyor, yatakta kaymadan önce çıplak bacaklarımda birkaç saniye uzun süre kalıyor.

"Bu doğru mu?"

"Evet. Dün gece söylediklerimde ciddiydim Luc. İşimiz bitti. Nefretini benden çıkardın, beni kullandın, beni cezalandırdın. Biz-" Ben ona bağırıp çağırırken eli açıkça çarşafın altına kayıyor. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Ateşin beni sertleştiriyor. Hep öyleydi."

Gözlerim çarşafın altındaki hareketi algımlarken çenem düşüyor.

"İnanılmaz. İnanılmaz."

"Eğer bana yardım etmek istersen, bu sefer bunu senin için değerli bile yapabilirim."

İyi davranışı beni bir an bile yanıltmadı.

"Bir cesedi becermeyi tercih ederim."

Cevabım karşısında gözleri büyüdü.

"Senin kaybın. Kendini bırakmayı gerçekten başarabilirsin."

"Hayır, pislik. İhtiyacım olan şey eve gitmek ve seninle burada kilitli kalmak yerine hayatıma geri dönmek," diye tükürdüm. "Aptalca bir şekilde burada bizim için hâlâ bir şeyler olabileceğini düşünmüştüm ama sen tüm bu umudu yıktın. Bir zamanlar tanıdığım kişinin yakınından bile geçmiyorsun. Senin bu yeni versiyonun, şey... o bir amcık, Luc. Ondan nefret ediyorum."

Banyo kapısını öyle sert kapatıyorum ki menteşelerinden düşmediğine şaşırıyorum.

Hayal kırıklığı içinde bağıriyorum, beni duymasını umursamıyorum.

İşiyorum, parmağımla dişlerimi fırçalıyorum ve kapıyı bir kez daha açıyorum. Tereddütle yatağa bakıyorum, ne bulacağımdan korkuyorum, ama rahatlıyorum, boş. Onun yerine, kot pantolonunu bacaklarından yukarı çekerken buluyorum.

"Hücremi istiyorum ve kapıyı açmanı istiyorum."

Sanki burada olduğumun farkında değilmiş gibi başını kaldırıp bakıyor, ama ben onun farkında olduğunu biliyorum.

"Tamam."

Arkasındaki dolabı açıp bir kasanın şifresini girmesini ve cep telefonumu çıkarmasını izliyorum.

"Anahtar?" Diğer elimi uzatarak talep ediyorum.

Gözleri bir süre benimkileri tutuyor, içlerinde bir çatışma var, ancak kafasının neden karıştığı hakkında hiçbir fikrim yok. Şu anda benim ondan nefret ettiğim kadar o da benden nefret ediyor. Nasıl hissettiğini açıkça belirtmişken neden beni burada tutmak istesin ki?

Tüm kararlılığımı yerle bir edecek bir şey söylemek üzere olduğunu hissettiğim uzun, acı dolu saniyelerden sonra anahtarı elime tutuşturuyor.

"Teşekkür ederim. Ben ve sen. Her ne olduysa. O kapıdan çıktığım an bitecek. Sen kendi hayatına devam et, ben de kendi hayatıma." Bunun Ella ve Letty ile bağlarımı koparmam gerektiği anlamına geldiğinin farkındayım, çünkü onlar onun arkadaşları gibi görünüyorlar, ama onları sadece birkaç gündür tanıyorum, bu o kadar da zor olmamalı.

Topuklarımın üzerinde dönüp hışımla ondan uzaklaşıyorum, kapıya doğru giderken mutfak önünden geçerken tezgahtan çantamı alıyorum.

Tam oturma alanını yarılamıştım ki ön kapı şiddetli bir şekilde tıkırdamadan önce yüksek sesle çalındı.

"Luca, orada olduğunu biliyorum. Gel ve aç şu lanet kapıyı," diye sesleniyor öfkeli ama tanıdık bir ses.

"Siktir," diye bağılıyor Luca arkamdan, kim olduğunu çok iyi biliyor.

"Utanmak için çok geç, Luc. Vicdanının sesini birkaç saat önce dinlemeliydin."

Ona dönüp bakma zahmetine bile girmeden kapıya doğru yürüyorum. Bu sefer anahtarı çevirdiğimde gerçekten çalışıyor ve Leon bir dakika bile geçmeden içeri dalıyor.

Gözleri benimkilere takılmadan önce odayı hızla tarıyor.

Vücudumda hızlı bir tur atmadan önce neredeyse anında gözleri açılıyor. "Peyton?" diye hayretle nefes alıyor.

"Hey, nasıl gidiyor? O pisliğe tasma takmalısın."

"Kahretsin," diye nefes alıyor ve elini ensesine götürüyor. "Siktir. Nasılsın?" diye soruyor ve Luca'nın beni tatilden önce Soyunma Odası'nda bulunduğu andan beri göstermediği ilgiyi bu tek soruda gösteriyor.

"Ben... Ben gidiyorum." Ondan kaçıyorum ve eli dışarı fırlayıp bileğime dolanarak beni durdurduğunda neredeyse kurtuluyorum.

"Sana zarar verdi mi?" Leon fısıldıyor, kaşları endişeyle birbirine yaklaşıyor.

"Bu işe karışmasan daha iyi olur. Zaten artık bitti. Güle güle, Lee."

"Peyton, bekle." Luca'nın sesi içimde şiddetli bir ürperti yaratıyor.

Bunun için kendimden nefret ediyorum ama nedense vücudum ona kafamdan daha hızlı tepki veriyor.

"Annen için üzgünüm."

Bir duygu yumağı bir kez daha boğazıma tırmanırken, havalanmadan önce bir saniye daha bekliyorum.

Ocak ayının başları olabilir ama Luca'nın kapüşonlusu üzerimde olduğu için hemen donmayacağım kadar geç bir saat.

Birkaç dakika içinde arabamdayım ve güvenle içeri girdim. Kilit düğmesine basıp çantamı açıyorum, eve bu halde gelmeden önce Fee Teyze'nin bu hafta sonu gelmememe ne tepki vereceğini öğrenmem gerekiyor.

Saçlarını serbest bırakmayı hak ediyorsun, Peyton. Keyfine bak. Hiçbir şey için endişelenme.

Luca'nın bana okuduğu ilk mesaja yanıt vermedikten sonra Letty'den aldığım mesajları hızla tararken kendi kendime "Söylemesi kolay, Fee Teyze," diye mırıldanıyorum.

Cevap vermiyorum. Cevap veremem. Ne diyebilirim ki? Ona gerçeği zor söylerim. *Belki de söylemelisin*, diye bağılıyor küçük bir ses. Belki de tatlı şefkatli Luca'mın nasıl olup da bu hafta sonu beni hapseden canavara dönüştüğüne dair bazı boşlukları doldurabilir.

LUCA

"Y Konuşmaya başlamalısın," diyor Leon, Peyton'ın havuz evinden kıcı yanıyormuş gibi kaçışını izledikten sonra.

"Siktir git, Lee. Sana hiçbir şey için bir açıklama borçlu değilim."

"Az önce eski kız arkadaşın Peyton'ın kapüşonlu tişörtünden başka bir şey giymeden ve cehennem gibi görünerek buradan kaçtığını gördün, değil mi? Yoksa hayal mi görüyorum?"

"Bu seni ilgilendirmez," diyorum, sonunda gömleğimi giyerken.

"Cehennem gibi, değil. Ne haltlar dönüyor burada?"

"Yok bir şey." Cüzdanımı ve telefonumu cebime tıktırarak yanından geçip gidiyorum. "Bundan öylece kaçamazsın Luca."

"İzle beni."

O bana yetişmeden havuz evinden çıktım, avuç içleri kürek kemiklerime iniyor ve beni öne doğru itiyor. Tökezliyorum ama yüzüstü yere düşmeden önce kendimi yakalamayı başarıyorum.

"Ne oluyor lan?" İlk yumruğundan bir şekilde kurtulmayı başararak patladım. Ne yazık ki ikincisinde o kadar hazırlıklı değildim ve yumruğu çeneme saplandı.

"Lanet olası pislik." Öne atılarak ilk darbemi karnına indirdim ve üstünlüğü ele geçirebilmem için iki büküm olmasına neden oldum.

İkimiz çok uzun zamandır yapmadığımız gibi birbirimize giriyoruz ve Kappa'lardan biri fark edip evden çıkana kadar sonunda birbirimizden ayrılıyoruz.

"Her şeyi mahvediyorsun Luc," diye tıslıyor Leon nefes alıp verirken.

"Bu benim lanet hayatım, ne istersem onu yaparım." Ona doğru tekrar hamle yapıyorum ama kollarımın üst kısmına dolanan eller beni durduruyor.

"Sanki hiçbirimizin sorunu yokmuş gibi davranıyorsun. Kafanı kışından çıkar, kardeşim. Artık çocuk değilsin."

"Siktir git." Beni tutan elleri silkip fırlatarak uzaklaşıyorum, elimi yarılmış dudığıma götürüp kanı siliyorum.

Parmak eklemlerim acıdan ıglık atıyor, yüzüm ağrıyor ama en çok göğsümün içi acıyor.

Leon haklı. Her şeyi berbat ediyorum.

"S.KTİR" diye bağıriyorum, koltuğı oturdugum anda ellerimi arabamın direksiyonuna vuruyorum. "SIKTIR, SIKTIR, SIKTIR." Bunu defalarca tekrarlıyorum ama asla daha iyi hissetmemi sağlamıyor.

Tüm bu saçmalıklardan kurtulmam için tek çarem elimden kayıp gitti. Şimdi ne yapacağım ben?

Kafamı boşaltmaya yardımcı olabileceğı umuduyla birkaç derin nefes çekerken arabamın titreşiminin içimden geçmesine izin veriyorum. Ama hiçbir işe yaramadı.

Parmaklarımı direksiyona sıkıca doladığımda ve Leon binanın yanından dolanırken kardeşlik evinden uzaklaştığımda eklemlerim yarılıyor.

Eve gitmek istemiyorum ama başka nereye gideceğimi de bilmiyorum.

İlk aklıma gelen Letty oldu ama bu şekilde dairesine gelmemi ister mi hiç, üstelik Kane'in de orada olma ihtimali çok yüksek ve buna hiç ihtiyacım yok.

Başka seçeneğim olmadığı için sağa dönüp Maddison County'den hızla çıktım. Burayı birkaç saatliğine arkamda bırakmalıyım.

Yolculuk kafamın biraz dağılmasına yardımcı oluyor ama göz çukurumun ve yanağımanın sürekli çarpması Maddison'dan ayrılmadan önce olanları unutmamı engelliyor. Parmak eklemlerimi kaplayan kanın görüntüsü de oldukça iyi bir iş çıkarıyor.

Ana evin garaj yoluna park etmiyorum. Bu durumda olmam gerekenden daha fazla insan tarafından görölmek istemiyorum. Bunun yerine, motoru durdurup kaldırıma çıkıyorum ve ana evin etrafından dolaşarak arka bahçedeki havuz evine doğru ilerliyorum.

Pencereler görünür görünmez, içeride yerde oturmuş birlikte oynayan küçük aileyi gördüğümde rahat bir nefes alıyorum.

Kapıya varıp kolu aşağı itene kadar fark edilmedim.

"Lanet olsun, Luc. Ne oldu?" Chelsea ağlayarak yerdeki yerinden fırlıyor ve beni içeri sürüklüyor. "Otur," diyerek kanepeyi işaret ediyor ve sanırım ilk yardım çantasını almak için koşarak odadan çıkıyor.

"Ne yaptın sen?" Shane, beni sorgularken onu meşgul etmek için oyuncakları Nadine'e doğru götürerek soruyor.

Gözlerimi onun endişeli bakışlarından ayırıp güzel yeğenime bakıyorum. Şu anda yedi aylık ve kelimenin tam anlamıyla gezegendeki en mükemmel şey.

Küçük kardeşimin Chelsea'yi hamile bıraktığını öğrendiğimizde ben de herkes gibi şok olmuşum ama birlikte yaptıkları şeyin tüm bu stres ve dramaya değmediğini inkar edemem.

"Kızım nasılmış
bakalım?" "İyi
denemeydi."

Nadine ağzına bir oyuncak tıkıyor ve çiğnemeye başlıyor. "Dış
çıkartıyor. İkimiz de bütün gece ayaktaydık. Bu yüzden..."

"Lee ve ben bu işe girdik."

"Yine mi? Çocukluğumuzdan beri bu kadar kavga etmemiştiniz," diyor, daha birkaç hafta önce Letty yüzünden kavga ettiğimizi biliyordu ama o geceki kavgamız bu kadar şiddetli değildi.

"Ne diyebilirim ki, o bir pislik."

"Yani, evet. Bunu söylemeye gerek yok ama..."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum. İkimiz de bir şeyler söyledik, ortalık karıştı."

"Yani yine bir kız yüzünden sanırım?" Chelsea bize katılıyor ve kanepede yanıma oturup ilk yardım kutusunu açarak ihtiyacı olan şeyleri çıkarıyor.

"Bunu sana söyleten nedir?"

"Bana yine Letty olmadığını söyle," diye yalvarır. "O artık Kane'le birlikte. O mutlu. Sana ihtiyacı yok-"

"Bunun Letty ile bir ilgisi *yok anne*."

Bana gözlerini deviriyor.

"Senin için endişeleniyorum, tamam mı? Vur beni."

"Hepimiz senin için endişeleniyoruz. Özellikle de annem. En azından bir ara aramasına geri dönebilir misin, bu onun başımın etini yemesini engelleyebilir?"

"Her şey yolunda. Bu-"

"Bize palavra sıkma Luc. Her şeyin yolunda olmadığını biliyoruz, yoksa şu anda burada bu halde olmazdın. Baba mı?"

"Ne zaman babamla ilgili değil?" Chelsea dudağıma soğuk bir mendil bastırıp tıslamama neden olurken mırıldanıyorum.

"Özür dilerim."

Shane babasının nasıl biri olabileceğini herkesten iyi bilir. Nadine'i ve Shane'in bu yıl MKU'ya sadece yarı zamanlı olarak devam etme ve takımın bir parçası olmaya bile çalışmama planlarını öğrendiğinde çılgına döndü. Ama çok geçmeden, Leon ya da Shane söz konusu olduğunda her zaman olduğu gibi, babam işi olurla bıraktı ve sanki ona kazık atan bizzat benmişim gibi öfkesini bana yöneltti.

Anlıyorum... Düşünüyorum. Ben oyun kurucuyum, muhtemelen onun ayak izlerini takip edecek, kariyerinde asla başaramadığı zirvelere ulaşacak kişi benim. Ama kahretsin... Ben aslında o değilim ve onun zorba, kontrolcü, göt herifliğine katlanmak çok zor.

Küçük kardeşime bakıyorum, ne kadarını açıklayacağımı merak ediyorum. Peyton'ı hatırlayacaktır. Büyürken bizim evde yaşıyordu ama onunla hiçbir zaman gerçekten bir ilgisi olmadı ve kesinlikle onun hangi koşullar altında ayrıldığı hakkında hiçbir şey bilmiyor.

Sonunda, dürüstlüğü ya da en azından birazını seçmeye karar verdim. Şimdi itiraf etmezsem Leon'un beni daha sonra ispiyonlayacağını biliyorum.

"Peyton geri döndü." "Pey... oooh."

"MKU'da. Ben sadece... Onu bir daha görmeyi beklemiyordum, anlıyor musun?"

Chelsea yüzümü temizlemek için çalışmaya devam ediyor ve o bunu yaparken kendimi kıpırdamadan oturmaya ve ellerini benden uzaklaştırmamaya zorlamam gerekiyor.

Belki de buraya gelmek kötü bir fikirdi.

Ama sonra Nadine o şirin gargara sesini çıkarıyor ve ben onun kocaman yeşil gözlerine bakıyorum ve tam da olmam gereken yerde olduğumu fark ediyorum.

"Seni temizlemeyi bitireyim, sonra onu kucağına alabilirsin," diyor Chelsea usulca, şu anda gerçekten ihtiyacım olan şeyin dünyanın en değerli küçük kızıyla sevimli bebek kucaklaşmaları olduğunu açıkça hissediyor.

Chelsea parmak eklemlerim üzerinde çalışmaya başlarken ve Shane Nadine'i kucağına çekerken aramıza sessizlik çöküyor. İkisi de genç olabilir, ama en inanılmaz ebeveynler değillerse lanet olsun. O küçük kızın ne kadar şanslı olduğundan haberi yok.

"İşte," diyor ve kızını uzatıyor.

"Hey, bebeğim. Nasıl gidiyor?" Pırıl pırıl gözlerine bakarak soruyorum. Dudakları mutlulukla kıvrılıyor ve kollarımın arasında kıpırdanarak kıkırdıyor. "Evet, ben de seni gördüğüme sevindim."

Chelsea ve Shane kalkıp beni kız arkadaşım ile birkaç dakika baş başa bıraktıktan sonra soda kutuları getirdiler.

"Yani bunun mutlu bir kavuşma olmadığını varsayıyorum?" Shane ne yazık ki daha fazlasını bilmek istediğini söylüyor.

"Hayır. Gittiğinde aramız pek iyi değildi."

"Hatırlıyorum. Ama bu beş yıl önce miydi? O zamanlar daha cocuktunuz. Her neyse artık bırakmanın zamanı gelmedi mi sence?"

O bu sözleri söylerken kendimi on beş yaşında, Peyton'ın arka bahçesinde oturmuş yaz planlarımızı tartışırken buluyorum; o bana dönüp sadece yaz planlarımızı değil, hayatımızın geri kalanını da değiştirecek bombayı patlattığında.

Birlikte sahip olacağımızı düşündüğümüz her şey, gözlerinin içine bakıp ona yalancı dediğim anda yok oldu.

Ona inanmadığımı, bana yalan söylediğini inatla söylediğimde yüzünde beliren ifadeyi düşündükçe göğsümde bir acı hissediyorum. Bunu neden yaptığı, neden beni incitmek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama mantıklı olan tek şey buydu çünkü haklı olma ihtimali... Bununla başa çıkamazdım, çıkamazdım.

"Yapabilir miyim bilmiyorum."

"O ne yaptı?" Chelsea dönüp bana bakarak soruyor.

Dudaklarım aralanıyor ama çok geçmeden söyleyecek sözüm olmadığını fark ediyorum. "Bu... bu önemli değil."

"Kesinlikle," diye açıkladı Shane. "O yüzden bırak gitsin. İkiniz birlikte çok iyiydiniz. Bunun gerçekten sizin hayatınız olacağını düşünmüştüm." Önce Chelsea'yi sonra da Nadine'i işaret ediyor.

"Hiç sanmıyorum, nasıl saracağımı biliyorum," diye şaka yapıyorum ona kaşlarını kaldırarak. Gerçi bu koca bir yalan çünkü Cuma gecesi hiç düşünmeden Peyton'ı eversiz siktim.

Bir anda, karnının bebeğimle şişmiş görüntüsü aklıma geliyor ve nefesim kesiliyor. Eminim çok güzel görünüyordur.

Kendimi kontrol etmeye çalışırken Nadine'i daha sıkı kavıyorum.

"Her neyse. Bence bunun için kendini mahvetmeye değmez.

Yeni sezon ve derslerle ilgili yeterince endişeniz var ve-"

"Babam gibi konuşuyorsun."

"Hayır, dostum. Öyle demek istemedim. Hiçbir kız Lee'yle birlikte olmaya değmez."

"Güzel," diye mırıldanıyor Chelsea.

"Bebeğim, ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Kankalar orospulardan üstündür." Adam göz kırpmıyor ve kadın inliyor.

"Fark etmez. Zaten yakın zamanda benimle tekrar konuşmak için çaba sarf edeceğini sanmıyorum."

"Ne yaptın sen?" Chelsea soruyor.

"Ayrıntıların önemi yok," diyorum, bu hafta sonu yaptıklarımın çoktan utanmış bir halde. "Birkaç şeyi tartıştık ve iş biraz... acımasızlaştı. Lee çok sinirliydi. Her şey biraz gergindi."

"Pekâlâ... Chelsea'nin ailesi dışarıda ve biz de akşam yemeği sipariş etmek üzereydik. Kalıyor musun?"

Tam zamanında midem gurulduyor. Peyton erkenden uyandığında saat geç olmuştu, kavga ve buraya gelişle birlikte ilk kez aslında henüz bir şey yemediğimi fark ediyorum.

"Evet, eğer sizin için de uygunsa."

"Elbette. Ama burada kalmayı aklından bile geçirme. Birincisi, Nadine'in gece nöbetinde olmayacaksınız, burada olmak istemeyeceğinizi söylediğimizde bize güvenin ve ikincisi, sorunlarınızdan kaçmayı aklınızdan bile geçirmeyin. Biz böyle başa çıkmayız."

"Evet, *anne*," diye kestirip atıyorum, küçük ama görünüşe göre daha akıllı olan kardeşime gözlerimi devirerek. Sanırım söyledikleri doğru, baba olmak insanı hızla büyütüyor.

PEYTON

MO gece işe giderken kalbim boğazıma düğümlenmişti. Vücudumdaki izleri Fee Teyze ve Elijah'tan saklayacak kadar örtbas edebilmiş olabilirdim.

ikisi de beni utanç yürüyüşü yaparken yakalamadan önce odama girdim, ama buradaki adamlar -patronum- farklı bir hikaye.

Hiçbiri cildimde bıraktığı izlerden etkilenmeyecek.

Masum olan ben olmalıyım. Arka odalardan birini kullanmam için gelen tekliflerin hiçbirini kabul etmek zorunda kalmadan bana iyi para kazandıran şey bu.

Kapüşonumu çıkarıp çantamla birlikte dolabıma yerleştiriyorum ve aynada kendimi bir kez daha gözden geçiriyorum. Vücuduma sürmek zorunda kaldığım kapatıcı miktarından dikkatimi dağıtacağı umuduyla kıyafetimle her şeyi yaptım.

Pileli eteğim kıcıımı zar zor örtüyor. Hafifçe bile eğilsem, tüm bar külotumun ne renk olduğunu bilecek ve beyaz gömleğimin düğmeleri açık ama göğüslerimin arasında bir düğümle bağlı, mümkün olduğunca fazla tenimi gösteriyor.

Bundan nefret ediyorum. Erkeklerin gözlerinin bütün gece beni delip geçecek olmasından nefret ediyorum. Tıpkı Luca'nın dediği gibi, bana her baktıklarında her türlü şeyi hayal edecekler.

Ama sorun değil, dokunacak kadar yakın olmayacaklar.

Bara doğru ilerlerken bunu kendime tekrar tekrar söylüyorum, hareket ettikçe tenim farkındalıkla karıncalanıyor.

"Vay canına, kızım. Birileri kendini daha iyi hissediyor," diyor Bry, gözleri çoğunlukla açıkta olan vücudumu yiyip bitirirken.

Helena da beni fark ederek, "Ve bir görevde," diye mırıldandı.

Bu gece vardiyada olduğu için duyduğum hayal kırıklığı iniltisini bastırmayı başarıyorum.

Bry suyumunu uzattı ve omzuma doğru başını sallayarak, içeri girerken her ne pahasına olursa olsun kaçındığım bir kabine doğru ilerledi.

"Sizi kimin beklediğini gördüğünüzde fazladan çaba harcadığınıza memnun olacaksınız."

"Burada ne işleri var?" Tıslıyorum. Bu gece zaten kötü geçecekti, Slick ve Eyebrows'un bunu daha da kötüleştirmesine gerçekten ihtiyacım yok.

"Evet, buradalar ama sadece onlar değil."

Bry'a bakıyorum, Helena'nın sahte göğüslerini bir erkeğe göstermek için gitmiş olmasına şükrediyorum, böylece içimde oluşan paniğe tanık olmuyor.

Lütfen Tanrım, bana burada olmadığını söyle.

Derin bir nefes çekerek omzumun üzerinden en arkadaki kabine bir göz atıyorum. Ve eminim ki, işte oradaydı.

Karanlık olabilir, gölgelerin arasında yüzünü bile göremeyebilirim ama o olduğunu ve beni izlediğini biliyorum.

"Tanrım, gitmesi gerek."

"Evet, öyle. Julian burada bir erkek arkadaşın olduğunu öğrenirse. Erkek arkadaşının Luca Dunn olduğunu da ekleyeyim, o zaman çıldırır."

"Luca benim erkek arkadaşım değil."

Bry kaşlarını kaldırarak bana bakıyor ve ne kadarını bildiğini merak ediyorum. Ona Luc hakkında hiçbir şey söylemediğimden eminim. Buradaki ilk karşılaşmamızdan beri aramızda bir şeyler olduğunu anlamıştı. Gerginlik hissediliyordu, Luca'nın açık tehdidi onun gözünden kaçmayacak kadar yüksekti. Ama daha sonra bu konuyu her açtığında onu geri çevirdim ve o zamandan beri onun hakkında konuşmayı reddettim.

Görünüşe göre bunların hiçbiri önemli değil, çünkü bana bakışından durumun farkında olduğunu söyleyebilirim. Dışarıdan bakan birinin farkında olabileceği kadar. Olayın tam ortasıdayım ve neler olup bittiğine dair en ufak bir fikrim yok.

"Doğru," diye sırtarak şarkı söylüyor.

"Söyleyecek bir şeyin varsa, söyle gitsin."

"Her gece seni bekliyor, Pey. Seni önemsiyor." Bunu nereden biliyor?

"İnan bana, gerçekten istemiyor. Sadece hayatımı zorlaştırmaya çalışıyor."

"Seni o pisliklerden korumaya çalışarak mı?" Bry en korktuğum masaya bir bakış gönderdi.

"O bir pislik."

"Aranızda ne oldu?"

"Hiçbir şey," diye tersliyorum. "Not defterimi uzat, yapacak işlerim var." "Helena'ya masasını sana bırakmasını söylememi ister misin?"

"Hayır," diye biraz fazla yüksek sesle bağıyorum. Onun masasına gidip lanet olası siparişini almamın imkanı yok. "Onu alabilir. Umarım ondan hoşlanır."

Defterimi elime alır almaz hayran kulübüme doğru yola çıkıyorum.

"Kahretsin, görünüşe göre bu gece doğru geceymiş çocuklar," diyor Slick, masalarında durduğumda neredeyse ağzının suyu akıyordu.

"Bu akşam nasılsınız beyler?" Mırıldanıyorum, midemin iğrenmesine neden olan en iyi rolümü oynuyorum.

Eğer Luca benim para için kendini satan bir sürtük olduğumu düşünüyorsa, neden onu hayal kırıklığına uğratmak isteyeyim ki?

Masalarında normalde geçirdiğimden çok daha uzun zaman geçiriyor, egolarını okşuyor ve beni doyurmalarına izin veriyorum.

Hepsi kızlara dokunmama kuralına sadık kalıyor ama parmaklarının uzanma ihtiyacıyla yumruk haline geldiğini görüyorum.

Onların dokunuşunu hissetme düşüncesi tenimi kaşındırıyor ama şu anda Luca'yı incitmeyi her şeyden çok istiyorum, bu yüzden kendimi zorluyorum ve sonunda siparişlerini almak için izin istiyorum.

"Ateşle oynuyorsun kızım," diye uyarıyor Bry, ben yaklaşırken barın arkasına kayıyor.

"Her neyse. Ben sadece işimi yapmak ve biraz para kazanmak için buradayım. Gerisi beyaz gürültü."

"Dunn, Julian'ın en iyi müşterilerinden bazılarını size bakışları nedeniyle saf dışı bıraktığında bunu söylemiyor olabilirsiniz."

"Yapmazdı."

Bry bana dik dik bakıyor, Luca'nın bunu yaparken gözünü bile kırpmayacağını benim kadar iyi biliyor.

"Lanet olsun."

"Kendi pisliğiyle uğraşmalısın. Julian bunun kokusunu alırsa, Helena'nın adamın sikini kaldırmasından daha hızlı kovulursun."

"Yani açıklamam için bana on dakika verecek."

Bry başını arkaya atar ve güler. "Evet, onun gibi bir şey."

Yapacağını biliyorum. Burada sadece birkaç haftadır çalışıyor olabilirim ama şimdiden patronumuzun işlerin -erkek arkadaşların- bozulması konusunda ne kadar acımasız olduğuna tanık oldum.

"Onun burada olmaya hakkı yok. Benimle hiçbir ilgisi yok. Onu dışarı at."

Ellerini yenilgiyle havaya kaldırdı. "Bu işe karışmayacağım." "Ben de oraya gitmiyorum."

Bakışlarımı tutuyor.

"Tamam, peki," diye sızlanıyorum, ellerimi hayal kırıklığıyla havaya kaldırarak. "Bunları teslim ettikten sonra."

Bry'nin korkunç masam için hazırladığı tepsiyi alıp götürmeden önce boşları toplamak ve bazı siparişleri almak için birkaç masaya daha yürüyorum ve sırf bir sürtük olmak için kalçalarımın ekstra şımarıklık katıyorum. Luca'nın her hareketimi izlediğini biliyorum. Gözleri sırtımı yakıyor.

"Buyurun beyler. Başka bir şey ister misiniz?"

"Yapacağımızı biliyorsun tatlım," diyor Kaşlar, ince dudaklarında iğrenç bir gülümseme kıvrılıyor.

"Üzgünüm, menüde böyle bir şey yok."

"Çok yazık," diye ekliyor Slick. "Bence hepimiz gerçekten eğlenebilirdik."

Hepsi mi?

O a n d a midemdekileri nasıl kaybetmediğime dair hiçbir fikrim yok.

Siktiğimin domuzları.

"Peki, tamam. İyi akşamlar." Onlara en baştan çıkarıcı gülümsememi veriyorum ve neyse ki dikkatlerinin hâlâ üzerimde olduğunu bilmeme rağmen uzaklaşıyorum.

Bara gittiğimde ürperiyorum ama Bry bana bir bardak uzattığı için rahat edemiyorum.

"Yalnız hayranın için."

Onun gözlerinin içine bir kez daha bakmak zorunda kalacağım düşüncesiyle sinirlerimi yutuyorum ve tepsiyi kaldırıyorum.

Şu anda Luca'ya doğru yürümenin o bir grup adı adamdan daha az korkutucu olduğuna kendimi ikna etmeye çalışıyorum ama gerçekten değil. Beni istedikleri kadar nesneleştirebilirler. Benim hakkımda ne düşündükleri umurumda değil. Ama Luca. Lanet olsun.

Eskiden onun fikirleri benim için her şey demektir. Onun ne düşündüğünü önemserdim.

O genç kıızı ait olduğu kutunun derinliklerine itiyorum ve kabini çevreleyen karanlığa adım atarken başımı dik tutuyorum.

Bu kabinin Helena'nın bölümünde yer almasının çok iyi bir nedeni var. Hiçbirimiz burada ne olduğunu göremiyoruz ve gelip göreceğimize kadar cesur değiliz.

Ona doğru adım atarak bardağı masaya çarpıyorum ve içindekiler ellerimin üzerine sıçırıyor.

"Bırakman gerek-" Yüzüne baktığımda sözlerim kesiliyor. İçimi endişe kaplıyor ama ısırarak geri çekiliyorum.

Bu hafta sonu oynadığı oyunla Leon'un ona attığı her şeyi hak etti.

Ama ona bakarken kendimi hiçbir şekilde haklı hissetmiyorum. Sadece üzgün hissediyorum.

Yıllar önce Luca'dan uzaklaşmış olabilirim. Kaybın üstesinden geldiğimi sanıyordum ama içimde hep bir gün yeniden bir araya gelebileceğimize dair bir umut vardı. Hâlâ o çok iyi hatırladığım çocuk olabilirdi.

Ama ölmedi. O çocuk öldü ve içime hücum eden yoğun keder dalgası beni neredeyse yere serecekti.

Sanki bu işi yaparak kendimi nasıl bir duruma soktuğumun farkında olmayan saf küçük bir kızmışım gibi, "O pisliklere karşı dikkatli olmalısın," diyor.

Riskleri biliyorum. Ama şu anda, maaş çekinin faydaları onlardan daha ağır basıyor.

Belki kendini biraz daha az önemseydi, bunu neden yaptığımı daha iyi anlayabilirdi.

"Ne yaptığımı biliyorum."

Öne doğru oturuyor, dirseklerini masaya dayamış, parmaklarını birbirine kenetlemiş ve inanılmaz derecede ağrıyan, kırılmış gibi görünen eklemlerini örtüyor. Gözleri benimkileri tutuyor. Gözlerinde gerçekten görmek istemediğim bir yumuşaklık var. Şu anda bana iyi davranmasını istemiyorum ya da buna ihtiyacım yok. Birkaç hafta önce beni burada ilk bulduğundan beri olduğu gibi kötü, kindar bir pislik olmasına ihtiyacım var.

"Sahip değilsin-"

"Hayır, Luc. Buraya gelip bunu yapmana gerek yok," diye patlıyorum, sorusunun nereye varacağını tahmin ederek. "Bana bakışlarından hoşlanmadığın için birdenbire umursamaya başlamana gerek yok, bana nasıl davrandığından sonra olmaz. Bu hafta sonundan sonra, senin yerine onlara içki servisi yapmayı ve üstümden aşağı bakmalarına izin vermeyi tercih ederim," diye tükürdüm. Bu apaçık bir yalan ama o bunu bilmiyor.

"Bunu kastetmiyorsun."

"Öyle değil mi? Başka ne var biliyor musun?" Yarasına tuz basmaya hazır bir şekilde soruyorum. Dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi seğiriyor ama ben ondan önce davranıyorum. "Bahse girerim onlar da benimle birlikte olmayı çok isterler."

Avuç içleri masaya çarpıyor, daha birkaç dakika önce yere bıraktığım bardak şiddetle sarsılıyor.

"Gitmeniz

gerekıyor." "Eğer onlardan biri-"

"Kendine sakla, Luca. Umursuyormuş gibi yapmak için artık çok geç. Bana karşı ne kadar az şey hissettiğini zaten kanıtladın."

"Sana dokunamazlar, P. *Kimse* sana dokunamaz."

"Aş kendini, seni kibirli pislik. Git yoksa güvenliği çağırıp seni kapıdan attırırım."

"Yapabileceklerini düşünmeniz çok hoş."

Küstahlığı karşısında öfkemi zor zapt ederken dişlerim gıcırıyor.

Uzanıp bardağını alıyor ve kehribar rengindeki sıvıyı bir dikişte yutuyor.

Sarhoş araba kullanması düşüncesi beni dehşete düşürüyor ama şimdi buna dikkat çeken bir kişi olmayı reddediyorum. Ona göz kulak olmama ihtiyacı yok.

"Nasıl isterseniz, ama bekliyor olacağım."

Geri çekilen sırtına "Isır beni," diye bağıriyorum ama omuzlarının eğlenerek kalktığını görünce anında pişman oluyorum.

"Oh, bebeğim. Tamamen niyetliyim." "Senden nefret ediyorum," diye feryat ediyorum.

"Hayır, etmiyorsun. Sadece senden sakladığım orgazm için hâlâ çaresiz olmandan nefret ediyorsun."

"O çoktan unutuldu," diye tükürüyorum, ancak sadece onun sözleriyle bile amımın sıkışma şeklinden, ifademın gerçeklerden uzak olduğunu biliyorum. "O kadar da iyi değildin, çoğu sahteydi."

Kıkırdıyor ve sonunda omzunun üzerinden bana bir bakış fırlatıyor. Gözlerindeki sıcaklık beni içten dışa yakmakla tehdit ediyor.

Başını sallayarak benden uzaklaştı ve nihayet ön kapıdan çıktı.

Bardağını almak için masasına baktığımda yüz dolarlık bir banknot ve bir not bulana kadar rahat bir nefes alıyorum.

Her zaman başka bir yol vardır.

Notu buruşturup barın arkasındaki çöp kutusuna attıktan sonra parasını cebe indiriyorum. Dün gece bahşış olarak kazanacağımdan daha az, bu yüzden en azından bunu yapabilirdi.

"Loverboy gitti mi?" Bry, ses tonunu dolduran bir eğlenceyle soruyor.

"O hayır-" Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiyorum. "Her neyse. Senin ya da başkasının ne düşündüğü umurumda değil."

Geçen her saatle birlikte burası daha da kalabalıklaşıyor ve indiğimde ayakkabılarımın yüksekliğinden ayaklarımın topları vuruyor ve gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum. Vardiyamdan önce Fee Teyze'de yaptığım kısa şekerleme, bu gece maruz kaldığım pisliklerin sayısıyla başa çıkmak için yeterince uzun değildi.

Kapüşonumu kollarımdan çekiştirip boynuma kadar fermuarladıktan sonra çantamı omzuma atıp dışarı çıkıyorum.

Bardan hâlâ müzik sesleri yükseliyor ve erkeklerin sohbetleri bana kadar geliyor. Bar hafta sonları daha geç saatlere kadar açık kalıyor ama neyse ki kapanışa kadar çalışmak zorunda değilim. Bu da bir bonus çünkü eve, eşlerinin yanına gitmek istemeyen sarhoş aptallarla uğraşmama gerek kalmıyor.

Arka kapıdan çıkıp otoparka adımımı attığım anda onun orada olduğunu anlıyorum. Ayaklarım altlarındaki çakıllara batarken omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

O bir gece dışında arabasında kalıyor ve karanlıktan beni izliyor. Ama bu hafta sonu her şey değişti.

Köşeyi döner dönmez onu görüyorum ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Gölgelerde oturmak yerine, farları yanıyor ve arabasının kaputunun arkasında oturan karanlık figürünü aydınlatıyor.

Buradan defolup gitmek için kendi arabama doğru ilerlerken gözleri beni takip ediyor.

Onu itmesini, yanına gitmesini ve bir şeyler yapmasını bekliyorum. Ama asla yapmıyor. Sadece beni izliyor.

Kapıyı açarken ellerim titriyor ve bakışlarını bir süre üzerimde tuttuktan sonra çantamı içeri atıp koltuğa çöküyorum.

Ne yaptığını görmek için dikiz aynasına bakmamak için kendimi zorluyorum ve sadece motoru çalıştırıp gitmeye odaklanıyorum.

Arabayı sürüp gitmeye hazır hale getirdikten sonra son dakikaya kadar idare ediyorum.

"Kahretsin," diye tıslıyorum onun hareket ettiğini ve şimdi direksiyonun arkasında beni takip etmeye hazır olduğunu fark ettiğimde.

Ayağımı yere vurarak hızla otoparktan çıktım, Fee Teyze'nin evinin güvenliğine kavuşmak için yanıp tutuşuyordum.

Beni oraya kadar takip etmemesi için başka bir yere gitme düşüncesi aklımdan geçiyor ama anlamsız. Nerede yaşadığımı zaten biliyor. O gece beni Elijah'la gördü. Tek yapacağım onunla uğraşarak sonunda yatağa girmeyi ertelemek.

Yüksek sesle iç çekerek eve doğru ilerliyorum, farlarının yol boyunca beni takip ettiği gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum.

LUCA

MElimdeki kalemi kavrayışım sıkılaştıkça parmak eklemlerim bir kez daha yarıyor.

Profesörüm ne söylüyorsa ona odaklanmalıyım, ama dün geceki o küçük etekli görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum.

Onunla Soyunma Odası'nda sadece kısa bir süre bulunmuş olabilirim, ama bu, göt deliği müşterilerine içeceklerini vermek için eğildiği görüntüsünün beynime kazınması için yeterliydi.

Oradaki tüm diğer dangalakların da aynı şeyi gördüğünü düşünmek beni öldürüyordu.

O benim.

Benim.

Orada çalışıyor olmasından nefret ediyorum. Ve belli ki oranın gerçek sahibinin kim olduğu hakkında hiçbir fikri yok çünkü içimden bir ses gerçeği bilseydi bir mil koşacağını söylüyor.

Babamız kamuoyundaki imajını korumaktan başka bir şey yapmaz, bu nedenle ülkeyi saran keyifsiz bir spor barları zincirine dahil olduğunu açıkça ilan etmemiş olması şaşırtıcı değil. Neden onları sadece spor barları yapmadığını hep merak etmişimdir ama sanırım o zaman sadece garsonlar ve kapalı kapılar ardında sundukları ekstralar için gelen müşterilerinin çoğunu kaybedecekti.

Peyton'ın beş yıl önce o gece bana söylediklerini bir kez daha düşünürken kafam karışıyor. O zamandan beri onun yalancı olduğu konusunda çok kararlıyım ama gerçekleri inkâr edemiyorum.

Yalan söylediğine inanmak istedim çünkü alternatifiyle başa çıkamadım ama şimdi burada, açıkça karşımda duruyor ve bana sesleniyor

Bunca yıldır yanlış mı anladım diye düşünmeden edemiyorum.

Ama eğer yanılıyorsam ve doğruyu söylüyorsa, o zaman babam... hayatım boyunca örnek aldığım adam...

Düşünceyi bir kenara iterek elimi yüzümde gezdiriyorum.

Hayır.

Hayır. Yalan olmalı.

Babamız pek çok şeydir. Ama o değil.

Yapmazdı. Sadece Peyton'ın yaptığını iddia ettiği şeyi yapmazdı.

Derslerden sonra spor salonunda geçirdiğim saatlerden sonra kafam hâlâ darmadağın. Parasını babamın ödediği evimizin kapısına kadar yürüdüğümde vücudum Leon'dan yediğim dayaktan dolayı ağrılamakla kalmıyor, kaslarım da egzersizden dolayı geriliyor.

Yatağa girip uyumadan önce bir şeyler yemek için mutfağa doğru ilerlerken gözlerim ağır, bedenim halsiz.

Dün gece zar zor uyudum. Tek düşünebildiğim o ve onlardı. Onların istediklerini almalarına izin vererek borçlarını ödemek için daha da fazla para kazanabileceğini hangi noktada fark edeceğini merak etmekten kendimi alamadım.

Peyton'ın gerçekten öyle olmadığına inanmak istiyorum. Ama eminim ki her kadın, çaresizce ihtiyaç duyduğu para teklifi gelene kadar böyle düşünüyordur.

"Abi." Leon arkamdan mutfağa girerken sanki eve gelmemi bekliyormuş gibi başını sallıyor. Eğer bana ders vermek istiyorsa o zaman gerçekten kışına soksun çünkü söyleyeceği hiçbir şeyle ilgilenmiyorum.

Peyton'la aramızdaki durum hakkında hiçbir şey bilmiyor ve bana kalırsa ne kadar az şey bilirse o kadar iyi. Bir ergenin suçlamaları yüzünden ailemin hiçbir üyesinin adının çamura bulanmasına izin vermeyeceğim. Babamız bir amcık olabilir ama o bizim babamız ve gerekirse onu sonuna kadar korurum.

Neyse ki, söylediği ilk sözler beni tekrar parçalamaya çalışmak değil.

"Bir ziyaretçiniz var."

İlk aklıma gelen Peyton oldu ama sonra kendime geldim ve hafta sonundan sonra asla isteyerek yanıma yaklaşmayacağını fark ettim.

"Siktir, gerçekten mi?" Gözlerindeki gerçeği okuyarak soruyorum. "Anlaşılan o da senin saçmalıklarından bıkmış." "Lanet olsun."

Buzdolabına uzanarak bir enerji içeceği çıkarıyorum, ancak birazdan başlayacağından emin olduğum sohbet için votka olmasını diliyorum.

Yorgun bir iç çekişle Leon'u geçip misafirimi bulmak için koridora çıkıyorum.

Leon arkamdan, "Ne söylerse söylesin bir parça tuzla kabul et," diyor.

"Senin için söylemesi kolay, sürekli seninle uğraşmıyor. daha iyi."

"Haklısın çünkü unutulmak çok daha iyi."

Dudaklarım cevap vermek için kırırdıyor ama buna verecek bir cevabım olmadığını hemen fark ediyorum.

Leon bunun onu rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyor ama biliyorum ki ediyor. Babamın gözdesi olmayı hiç istemedim. Tüm ilgisinin odağı olmak istemiyorum ama ne yazık ki durum böyle ve ikimiz de bununla başa çıkmanın bir yolunu bulmalıyız çünkü bu durum yakın zamanda değişmeyecek.

Çalışma odasına girdiğimde, onu genellikle Leon'la bana ayrılan kanatlı sandalyede, bir bacağı diğerinin üzerine atmış ve kollarını göğsünde kavuşturmuş halde otururken buluyorum.

Her zamanki gibi cana yakın.

Ona gözlerimi devirmemek için mücadele ediyorum ama bu fiziksel olarak bana acı veriyor.

"Oğlum," diyor, başını sallıyor ama ben karşısındaki kanepeye düşerken ayağa kalkmaya falan zahmet etmiyor.

"Ne istiyorsun?" Buraya arayı kapatmak için gelmediğini bildiğimden homurdanıyorum. Beni sezon ve bu yıl seçmelere katılamama şansım hakkında sorguya çekmek için burada.

Tatillerde yüz yüze olmasını bekliyordum, ama annemizin yerine geçmesi gereken ateşli bir kış parçasıyla Hawaii'ye siktir olup gittiği ortaya çıktı. Bana sorarsan Barbie bebekten farkı yok. Umarım tüm saçmalıklarına katlanan kadınla yatmaya başladığında ne kaybettiğini biliyordur. Annem, Peyton'ın suçlamasında masum olduğuna inanmak istememin bir başka nedeni, çünkü o zaten

Babamın sadakatsizliğıyle yeterince uğraştı. Bunun doğru olduğunu öğrenmek onu öldürür.

"Bunca zaman sonra babanı böyle selamlamamalısın," diye mırıldandı.

Öne doğru oturup sadede gelmesini bekliyorum. Sosyal ziyaretler yapmıyor, o yüzden şu lanet numarayı hemen kesebilir.

Gözlerini tutuyorum, gitmesi için yalvarıyorum ve bana söyleyeceğı her kelimeyi mutfakta bulduğum ilk zehir şişesinde boğabilirim.

"Sıçtın oğlum."

Sözleri karşısında vücudum geriliyor.

Brett Dunn için zor bir sezon ya da hepsini kazanamazsın diye bir şey yok. Ya kazanırsınız ya da başarısız olursunuz, ortası yoktur. Kendi çocuklarım olacak kadar şanslı olursam farklı yapacağım pek çok şeyden biri de bu.

Bu saçmalık. Tamamen saçmalık.

Hayatım boyunca bana yeterince iyi olmadığını söyleyip durdu. Asla onun gibi olamayacağımı, onun kadar iyi olamayacağımı ya da onun kadar başarılı olamayacağımı. Görmediğı ya da anlamadığı şey ise haklı olduğu, onunla yatmadığım ve yatmak da istemediğim çünkü o bir amcık.

Elbette, Peyton da şu anda benim hakkımda benzer düşüncelere sahip olabilir, ama ben öyle biri değilim, gerçekten değilim. Genelde kimsenin hayatını gereğinden fazla zorlaştırmak için elimden geleni yapmam. Ve eğer yıllar sonra bir futbol takımım olursa, içlerinden bir tanesi bile oynamak istemese bile umurunda olmayacağını biliyorum. Kim olmak ve ne yapmak i s t i y o r l a r s a onu yapabilirler.

"Harika bir sezon değildi. İçimde bazı şeyler-"

"Bahane üretme Luca. Yeterince sıkı çalışmadın. Takımına düzgün liderlik etmedin."

"İşler planlandığı gibi gitmedi," diye mırıldanıyorum. Şu anda ne söylediğimin bir önemi yok, suçu kabul etsem bile hiçbirini duymayacak.

"İlk seçim olarak seçmelere katılma planımızı mahvettiğın için-" Onun planını kastediyor çünkü benim planım her zaman seçmelere katılmadan önce diplomamı almaktı ama ne istediğim onun umurunda bile değil.

"Sonraki adımları görüşmemiz gerekiyor."

Yumruklarım kıvrılıyor, kalbim göğsümde tehlikeli bir hızla çarparken kısa tırnaklarım avuçlarıma batıyor.

"Bence yapmamız gereken şey-"

"Hayır," diye geveleyerek kaşlarının saç çizgisine kadar kalkmasını sağlıyorum.

"Hayır mı?"

"Evet, hayır. Hayatımın senin tarafından dikte edilmesinden bıktım." Ayağa kalkmaya çalışıyorum, bunu itiraf edemiyor ve en azından vücudumda dolaşan adrenalini dışarı atmaya çalışmıyorum.

"Ama sen NFL'i istiyorsun, benim yaşadığım hayatı istiyorsun," diyor, bunu istememe ihtimalim olduğu için bile gerçekten kafası karışmış görünüyor.

"İstediğin bu baba. Kaybettiğin kariyerini benim aracılığım ile yeniden yaşamaya çalışıyorsun ve ben tükendim. Dürüst olmak gerekirse, geçen sezondan sonra tekrar oynamak isteyip istemediğimi bile bilmiyorum." Bu bir yalan değil. Geçen sezon sahadan son kez çıktığımdan beri bu düşünce neredeyse tekrarlanıyor.

Dürüst olmak gerekirse, her şeyden vazgeçmek oldukça tutarlı bir düşünce olmuştur. Sadece futbol değil. Leon, Letty, Kane. Her şeyden.

Bunu başarabilirmiş gibi gösteren tek şey o. Ve bu o kadar berbat bir durum ki, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

"Sen ne?" diye kükrüyor, aniden koltuktan fırlayıp önümde durarak beni volta atmaya bırakmaya zorluyor. "Bundan vazgeçemezsin Luca. Dunn'lar pes etmez."

"Olmayabilir, ama şu anda tam da bunu yapmanın eşiğindeyim."

"Hayır, her şeyi bir kenara atman için bu kadar çok çalışmadım," diye gürlüyor, alışkın olduğum kasları öfkesiyle birlikte şakağında titreşiyor.

"Evet, sadece bu kadar. Bu seninle ilgili değil. Bu benimle ilgili, benim hayatımla ilgili."

"Hayır, Luca. Bu gelecekle, kariyerinle, başarıyla ilgili."

"Peki ya başarmak istemiyorsam, ha? Ya bunların hiçbirini istemiyorsam?" Hayal kırıklığı içinde ellerimi havaya kaldırdım. "Ya bunların hiçbirini hiç istemediysem?"

Zaten alev alev yanan cehennemime benzin dökceğini bildiğim bir saçmalıklarla cevap vermeye fırsat bulamadan odadan fırlıyorum.

Leon hemen dışarıda duruyor, muhtemelen babamın ona asla söylemediği türden saçmalıkları dinleyerek eğleniyor.

"Hoşuna gitti mi?" Avuçlarımı göğsüne vurarak soruyorum ve onu duvara yaslanmaya zorluyorum.

Duvara çarptığında ciğerlerindeki tüm hava boşalıyor ama karşı koymak için hiçbir hamle yapmıyor. Gözlerimde gördüğü şey onu durduruyor.

"Gerçekten bunu mu demek istedin? Her şeyden vazgeçmek mi istiyorsun?" diye soruyor ve gerçekten nasıl hissettiğimi umursamayan babamızın aksine gerçekten endişeli görünüyor.

"Bilmiyorum. Artık hiçbir şey bilmiyorum."

Gözlerimi onunkilerden ayırarak koridordan ön kapıya doğru hışımla ilerliyorum.

Kapıyı arkamdan çarpıp gözden kaybolmadan önce "Luca," diye sesleniyor. "Ne?" Havlıyorum.

"Lütfen, bunun acısını ondan çıkarma."

"Burnunu benim işimden çek, Lee. Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

Kapı arkamdan çarparak buna verebileceği her türlü yanıtı kesti. Ne söylediğimi biliyorum ama Lee hayatımda -Peyton dışında- herhangi bir ipucuna sahip olan tek kişi. Korkarım ki şu anda yaşadıklarım hakkında sandığından çok daha fazla fikri var.

Bu sefer şehirden ayrılmıyorum, bunun yerine sakinleşmek için bir saatten fazla amaçsızca araba kullandıktan sonra kendimi Soyunma Odası'nın arkasındaki otoparka girerken buluyorum.

Leon'un hıncını ondan çıkarmamam gerektiğine dair veda sözleri kafamda çınlıyor ama şu anda mantıklı olan tek şey o. Kafamdaki her ne bok varsa onu sakinleştirecek tek kişi o.

Hareket ettiğimin farkına bile varmadan arabadan inip girişe doğru ilerliyorum. Etrafın ne kadar sessiz olduğunu görene kadar bunun sadece Pazartesi gecesi olduğunu hatırlamıyorum.

Bara doğru yürürken ilk Bry beni fark etti.

"İyi akşamlar. İki gece üst üste. Gerçekten çaresiz olmalısın."

Ona sert bir bakış fırlatıyorum. Tam olarak arkadaş sayılmayız ama son birkaç yıldır burada o kadar çok zaman geçirdim ki artık birbirimize bok atmanın kabul edilebilir olduğu bir noktadayız.

"Hiçbir fikrin yok dostum."

İstememe gerek kalmadan bir bardak viski bana doğru itiliyor ve hiç düşünmeden geri deviriyorum.

Etrafa göz gezdiriyorum, aradığım gerçeği saklamaya bile çalışmıyorum.

On

u. "Nerede o?" Sonunda pembe saçlarını hiçbir yerde bulamadığım için soruyorum. "Arka tarafta. O-"

"Neyi beceriyor?" Patladım, üzerine tünediğim tabure arkamdan yere düştü. Onun orada başka bir adamla olduğu düşüncesi beni deli ediyor.

"Ara verdi. Tanrım, Luc. Sakinleşmen lazım. Onun babanın her zamanki kızlarından biri olmadığını sen de benim kadar iyi biliyorsun. Genelde bu kadar masum olmazlar."

Hafta sonu havuz evinde çekilen görüntüleri beni etkiledi.

Kıçımın masumu. Bana karşı kıvranan o kadın ne yaptığını bilmeyen bir kadın değildi.

Onu başkalarıyla birlikte düşündükçe, onu suçladığım gibi kendini sattığını düşündükçe göğsüm neredeyse parçalanıyor ve kanlar içinde yere yığılıyorum.

Ama sonra Bry'nin sözleri aklıma geldi.

"Mola verdi."

"B-break?"

"Evet."

Bry'nin endişeli gözlerine bakarken kalbim hızla çarpmaya devam ediyor. "Bence gerçekten gitmelisin-"

Uyarısını duyacak kadar uzun kalmadım. Ona olan ihtiyacım çok güçlü.

PEYTON

Imola odamızdaki küçük masaya oturur ve önümdeki humusa bir havuç çubuğu sokarım. Fee Teyze beni işe her zaman sağlıklı bir atıştırma ile gönderir. Buna minnettarım, gerçekten. Ama şu anda canım sadece çikolata ya da şeker.

Çok yorgunum, yatağıma kıvrılıp bir hafta boyunca uyuma ihtiyacımdan dolayı tüm vücudum ağrıyor. Ama yapamıyorum. Hayatımın en uzun vardiyasının yarısındayım.

İçeri girdiğimde ve neredeyse hiç müşteri görmediğimde, kolay bir gece geçireceğimi düşündüm ve yanılmadım ama kolay aynı zamanda sıkıcı ve sıkıcı uzun bir geceye eşittir.

"Ah," diye inliyorum, başımı ön koluma yaslıyorum ve bir süre gözlerimi kapatıyorum.

Yemin ederim sadece bir saniyeliğine.

Odanın diğer tarafındaki kapının kapanma sesi beni irkiltiyor ve dimdik oturuyorum.

"Kahretsin, özür dilerim. Uyuyakalmak istememiştim," diyorum aceleyle, yemeğimden arta kalanları hızla toparlayarak. "Hemen geliyorum."

Ayağa kalkıp her şeyi hızlıca öğle yemeği çantama atarken omurgamda bir ürperti hissediyorum ve bu beni duraklatıyor.

Kimsenin bir şey söylemediğini fark edince durup omzumun üzerinden bakıyorum.

Sırtını kapıya dayamış Luca'yı görünce nefesim kesiliyor. Ama beni ürküten onun varlığı değil, gözlerindeki bakış.

Kırık görünüyor.

Yeşil gözleri karanlık. Önceki konuşmalarımızdaki ateş ve nefret hiçbir yerde görünmüyor ve alışmaya başladığım sert omuzları gitmiş. Tamamen yenilmiş görünüyor.

Geçtiğimiz hafta aramızda olan her şeyi hatırlamak için kendimi zorlarken yumruklarım kıvrılıyor. Umurumda olmadığını kafamın içinde tekrar tekrar söylüyorum. Luca'nın kötü ve sapkın biri olduğunu ve ondan nefret ettiğimi. Ama işe yaramıyor çünkü şu anda yüzündeki ifade, yüzde yüz, çok iyi hatırladığım çocuk.

"Luc, ne-"

Sesimi duyunca harekete geçti. Kapıyı itti ve fırtına gibi geldi.

Önümdeki sandalyeyi bana ulaşmak için yolundan fırlatırken duvara çarpıyor.

"Luc?" Sıcak parmakları çenemi kavrayıp dudakları dudaklarıma yapışırken sesim zayıf ve şaşkınlıktan çatlıyor.

Aman Tanrım.

Kalbim çarpıyor, başım dönüyor ve dudaklarımı öpüyor, dili dudaklarımı ayırmaya çalışıyor ama vücudumun her bir parçası kendimi ona teslim etmem için çılgılık atsa da bu sefer başım daha yüksek sesle bağılıyor.

Bunu yapmasına izin veremem.

Bütün hafta sonu beni öpmesini istedim ama o reddetti. Sırf buna ihtiyacı olduğuna karar verdi diye neden şimdi bunu yapsın ki?

Sıcak eli belime dolanıp çıplak tenimi yakarken, birkaç saniye önce orada dururken yüzünde beliren ifade zihnimde titreşiyor.

"Hadi, Tatlı P," diye fısıldıyor ve ben eriyorum.

Hayatımda bana böyle seslenen sadece üç kişi oldu ve sadece birkaç hafta önce hepsini kaybettiğimi düşünmüştüm. Ama o burada. Tam burada duruyor ve buna ihtiyacı var. Benim de buna ihtiyacım var.

Bir dahaki sefere dudaklarımı ayırmaya çalıştığımda, kısıtlamam kayıyor ve dili beni duvara çarpına kadar geriye doğru yürürken içeri itiyor.

Nefes alıyorum ve öpücüğü iyice derinleştirmesi için gereken erişimi ona veriyorum.

Elleri aşağı uzanarak kalçalarımı kavırıyor ve bacaklarımı beline doluyor, zaten sert olan siki tam ihtiyacım olan yere bastırıyor.

Tüm hafta sonu boyunca beni mahrum bıraktığı orgazmı bulma vaadi, tüm endişelerimi unutmama neden oluyor ve ellerimle kalçalarımı ona doğru yuvarlıyorum.

Omuzlarının üzerinden kayarak saçlarına yapışıyor ve onu kendime doğru çekiyorum.

Dilim onunkine doğru kayarken boğazından yükselen kısık inilti bacaklarımın arasına bir sıcaklık dalgası gönderiyor.

Elleri kalçalarımın altına aşağı kayarak kıcımı avuçluyor ve beni kendisine doğru daha da sıkı çekiyor.

Onunla birlikte olduğumdan beri kendimi boşaltmadım. Bunu yapmanın beni oraya geri götüreceğini, onun dilini, parmaklarını, sikini düşünmeme neden olacağını biliyordum ve kendime bu şekilde işkence etmeye dayanamazdım. Bu yüzden acı çektim. Ama şu anda bu rahatlamaya bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım var.

"Luc, lütfen," diye inliyorum dudaklarımdan ayrılıp çene çizgimi öpmeye ve ısırmaya başladığında.

Ellerinden biri beni bırakmadan önce beni biraz daha yukarı kaldırıyor ve fermuarının sesi ağır nefeslerimize karışıyor.

Göbeğim sıkışıyor, sıvı şehvet damarlarımı dolduruyor. Siktir, ona ihtiyacım var. Ona çok ihtiyacım var.

Bittiği anda pişman olacağımı zaten biliyorum. Ama bu bilgiyle bile durmuyorum. Artık çok geç, bedenim çoktan ona ve onun bana verebileceklerine yenik düştü.

Kendime onunkini almanın sorun olmadığını söylüyorum, çünkü ben de istiyorum.

En kötüsünü yapmasına izin vereceğim, umutsuzca ihtiyacım olan şeyi alacak ve sonra kontrolü geri alabileceğim.

"Çok ıslak," diye homurdanıyor kulağıma, parmağını sırlıklam külotuma sokup kenara çekerken. Kalçalarım yuvarlanıp biraz sürtünme ararken sözleri durumu daha da kötüleştiriyor. "Sikim için bu kadar sabırsız olmana bayılıyorum."

"Luca," diye nefes alıyorum, sikinin başı girişime bastırıldığında.

Onu içeri sokmak için bacaklarım beline dolanıyor ama bunu yapmadan önce yüzünü boynumdan çekip gözlerimin içine bakıyor.

Onunla karşılaştığımdan beri ilk kez ona gerçekten baktığımı hissediyorum. Tanıdığım çocuğa, gerçekten büyüdüğü adama. Şimdiye kadar bana gösterdiği öfke ve nefret dolu kişi değil.

Onun bu tarafı. Savunmasız, kaybolmuş, kafası karışık. Sevdiğim kadar nefret de ediyorum.

"Peyton, ben-"

Parmaklarımı dudaklarına bastırarak söylemek istediği şeyi kesiyorum.

Her ne ise, bunu duyacak konumda olmadığımı zaten biliyorum.

Birkaç saniye önce ne düşündüğümü unutarak, eğer bunu şimdi yaparsak o zaman üstünlüğü ele almam gerektiğini fark ediyorum. Kontrol bende olmalı yoksa bundan sonra olacaklardan sağ çıkamayacağım.

Bu benim şartlarımla olmalı.

"Bana ihtiyacım olanı ver,

Luc."

"Siktir," diye bağıyor, ileri doğru itiyor ve tek hamlede beni kabzama kadar dolduruyor.

"Kahretsin," diye soluyorum, tırnaklarım omuzlarına batarken kaslarım onun etrafında kenetleniyor.

Dudaklarım beni becermesini istemek için ayrılıyor ama ben kelimeleri bulamadan o hareket etmeye başlıyor.

Dudakları bir kez daha benimkileri buluyor. Öpüşleri acımasız, neredeyse her seferinde içimin derinliklerindeki noktaya vurması kadar acımasız.

Sadece birkaç dakika içinde, hafta sonu boyunca çıkamadığım serbest bırakmaya doğru koşuyorum.

Kaza yapmadan hemen önce her şeyi yanlış anladığımı ve beni her an bırakabileceğini düşünerek paniğe kapılıyorum. Ama öyle olmuyor.

Onun yerine dudaklarını dudaklarımdan çekip kulağıma "Benim için gel bebeğim" diye fısıldıyor.

Sesinin kısık hırıltısı ihtiyacım olan son itici güç oluyor ve çok yüksek bir uçuşumun kenarından aşağı düşüyorum, uçuşuma yuvarlanırken onun adını haykırıyorum.

"Lucaaaaa. Oh Tanrım, oh kahretsin," diye sayıklıyorum içimden dalga dalga yoğun bir zevk geçerken.

Başım duvara düşüyor ve kalçalarımı dışarı çekip birkaç kez daha içime giriyor, kendi başını geriye atıp kendi salıverilişini kükremeden önce vücuduma artçı şoklar gönderiyor.

Bir an için onu geri çekilmeye zorlasam ve hafta sonu boyunca bana defalarca yaptığı gibi onun için de mahvetsem mi diye düşündüm, ama o kadar önemsiz olmadığımı hemen karar verdim, ayrıca boşalırken delicesine ateşli görünüyordu ve bunu kaçıramazdım.

Ama şimdi... şimdi her şey bitti ve bir duruş sergilemenin zamanı geldi.

Gözleri benimkileri bulduğunda, önceki kırılganlık hala orada ama sanki buna benim kadar ihtiyacı varmış gibi biraz daha sakin görünüyor.

Ancak ağzımı açtığımda yüzümdeki ifade kısa sürede değişiyor.

"Teşekkürler, buna ihtiyacım vardı," diyorum soğuk bir şekilde, bacaklarımı ondan çözerek ve ona ayaklarımı yere indirmekten başka

seçenek bırakmayarak.

Kıyafetlerimi düzeltip saçlarımı düzeltirken "Peyton?" diye homurdanıyor.

"Artık gidebilirsiniz. İşe dönmem gerekiyor." Sözlerimi söylerken sırtımı ona dönüyorum, bunları duyduğunda yüzünde belirecek ifadenin içimi parçalayacağını biliyorum.

Her ne sebeple olursa olsun bana ihtiyacı olduğu için buraya geldi ve ben de ona ilgilenmediğimi çok fazla kelime kullanmadan söyledim.

Kendime tekrar tekrar öyle olmadığımı söylüyorum.

"Ne?" diye kekeliyor, gölgesi üzerime düşüyor ama yine de omzumun üzerinden bakmayı reddediyorum.

"Eminim kendi başının çaresine bakabilirsin."

Bana dokunmaya çalışmak ya da beni tekrar öpmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce kapıya doğru koşuyorum.

"Bekle... İhtiyacım var-"

Sonunda arkamı dönüp kararlı bir bakışla onu kısıtırıyorum. "Neye ihtiyacın olduğu umurumda değil Luca. Hafta sonu bana karşı olan hislerini açıkça belli ettin. Bu," diyorum duvarı göstererek. "Bana bunu borçluydun. O yüzden teşekkürler, jestin için minnettarım. Ama başka bir şeye gelince... işimiz bitti. Bitti. Finito."

Dudakları cevap vermek için ayrılıyor ama ben buna izin vermiyorum.

"Hoşça kal Luca. Eğer kendi isteğinle gitmezsen güvenliği çağırıp gitmeni sağlayacağım." Bunu söyledikten sonra kapıyı çekip açıyorum ve o odada olanların kalıntıları içimden akmaya başlarken koridorda koşmaya başlıyorum.

Kadınlar tuvaletinin kapısı arkamdan kapanana kadar hıçkırıklarımınla mücadele ediyorum. Kendimi bir kabine kilitledim ve gözyaşlarım dökülürken tuvalete doğru eğildim.

Acıtacağını biliyordum. Bunun bir hata olacağını biliyordum ama aynı zamanda bir noktaya değinmem gerektiğini de biliyordum.

Birini incitmek ya da bastırılmış öfkesini boşaltmak istediğinde oynayabileceği bir oyuncak değilim.

Başımı ellerimin arasına alıp tekrar bulabileceğimizi umduğum ama artık asla gerçekleşmeyeceğini bildiğim her şey için ağlıyorum çünkü bana kalırsa Luca ve benim için buraya kadar. Söylediğimde ciddiye aldım. Biz bittik. Bitti. Umarım ben de bu kadar kolay unutabilirim.

Bir süre sonra kapı açıldığında ve tanıdık bir ses adımı söylediğinde hala başımı ellerimin arasına gömmüş ve külotumu ayak bileklerime dolamış durumdayım.

"Bana bir dakika ver," diyorum, sesim titrek ve zayıf.

Yanaklarımı silerek gözyaşlarımı temizliyorum, ancak bunun beni daha saygılı göstermeyeceğini zaten biliyorum. Bu gece oraya geri dönüp işime nasıl devam edeceğimi sadece Tanrı bilir.

Külotumu yukarı çekerek, kapıyı açıp Bry ile yüzleşmeden önce kendimi olabildiğince toparlamaya çalışıyorum.

"Buranın bayanlar olduğunu biliyorsun, değil mi?" Şaka yapıyorum ama şakam boşa gidiyor çünkü bana baktığı anda tek tepkisi kaşlarını çatmak ve sanki bana sarılacakmış gibi bir adım atmak oluyor.

"Hayır, lütfen," diye yalvarıyorum, omuzlarımı geriye atıp derin, sakinleştirici bir nefes çekiyorum.

"Peyton."

"Hayır. Bana öyle bakma. Ben yardıma muhtaç biri değilim Bry," diye çıkışıyorum, bunu kendime yaptığımı bildiğim halde gözlerindeki şefkatle başa çıkamıyorum.

Bunun olması gerekiyordu. O son ana ihtiyacımız vardı. Ama bu, bunun olmasına izin vermenin ve bana borçlu olduğu şeyi almanın bir bedeli olmadığı anlamına gelmiyor.

"Ne oldu?"

"İşimiz bitti. O gitti."

"Az önce ona gitmesini söylemiş gibi görünmüyorsun." Gözlerimi legenden kaldırarak omzumun üzerinden aynadaki bakışlarını tutuyorum.

"Bitmemiş bir işimiz vardı." Sesim duygusallıktan çatlıyor ve parmaklarımı öpücükten şişmiş dudaklarıma götürüyorum, onun dudaklarına dokunmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum.

"Eve gitmelisin. Erken yat." "Gidemem, Bry. Bitirmem gereken bir vardiya var."

"Dışarısı ölü. Julian'a hastalandığını ve seni eve gönderdiğimi söyleyeceğim." "Hayır, gerek yok."

"Peyton," diye homurdanıyor. "Bu bir öneri değildi."

Gözleri gözlerimi tutuyor, kaşları kalkıyor ve oraya geri dönmeme izin vermeyeceğini biliyorum.

"Bu gece izin yap, kafanı topla ve yarın zinde bir şekilde geri gel."

Yarın... Salı. Tanrım, gerçekten buna tekrar ihtiyacım yok.

Yarının neler getireceğini ve en sevdiğim masada benden neler bekleneceğini şimdiden bildiğim için kalbim sıkışıyor.

Dehşet mideme oturuyor.

Bu işi kabul etmek bir hataydı. Ben böyle biri değilim. Ama sessiz gecemizde bile sütyenime tıktırdığım bahşişleri düşünüyorum ve neden burada olduğumu hatırlıyorum.

"Tamam," diye kabul ettim sonunda, yarın gece en iyi performansımı sergilemem gerektiğini biliyordum.

"Güzel. Seni geçirmemi ister misin?"

"Hayır. Ben iyiyim. Sadece... sadece gittiğinden emin olur musun? Bu gece onunla tekrar yüzleşebileceğimi sanmıyorum."

"Elbette. Bir sorun olursa gelip size haber veririm."

"Teşekkür ederim, Bry. Gerçekten minnettarım."

Topuklarının üzerinde dönüp odadan çıkmadan önce bana usulca gülümsüyor.

Bry iyi bir insan. Buraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikrim yok, eminim onun da kendine ait bir hikayesi vardır ama bu hikayeyi kendine saklıyor ve insanların istemediği yerlere burnumu sokmamam gerektiğini çok iyi biliyorum.

Başımı dik tutup banyodan çıkmadan önce ellerimi yıkıyorum ve yüzüme biraz soğuk su çarpıyorum, halim umurumda değil.

"Her şey yolunda," diye sesleniyor Bry ana bardan beni çıkarken gördüğünde. "Teşekkür ederim," diyorum bir kez daha koridordan aşağı kaymadan önce ve arka kapıdan kaçıyor.

Karanlığa adımımı attığım anda onu hissediyorum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Kendi kendime mırıldanıyorum, ondan daha hızlı olabileceğimi umarak arabamın anahtarlarını almak için çantamı karıştırıyorum.

Gerçi bu boş bir düşünce. Onu asla geçemem ve bunu ikimiz de biliyoruz.

"Bekle, lütfen," diye yalvarıyor, arkamdan yaklaşıyor, ama bana dokunacak kadar yaklaşmıyor, bu da beni rahatlatıyor.

"Söylediğimde ciddiydim Luc. İşimiz bitti." "Biliyorum, ben sadece..."

Ses tonundaki yenilgi beni arkamı dönmeye zorluyor ve o gözlere bir kez daha baktığımda anında pişman oluyorum.

"Babam şehirde ve ben-"

İtirafı karşısında tüm vücudum sarsılıyor.

"Ve ne, Luc? Buraya gelip hıncını benden çıkaracağını mı sandın?"

"Hayır. İhtiyacım vardı-"

"Umurumda değil." Hayal kırıklığı içinde ellerimi havaya kaldırdım. "Neye ihtiyacın olduğu umurumda değil ve baban da kesinlikle umurumda değil. İsterse cehennemde çürüsün, umurumda değil." Yüzünde bir şey yanıp sönüyor ama çok hızlı ve şu anda onu inceleyecek enerjim yok.

"Peyton, lütfen. Özür dilerim, tamam mı? Çok özür dilerim."

"Çok geç Luc. Beni bütün hafta sonu havuzlu bir eve kitlemeden önce bunu düşünmeliydin."

"Ah, hadi ama, o kadar da kötü değildi, değil mi?" Bana doğru bir adım atıyor ama tüm vücudum öfkeyle gerildiğinde hemen duruyor.

"Evet, Luca. Öyleydi. Bunu daha iyi hale getirmek için yapabileceğin ya da söyleyebileceğin hiçbir şey yok. Burada kurtarılabilecek bir şey olduğunu düşünmekle aptallık ettim."

"P," diye homurdanıyor, arayı bir kez daha kapatıyor ama ben buna izin vermiyorum. Bana dokunmasına izin veremeyeceğimi biliyorum. Bu çok tehlikeli.

"Şehirden ayrılmıyorum," diyorum ona, o daha bunu ima etmeden. "Burada olmam gerekiyor. Bana güvenen insanlar var."

"Peyton, ben bile-" Elimi kaldırarak sözünü kestim.

Arabamın kapısını açıp sürücü koltuğuna oturmadan önce "Yolundan çekileceğim," diye söz veriyorum.

"Hayır, lütfen. Sadece konuşmak istiyorum. Babam, o-"

"Bana yalancı dediğinde ve bana sırtını döndüğünde 'sadece konuşma' hakkını kaybettin Luc. Çok az çok geç."

Kapıyı çarparak kapattıktan sonra, motoru çalıştırıp gaza basmadan önce beni dışarı sürüklemeye karar verirse diye hızla kilide basıyorum.

Hızla yanından geçerken arkamdan taşlar fırlıyor ve onu yolumdan çekilmeye zorluyorum.

Otoparktan uçarken ellerim titriyor. Kavşağın açık olup olmadığına bakıp bakmadığımı bile hatırlamıyorum. Öyle olmalı, çünkü buruşuk bir arabada oturmuyorum.

Kalbim hâlâ hızla çarpıyor ve gözlerim onu öyle bıraktıktan sonra dökmeyi reddettiğim yaşlarla yanıyor.

Kendime *bunu hak ettiğini* söylüyorum.

"Selam tatlım. Eve erken gelmişsin," diyor Fee Teyze, mutfağa girdiğimde onu dizüstü bilgisayarında bir şeyler yaparken buluyorum.

"Ölmüştü. Bry beni erken yatmam için eve gönderdi."

Bir süre beni inceledi. "İşine yarayacak gibi görünüyorsun. Çok fazla şey yapıyorsun," diyor.

"İyiyim," diye söz veriyorum, buzdolabından bir şişe su çıkarıp kapağını çeviriyorum.

"Değilsin ve bunu ikimiz de biliyoruz. Burada gerçekten neler oluyor, Peyton?"

Fee Teyze'ye uzun saniyeler boyunca bakıyorum, ne kadarını itiraf etmek istediğimi merak ediyorum. Aslında ne kadarını bildiğine dair hiçbir fikrim yok ama annemle her şeyi paylaştıklarına göre, her şeyi bildiğini varsaymak zorundayım.

"Luca," diye itiraf ediyorum, karşısındaki koltuğa çöküyorum.

"Ah." Bilgisayarının kapağını indiriyor ve kollarını masanın üzerinde kavuşturuyor.

"Eninde sonunda onunla karşılaşacağını biliyordun," diyor usulca. "Nasıl karşıladı?"

Birlikte geçirdiğimiz zamanın görüntüleri zihnimde titreşiyor.

"İyi değil." "Aptal, aptal çocuk."

"O sadık biri," diye mırıldanıyorum, gerçeği kabul etmeyi reddetmesini düşünerek. "Evet, yanlış kişiye."

Gözleri gözlerimi tutuyor, bana ihtiyacım olan tüm cevapları veriyor. O her şeyi biliyor.

"Keşke..." Cümleyi tamamlayacak kelimeleri bulamadığım için sözümü kesiyorum. O kadar çok şey diliyorum ki. Libby'nin beladan uzak kalmasını, Luca'nın bana inanmasını, annemin kaçmak yerine gerçeği ortaya çıkarmasını. Ama en çok, en iyi arkadaşımı geri alabilmeyi diliyorum. İkimizin paylaştığı bağa yakın bir şey bile bulamadım ve bunu özlüyorum.

Boğazımdan bir hıçkırık kopuyor. "Oh, tatlım."

"Onu özlüyorum, Fee Teyze. Onu özlüyorum, onu özlüyorum. Ben sadece..." Sakinleştirici bir nefes üflüyorum. "Her şey karmakarışık. Tek istediğim Kayden için iyi bir hayat ama-"

"Bunu gerçekleştirmeye çalışırken hayatını mahvedemezsin, P. Kayden'in iyi bir hayatı var. Her şeye rağmen mutlu. Burayı seviyor ve inanılmaz bir ilerleme kaydediyor."

"Biliyorum ama çok daha fazlasına sahip olabilirdi, biliyorsun."

Üzüntüyle başını sallıyor. "Evet, öyle. Ama daha önce de söylediğim gibi, bu sadece sana bağlı değil. Sana sadece ne düşündüğümü söyleyebilirim."

"Ve bu?" Pişman olacağımı şimdiden bilerek soruyorum.

Gözlerimi tutuyor, kendi gözleri de akmamış yaşlarla parlıyor. "Bu dünyada çok fazla kayıp var. Bunu en iyi sen biliyorsun Peyton. Hayat kısa. Herkes sahip olabileceği tüm aileyi hak eder."

Başımı sallıyorum, boğazımdaki yumru konuşamayacak kadar büyük.

Şişemi dudaklarıma götürerek, ona bakmadan önce büyük yudumlar alıyorum.

"Peki ya onu kabul etmezlerse?" "Peki ya kabul ederlerse?"

Sandalyede kayarak başımı arkaya atıyorum.

"Korkuyorum, Fee Teyze," diye itiraf ediyorum, gözlerimi tavana dikerek.

"Biliyorum. Ben de öyle. Ama onu hemen ifşa etmene gerek yok. Eğer bunu kabul etmeyi reddederlerse, onun için hiçbir şey değişmemiş demektir."

Haklı olduğunu biliyorum ama bana inanmadığını, Kayden'la hiçbir şey yapmak istemediğini tekrar söylemesi düşüncesi beni paramparça ediyor. Bu beni parçalıyor.

"Kayden'i tanımaya layık olmasını istiyorum."

"İsteddiğini biliyorum. Ben de o küçük çocuk için en iyisini istiyorum, bunu biliyorsun. Ama belki Kayden'i tanımak onun değerini kanıtlamasını sağlayabilir. Belki de Luca'nın sonunda kafasını kışından çıkarması için gereken itici güç bu olabilir."

Başımı ellerimin arasına alıp bir kez daha Luca'nın karşısına çıkmayı ve her şeyi itiraf etmeyi düşünüyorum. Ama yıllar boyunca bunu her düşündüğümde olduğu gibi, yine on beş yaşındayken bana yalancı olduğumu ve arkadaş olduğumuza inanmadığını söylemesini dinliyorum.

"Gidip duş almam lazım," diyorum Fee Teyze'ye, şişemi alıp kapıya doğru ilerlerken.

"Sadece düşün, tamam mı?"

Sanki başka bir şey düşünüyormuşum gibi. "Yapacağım," diye kabul ediyorum ve yorgun bedenimi bir kez daha uykusuz bir gece geçirmek üzere merdivenlerden yukarı sürüklüyorum.

PEYTON

M Ertesi sabah gözlerimi açtığımda gerçekten uyumuş gibi hissediyorum, bu da beni çok rahatlatıyor.

Giyiniyorum ve saçımı dağınık bir topuz yapıyorum. dün gece hala ıslakken uyuyakalmış ve aşağıya inmiş.

Fee Teyze dün gece onu bıraktığım yerde, tek fark kahvaltısı önünde, dizüstü bilgisayar değil.

"Günaydın," diye şarkı söylüyorum, sesime olabildiğince neşe katarak.

"PeyPey," diyor Kayden, heyecanla koltuğunda zıplayarak.

"Hey, benim güzel oğlum. İyi uyudun mu?" Yanına çökerek sordum.

"Seni özledim," diye itiraf ediyor ve kalbimi sızlatıyor.

"Ben de seni özledim, bebeğim." Eğilip yanağına yarım yamalak bir öpücük konduruyorum ve saçlarını karıştırıyorum. "Gördün mü, beni o kadar da özlemedin, değil mi?" Kaçmak için mücadele ettiğinde şaka yapıyorum.

"Kahvaltı mı?" Fee Teyze masadan kalkarak soruyor. "Otur. Kendim halledebilirim."

"Saçmalama. Bu sabah iyi bir yemek yemiş olarak üniversiteye gidiyorsun." Gözleri vücudumda geziniyor. "Buna ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Ona gülümsüyorum. Bir süredir doğru dürüst yemek yemediğimi itiraf eden ilk kişi ben olacağım. Annem öldüğünden ve hayatım bir kez daha altüst olduğundan beri.

Mideleri domuz pastırmasıyla dolu olan Fee Teyze ve Kayden, mağazaya ve biraz kış güneşine doğru ters yönde ilerlerken beni kaldırımdan el sallayarak uğurluyorlar.

MKU'ya giderken kalbim boğazıma düğümlendi. Dün bunu yapmaktan nefret ediyordum ama derse son dakikada girdim ve Ella ve Letty'den geleceğini bildiğim sorgudan kaçmak için hocalarımız bitirir bitirmez çıktım.

Pazar günü nihayet geri aldığımda cep telefonumda duran mesajları okumama gerek yok, her ikisinin de neler olup bittiğine dair çok şüpheli olduklarını bilmek için.

Ve şimdi Letty'nin Luca'ya yakın olduğunu biliyorum, şey... bu onunla daha az konuşmak istememe neden oluyor.

Bu utanç verici çünkü benim gibi insanlara benziyorlar. Ama kendini arkadaşlarının arasına sokup insanları ayıran kız olmayı reddediyorum. Luca aynı fikirde olmayabilir ama insanların hayatlarını mahvetmek benim tarzım değil.

Bu sabah da aynı numarayı yaptım, sabah dersimi Letty ile paylaşacağımı bile bile kampüsün karşısındaki Westerfield Binası'na gitmek için son saniyeye kadar arabamda bekledim.

Ne yazık ki, küçük planımı fark etmiş gibi görünüyor çünkü profesörümüzden ancak beş saniye önce odaya girdiğimde, onu en yakın sırada yanında boş bir koltukla otururken buluyorum.

"Günaydın," diye gürlüyor profesörümüz salonda ve herkesin -Letty hariç- dikkatinin ona çevrilmesini sağlıyor. Letty gözlerini benden ayırmıyor, yanındaki boşluğa kısa bir bakış atarken kaşları kalkıyor.

"İyi oynadın," diye mırıldanıyorum boş koltuğa çöktüğümde.

"Bir oyuncuyu oynayamam," diye mırıldanıyor, defterini çeviriyor ve profesörümüzün az önce duvarda sergilediği başlığı yazıyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, tüm sınıf boyunca hiçbir şey söylemedi. Ama bunun milyonlarca sorusu olmadığından kaynaklanmadığını düşünecek kadar saf değilim. Hepsinin kafasında döndüğünü duyar gibiyim.

Dersimiz sona erip de eşyalarını yerleştirmek için çantasını eline aldığı anda nihayet konuşuyor.

"Bana Luca'nın Peyton'ı olduğunu söylemeliydin."

Kitaplarımı ve kalemimi çantama atarken "Ben Luca'nın hiçbir şeyi değilim," diye tıslıyorum.

Ama görünüşe göre ses tonum onu rahatsız etmiyor çünkü ayağa kalkıp çıkışa doğru ilerlediğim anda o da beni takip ediyor.

"Cumartesi gecesi arkanıza geçtiği anda tüm taşlar yerine oturdu."

"Benim adımdan hiç bahsetmemesine şaşırdım," diye mırıldanıyorum, koridordaki öğrenci akışını takip ederken.

"O yapmadı."

"Ah." Ama bu ne kadar acı verse de, tam da beklediğim şeydi. "Ama insanlar senden bahsetti, beni seninle kıyasladılar. Görünüşe göre, ben hiç

Peyton Banks'in gizemine oldukça uygun biriydi." "Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

Omuz silkiyor.

"Bence gidip bir kahve içmeli ve doğru düzgün konuşmalıyız."

"Kütüphaneye gitmem gerekiyor. Yapmam gereken bir ödev var," diye yalan söylüyorum.

"Olmaz. Ella meşgul ve seninle oturup bazı şeyleri konuşmamız gerekiyor."

Onunla tartışmaya gidiyorum ama bir de bakıyorum ki telefonunu kulağına götürüyor.

"Hey," diyor, dudaklarında bir gülümseme seğiriyor. "Evet. Kahve dükkanı. On dakika mı? Harika. Orada görüşürüz."

"Kimdi o?"

"Konuşmak isteyen başka biri var."

"Neden bunun bir tuzak olduğunu hissediyorum?" "Muhtemelen öyle olduğu için."

"Harika."

"Ah, hadi ama. O kadar da kötü değil. Sadece Luca için endişeleniyoruz ve muhtemelen tüm cevapların sizde olduğunu düşünüyoruz."

"Birkaç hafta öncesine kadar onu beş yıldır görmemiştim."

"Bu doğru olabilir, Peyton. Ama seni asla gerçekten bırakmayacağından eminim."

Kafeye doğru yürürken beni biraz rahatlatıyor ve Luca hakkında beni sorguya çekmek yerine sohbeti işe çeviriyor.

Sipariş veriyoruz ve telefonda konuştuğu kişi gelmeden önce kendimize bir masa buluyoruz. İçeri girdiği anda anlıyorum çünkü sohbetin sesi azalıyor.

Omzumun üzerinden baktığımda Leon'un bize doğru geldiğini görünce şaşırmamalıydım sanırım.

"Günaydın hanımlar," diyor Letty onu selamlamak için ayağa kalktığında ona sarılarak. "Peyton," diye başını sallıyor, ben aynı karşılamayı almak için harekete geçmeyince.

Leon ve ben hiç yakın olmadık. Benim ve Luca'nın yakınlığı yüzünden sadece arkadaştık. Arkadaş olabileceğimize eminim ama hiç fırsatımız olmadı.

Sandalyeyi ters çevirip üzerine oturuyor ve Letty'nin ona aldığı kahveyi yaklaştırıyor.

"P sana hafta sonundan bahsetti mi?" İkimizin arasına bakarak soruyor.

Başımı sallıyorum.

"Ben de seni bekliyordum," diyor Letty, ikisi de gözlerini bana çevirmeden önce.

"Tanrım," diye mırıldandım.

"Sadece yardım etmek istiyoruz," diyor Leon, ses tonundan samimiyet akıyor.

Bir an için kahveme bakıyorum. Benim ve Luca'nın tüm sırlarını dökmemi bekliyorlarsa bir kez daha düşünmeleri gerekecek çünkü böyle bir şey olmayacak. Leon'un aramızda ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok ve Luca'nın bilmesini istemediği ortadayken bunu ona söylemek bana düşmez.

"Biliyorum ama gerek yok. Luca ve ben sorunlarımızı... yatağa attık."

Leon alay ediyor. "Evet, çünkü bu hafta sonu yatakta olan buydu."

"Leon," diye azarlıyor Letty.

"Ne? Luca onu Luca onu Kappa evindeki havuz evine kilitledi." "Ne yaptı?" diye feveran ediyor.

"Cidden, bitti. Söylememiz gerekenleri söyledik ve her şeyi ait olduğu yerde, geçmişte bırakıyoruz."

"Peyton, bana yalan söyleme," diye homurdanıyor Leon, sesi fazlasıyla ağabeyine benziyor.

Eminim çoğu insan aralarındaki benzerlikleri göremiyordur ama onca yıl Luca'nın kalçalarına bağlı kaldıktan sonra ben görüyorum.

"Sen ve Luca söz konusu olduğunda her şeyin asla bitmeyeceğine dair bir his var içimde. Gideli yıllar oldu ama asla unutulmadınız. Letty boşluğu doldurmak için iyi bir iş çıkarmış olabilir ama sen onun bir parçasısın, Pey."

Başımı sallıyorum, inanmayı reddediyorum.

"Bu bir zamanlar doğru olabilirdi ama artık değil. Artık Peyton ve Luca diye bir şey yok. Her şey bitti."

"Ne oldu, Peyton? Birbirinize bu kadar yakınken nasıl o l d u da... yani, hiçbir şeye?"

Elimi kaldırarak saçlarımı yüzümden geriye doğru sürüklüyorum.

"Ben sadece... Ona bir şey söyledim. İnanmak istemediği bir şey."

İkisi de boş ifadelerle bana bakıyor. "Bize vereceğin tek şey gerçekten bu mu?" Letty soruyor.

"Evet."

"Dün gece seni görmeye geldi, değil mi?"

Kulübün arka odasındaki kısa karşılaşmamızı düşünerek başımı sallıyorum. "Ne oldu peki? Eve hiç gelmedi ve o zamandan beri kimse onu görmedi.

Telefonunu açmıyor. Endişeleniyorum."

"Evet, söyledi ve ben de ona bir kez daha duymak istemediği bir şey söyledim."

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor Leon, elini yüzüne sürüyor. "Nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

"Onu artık tanımıyorum Lee. Eskiden tanıdığım Luca uzun zaman önce öldü."

Dudakları aralanıyor ama beni incelerken dilinin ucuna gelen kelimeleri yutuyor. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Bana farklı bir şey göstermedi."

"Luca... Luca şu anda iyi bir yerde değil-"

"Söylemiyorsun," diye kestirip atıyorum.

"Dün babamıza takımdan ayrılmayı düşündüğünü, her şeyi anlatmış."

"Ne yaptı?" Letty'nin nefesi

kesilir. "Sonra sana geldi-"

"Ve onu gönderdim."

Leon bir nefes verir ve başını öne eğer.

"Tamam o zaman... nereye gitti?"

"Sana zaten söyledim, bilmiyorum-"

"Ne?" diye soruyor, sanki ona cevabı ben verecekmişim gibi başını kaldırıyor.

"Hayır. Bu aptalca."

"Peyton, onu bulamıyorum. Çocuklardan hiçbiri ondan haber almadı. Annem zaten onun yüzünden kendini kaybediyordu, şimdi de ben onun siktir olup gittiği konusunda onu uyardım ve-"

"Çocukken hep birlikte kamp yaptığımız yeri hatırlıyor musun?"

"Sahilin sonunda mı?"

"Evet. Gidebileceğini düşündüğüm tek yer orası. Ama bu yıllar önceydi-"

"Sana haber veririm." Ona bunun en iyi ihtimalle zor bir ihtimal olduğunu söyleyemeden gitti.

"Lanet olsun," diye nefes alıyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum. "Her şey yoluna girecek," diyor Letty acı dolu uzun dakikaların ardından usulca.

Ona baktığımda gözlerim dökülmemiş yaşlarla doluydu ve yüz ifadesi onları görünce daha da yumuşadı.

"Neden benden nefret etmiyorsun?" Gerçekten merak ederek soruyorum. Gerçek bir mizahtan yoksun olsa da kıkırdıyor.

"Luca senin hakkında hiç konuşmamış olabilir ama diğerleri konuştu. Leon bahsetti. Onun hayatının ne kadar büyük bir parçası olduğunu biliyorum. Luca'nın anılarını anlatırken neden kendini kapattığını anlamam biraz zaman aldı ama Leon açıklar açıklamaz her şey anlam kazandı. Senden bahsetmek bile onu incitiyordu. O-"

"Onu asla incitmek istemedim, Letty. Ona söylediklerim. Bu... bu şimdiye kadar yaptığım en zor şeydi. Ama bunu yapmam gerektiğini biliyordum, ona gerçeği itiraf etmem gerektiğini biliyordum."

Başını sallıyor, kara gözlerinde anlayış parlıyor ama Leon'un aksine, ne söylemiş olabileceğimi anlamaya çalışmıyor bile.

"Sen kötü bir insan değilsin, Peyton. Bunu görebiliyorum. Sadece çocuktunuz. Çılgınca şeyler olur." Haklı olduğunu bilerek başımı salladım. "Ama artık değiliz. Sen üniversite birinci sınıftasın ve muhtemelen hayatının en önemli yıllarına adım atmak üzeresin. Luca..." Bir an için pencereden dışarı bakarak nefesini verir. "Sen ortaya çıkmadan önce boğuluyordu Peyton ve bunun sorumlusu benim. Onun bu hale gelmesinde benim de suçum var. Bazı şeyler yaptım... şu anda önemli değil ama şunu bilmelisin ki bu... karanlık, sadece senin suçun değil. Senin gelişin zaten batmakta olan bir gemiye sadece ağırlık kattı."

"Ben asla-"

"Biliyorum," diyerek beni şaşırtıyor ve masanın öbür ucundan elime uzanıyor. "Biliyorum, Peyton. Ona değer veriyorsun, bunu görebiliyoruz. Bunu senin gölgede yaşadığım için biliyorum."

Tekrar yukarı bakıyor ve ben de acaba bize başka biri mi katılacak diye düşünmeden edemiyorum.

"Yerinde durmakta haklıydın. Sana davrandığından daha iyisini hak ediyorsun. Ama aynı zamanda ona zaman tanı. Bir sürü şeyle uğraşıyor ve eğer futbolu bırakmakla ciddi ciddi tehdit ediyorsa, korkarım düşündüğümünden daha kötü olabilir. Ama bir karar vermelisin."

"Oh?"

"Onun için orada ol ya da olma. Öyle ya da böyle." Ciddi yüzü tamamen başka bir şeye dönüşüyor ve üzerime bir gölge düşerken bir kez daha başını kaldırıyor. "Hey."

Güçlü dövmele bir kol tarafından sandalyesinden kaldırılıyor ve adam dudaklarını yakaladığında konuşmamızdan tamamen uzaklaşıyor.

Sonunda onu itmeyi başararak hava almasını sağladı ve ikisi birlikte karşıma oturdular.

"Peyton, Kane. Kane, Peyton," diyor hızlıca, hatırlatmaya ihtiyacımız olabilir diye.

Dudaklarımı küçük bir gülümsemeye zorlayarak ona başımı sallıyorum. "Haklıymışım," diyor Letty. "O Luca'nın Peyton'ı."

"Ben-" Tekrar tartışmaya başlıyorum ama gözleri benimkilere geliyor ve sözümü kesiyor. "Ben... Ben Luca'nın Peyton'ıydım."

"Cennette sorun mu var?" Kane sırtarak ve mavi gözlerinde biraz fazla keyif ışıltısıyla soruyor.

"Cennet nedir bilmiyorum," diye mırıldanıyorum. En son ne zaman gerçekten mutlu olduğumu hatırlamıyorum, gerçi annem beni Rosewood'dan sürüklemeyen önceydi ve onun yüzünden olduğunu biliyorum.

"Dinle," diyor Kane, Letty'nin sandalyesini yaklaştırıp kolunu omzuna atarak. "Dunn'ın en sevdiğim insan olmadığı bir sır değil," diye alay ediyor Letty, bu hikayenin ne olduğunu merak etmeme neden oluyor ama burnumu sokamıyorum. "Ama sana şu tavsiyeyi vereceğim. Savaşmadan pes etme. Bunun için uğraşmasını sağla."

Letty ona döner ve bir kahkaha atar.

"Ne? Beni yakaladın, değil mi?"

"Çünkü bu," diyor elini bana doğru sallayarak. "Bizim yaşadıklarımıza hiç benzemiyor."

Omuz silkiyor, belli ki olayları kız arkadaşından farklı görüyor. "Luca senden nefret ediyor, değil mi?" diye soruyor bana dönerek.

Sözleri göğsüme acı veriyor ama başımı sallıyorum çünkü o haklı. Luca benden nefret ediyor ve bunu bildiğimden emin olmak istiyor. "Ama senden uzak duramıyor mu?"

"Ben... Ben bunu bilmiyorum."

Letty yardımsever bir şekilde "Onu bütün hafta sonu Kappa'nın havuz evine kilitledi," diyerek onu eğlendiriyor.

"Peki o zaman. Dediğim gibi, savaşımdan yenilmeyin. Sonunda ne çıkacağını asla bilemezsiniz."

Letty'nin şakağına bir öpücük bırakıyor ve bu manzara karşısında kalbim eriyor.

Çok kolay, çok gerçek, çok... mükemmel gösteriyorlar. Oraya ulaşmak için neler yaşadıklarını bilmiyorum ama buna değdiğine eminim.

"Koşmam lazım. Çalışma merkezinde bir toplantım var ve öğleden sonra spor salonuna gitmek istiyorum."

"Tamam. Sonra evde görüşür müyüz?" "Tamamdır, Prenses."

Bana başını sallamadan önce dizlerini titreten bir öpücükle onu terk ediyor ve etrafındaki her kadının hayran bakışlarını da yanına alarak kafeden uzaklaşıyor.

"Siz ikiniz çok tatlısınız."

"Kane hiç de sevimli değil," diye mırıldanmadan önce aptalca gülümsüyor. "O seninle birlikte."

Başını iki yana sallıyor. "Günün geri kalanı için planın ne?" "Eve gidip saklanmak dışında mı?"

"Peyton," diye iç geçirdi.

"Kütüphaneye gitmeyi planlıyordum. Hafta sonu yapmam gereken tüm işleri tamamlamam gerekiyor."

"Harika. Hadi gidelim."

Bir anda kendimi Letty ile yan yana yürürken buluyorum ve Luca'nın hayatının ve arkadaşlarının ortasında kalmamak için aramıza biraz mesafe koyma planımın çoktan boka sardığını fark ediyorum.

Leon'un onu gönderdiğim yerde ne bulacağını kısaca merak ediyorum, muhtemelen eski anılar ve iki genç, naif çocuğun umutlarından başka bir şey bulamayacak.

Letty'nin kaçırmadığı uzun bir nefes veriyorum.

"Kane'in görüşüne rağmen Luca tanıdığım en iyi insanlardan biri. Bunu atlatmasını sağlayacağız. Hepimiz."

Dudaklarım ona bunun bir parçası olamayacağımı, zaten olmam gerekenden daha derinde olduğumu ve çok fazla şey sakladığımı söylemek için ayrılıyor ama hiçbir kelime bulamıyorum.

Bunun yerine başımı sallayıp onu binanın içinde takip ediyorum ve gerçek ortaya çıktığında bunun onu zaten olduğundan daha fazla uçurmayacağını umuyorum.

LUCA

S Karnıma vuran bir şey beni mışıl mışıl uyuduğum uykudan sürüklüyor. "Git başımdan," diye mırıldanıyorum. ya da akşamdan kalma olacağım gerçeğinin içime işlemesine izin vermeyeceğim.

"Olası değil orospu çocuğu."

Leon'un sesini duyunca inliyorum. Hareket ediyor, giysileri hışırıyor ama yine de gözlerimi açmayı reddediyorum.

Ağzımın Sahra gibi olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalışırken şakaklarım çarpmaya başlıyor.

Kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Biliyordum ama yine de yaptım. Dün üzerime çöken cehennemden çıkabilmemin tek yolu buydu.

"Beni nasıl buldun?"

"Ne düşünüyorsun?" Sesi daha yakın, bana uzun mesafe için kendini rahatlatmaya çalıştığını söylüyor.

"Lanet olası Peyton," diye yakınıyorum, onun adını dudaklarımdan duymaktan göğsümün ağrımasından nefret ediyorum.

"Konuş benimle, Luc." Sesindeki çaresizlikten nefret ediyorum. Nefret ediyorum.

Biz hiçbir zaman yürek yüreğe, ağır şeyler yapan kardeşler olmadık ama görünen o ki bu durum değişmek üzere.

Bundan bir çıkış yolu göremeyince sırt üstü yuvarlanıyorum ve gözlerimi açıyorum. Kör edici güneş gözlerimi doldurduğu anda pişman oluyorum.

"Saat kaç?"

"Neredeyse

öğlen." "Tanrım."

Oturmaya çalışırken midem bulanıyor, dün geceki alkol kokteyli yeniden ortaya çıkmakla tehdit ediyor.

"Al," diyor Leon, bana bir şişe su ve bir şişe ağrı kesici uzatarak. "Bunlara ihtiyacın olabileceğinden şüpheleniyordum."

"Teşekkürler."

Şişenin kapağını çevirip yarısını içtikten sonra haplardan ikisini ağzımın arkasına atıp tekrar uzandım.

Sessizlik aramızda en uzun süre boyunca devam ediyor. Ne söyleyeceğimi, şu anda hissettiklerimi nasıl kelimelere dökeceğimi bulmaya çalışıyorum ve neyse ki beni bunun için zorlamıyor.

"Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok, Lee. Tüm bunlar etrafımda oluyor ve nasıl başa çıkacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Sonra o ortaya çıktı ve sikeyim." Ellerimi yüzüme götürüp cildimi ovuyorum. "Bilmiyorum. Aklımı kaybettim."

"Evet, onu havuz evine kilitlemek psikopat diye bağıyor, Luc." "Ben sadece..." Bir kez daha öne doğru oturuyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum.

"Siktir."

"Onu sevmekten hiç vazgeçmedin, değil mi?"

Bu sözleri söylediği için şok olmuş bir halde ona bakıyorum. "Biz sadece çocuktuk, Lee. Emin değilim."

"Bana yalan söyleme. Ben de oradaydım. İkinizi kendi gözlerimle gördüm. Bulduğunuz şey yüzünden ikinizden de uzun süre nefret ettim."

"Yaptın mı?" Endişeyle kaşlarımı çatarak soruyorum.

"Evet. Yani, sen varsın tabii ki. Ama hiç Peyton'la yaptığın gibi bir arkadaşım ya da başka bir şeyim olmadı. Çok kıskanmıştım."

Ona bakıyorum, az önce bunu itiraf ettiği için afallamış durumdayım. "Kahretsin."

Omuz silkiyor. "O geri döndüğüne göre bunu gerçekten unutmak istiyor musun?" "Artık aynı insanlar değiliz."

"Kimse öyle olmanızı beklemezdi. Beş yıl geçti. Bir sürü boktan şey oldu. Ama asıl mesele bu değil, değil mi? İkinizin de itiraf etmeyi reddettiği her türlü saçmalığa rağmen onu hâlâ istiyor musunuz?"

"Onu istemekten hiç vazgeçmedim. Sorun bu değil. Ona güvenebilir miyim bilmiyorum."

"Hiç konuştunuz mu... her ne olduysa?"

"Hayır."

"Belki de tam olarak anlayamadığınız bir şey için onu cezalandırmak yerine oradan başlamalısınız."

Ona bakıyorum, her gün aynada baktığım gözlere çok benzeyen yeşil gözlerine bakıyorum.

"Ne zaman bu kadar bilge oldun?"

Başını sallar ve kıkırdar. "Ben hep öyleydim, kardeşim. Sadece şimdiye kadar fark etmedin."

"Siktir git." Gülüyorum ve başımı ağrıtmasına rağmen iyi hissettirmedigini inkar edemiyorum.

"Peki ya geri kalanı? Letty ile aranız düzeldi mi?" "Sayılır. Geçen hafta biraz konuştuk."

"Biraz mı?"

"Haftalardır sahip olduğumuzdan daha fazlaydı."

"Bu yeterli değil Luc. Eğer bu işi düzeltmek istiyorsan, bazı şeyleri çözen gerek. Letty'yi dinlemelisin, Kane ile gerçekten neler olduğunu dinlemelisin. Bu Peyton'la ilgili hislerini anlamana bile yardımcı olabilir."

"Benim bilmediğim ne biliyorsun?"

"Onların ilişkilerini sizinle tartışmak bana düşmez. Ama Kane ve Letty söz konusu olduğunda senin bildiğinden daha büyük şeyler var. O mutlu, Luc. Gerçekten çok mutlu. Seni incittiğimizi biliyorum. Kane'in senden nefret ettiğini biliyorum. Ama durum böyle. Onu onun ve senin hayatında kabul edebilmelisin."

Alay ediyorum, sezon başındaki o beklenmedik olaydan hâlâ memnun değilim.

"Bu da beni buradaki en büyük soruna götürüyor. Futbol."

"Ne olmuş ona?" Tükürüyorum, ancak bunun nereye gittiğini zaten biliyorum ve dürüst olmak gerekirse, ona verecek bir cevabım yok.

"Dün babama söylediklerinde gerçekten ciddi miydin?"

"Bilmiyorum. Ve bu kaybettiğimiz için aşırı dramatik bir somurtma değil, bu yeni bir şey değil. Bir süredir böyle hissediyorum. Sadece yoruldum, Lee. Baskıdan, saçmalıklardan, beklentilerden yoruldum."

"Kimden?"

"O. Ondan nefret ediyorum Lee," diye itiraf ediyorum.

"Biliyorum ve anlıyorum." Dönüp ona bakıyorum, onu parçalamaya hazırım çünkü o bilmiyor, benim yaptığının yarısını bile anlamıyor. "Hayır, bunu aklından bile geçirme," diye tersliyor ben daha bir şey söyleyemedim. "Yapma."

"Senin için farklı olduğunu anlamıyorsun" kartını çek. Farklı olduğunu biliyorum çünkü yıllardır bunu izlemek zorunda bırakıldım Luc. Sana nasıl bir baskı uyguladığını, senden tam olarak ne beklediğini çok iyi biliyorum çünkü bunu yaşayan ben olmasam da, burada kenarda seni izliyor ve acını seninle birlikte hissediyorum."

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama söyleyecek sözüm yok.

"Anladım, tamam. Anladım amına koyayım. Ve şimdi burada oturup bana futbolla işinin bittiğini, her şeyi bırakıp gideceğini söylersen, seni sonuna kadar desteklerim."

"Kahretsin," diye nefes alıyorum çünkü bunu beklemiyordum. Her şeyi bırakıp gitmeyi düşünmem bile kızacağını sanıyordum.

"Burada kötü adam ben değilim Luc. Her zaman senin tarafındayım."

"Letty'yi becerirken bunu unuttun mu?" Mırıldandım. "Siktir, dostum. Bunu unutmalısın."

"Biliyorum. Sadece ikinizin de bana yalan söylemesi canımı acıtıyor. Biz bunu yapmayız, Lee. Yapmayız amına koyayım."

"Peyton'ın şehri gerçekten neden terk ettiğini söyle."

Ona bakıyorum, kelimeler dilimin ucunda, suçlaması kelimesi kelimesine bana anlattığı gibi. Ama yapamıyorum.

"Eğer yaparsam, bu seni tamamen açıkta bırakır, kardeşim." Ciğerlerindeki tüm hava boşalır.

"Evet, aynen düşündüğüm gibi. Hepimizin sırları var, Lee. Gerçeği öğrenene kadar. O gün bana yalan söylediğinden emin olana kadar, bunu gizli tutacağım. Yüzde yüz gerçek olmadıkları sürece bu sözleri duymana gerek olmadığını söylediğimde bana güven çünkü eğer durum buysa, bu bizim için her şeyi değiştirecek."

Gözlerini kısarak beni inceliyor, sanki yeterince uzun süre ararsa kafamdaki kelimeleri okuyabilecekmiş gibi.

"Bu saçmalık."

"Saçmalık olduğu ortaya çıkarsa bana teşekkür edeceksin. Kafanda o zehre ihtiyacın yok. Ve güven bana, onu bir havuz evine kilitlemene izin vermeyeceğim. Kızlarımla zaten bir oyunun var."

Başını arkaya atar ve güler. "Sana yemin ederim Luc. Peyton'ın yanına bile yaklaşmadım ve söz veriyorum asla yaklaşmayacağım. Şey... gerçekten yalvarmadığı sürece."

"İstediği kadar yalvarsın," diye mırıldandım.

"Ah, kardeşim, ikizinle bile paylaşmaz mısın?"

Yıllar boyunca aramızda olan kızların görüntüleri, Peyton'a dönüşmeden önce zihnimde titreşiyor.

Yapabilir miydim? O isimsiz forma kovalayanlarla yaptığımız gibi onu Letty ile paylaşabilir miydim?

Hayır. Yapamayacağıma eminim.

"Ben odada olsam da olmasam da ona dokunursan seni öldürürüm."

"Ve işte ilk sorumun cevabı."

Nefesim kesildi. "Siktir git, kardeşim. Siktir git."

"Peki geri dönecek misin yoksa yeni hayat planın sahilin sonunda yaşayan bir berduş olmak mı?"

Evim diyebileceğim ağaçlarla kaplı saklanma yerine bakıyorum.

"Bilemiyorum. Burası oldukça güzel."

Gözleri benden ayrılıyor ve bunu fark ettiği anda anlıyorum çünkü keskin bir nefes alıyor.

"Geri gelmeye ne dersin, onunla konuş ve bir ezik gibi eskileri yeniden yaşamak yerine yeni anılar biriktir."

"Ben ezik değilim," diye

itiraz ediyorum. "Tabii.

Nasıl istersen."

Ayağa kalkıyor ve bana bakıyor. "Ne olmuş yani?"

"Birazdan seni takip edeceğim."

Başını sallayıp bir adım geri çekiliyor. "Öyle olsa iyi olur."

Başımı sallıyorum ve bir dalı kenara itip uzaklaşmasını izliyorum.

Gözden kaybolmadan hemen önce sesleniyorum.

"Evet?" diye geri

seslenir. "Teşekkür

ederim."

"Bir işe yaramalıyım, değil mi?" "Lee, gerçekten minnettarım."

"Biliyorum, kardeşim. Sadece doğru olanı yap, evet. En azından denemezsen kendini asla affetmezsin. Bazen geçmişin peşini bırakmamız gerekir."

Sözleri acı dolu ama bu konuda bir şey söyleyemeden gitti. Sanırım bunca yıldır sakladığı her neyse, onu sakladığı kilitli kutuda kalmaya devam edecek.

İç çekerek avuçlarımın üzerine düşünüyorum ve uzaktaki pırıl pırıl mavi okyanus manzarasını seyre dalıyorum.

Burası eskiden bizim yerimizdi. Okuldan ya da ailemizden uzakta biraz huzura ihtiyaç duyduğumuz zamanlar için küçük bir cennet.

Dönüp arkamdaki ağacın üzerinde Leon'un baktığı noktaya bakıyorum. P ve L harfleri, bir kalple çevrili gövdenin derinliklerine oyulmuştur.

Ayağa kalkarken, gerçekten kötü bıçak becerilerime bakarken başım dönme devam ediyor.

Bunu yaptığımız günü hatırlıyorum. O zamanlar dünyaya karşı sonsuza kadar birlikte olacağımıza gerçekten inanmıştım. Sadece birkaç hafta sonra birbirimizden kopacağımızı asla hayal edemezdim.

Yüksek sesle nefes vererek, sonunda ayaklarımın etrafına saçılmış şişeleri toplayıp arabama doğru yürümeye başladım.

Dün gece burada uyumayı planlamamıştım. Her şeyi durdurmam gerektiğinden başka bir planım yoktu ve bunun gerçekleştirebileceğini görebildiğim tek yer bir şişenin dibiydi.

Eve dönerken yemek için durdum, Maddison'a geri dönerken sistemimdeki alkolü emmesi umuduyla ağzıma bir hamburger attım. Muhtemelen şu anda araba kullanmamalıydım ama orada daha fazla takılamazdım.

Döndüğümde ev sessizdi, sanırım herkes ya derste ya da spor yapıyordu. Ya da benim aksime, sezon dışı şanslı üniversite öğrencileri gibi davranıyorlar.

Benim ve Leon'un odasının bulunduğu üçüncü kata çıkana kadar Leon'un odasından müzik sesi geldiğini duyuyorum.

Kapıyı çalıyorum ve o seslenmeden önce iterek açıyorum.

"Hey," diyorum onu masasında çalışırken bulduğumda. "Sınıfta değil misin?" "Hayır, geç kalırdım. Notları birinden alırım."

"Üzgünüm, ben-"

"Yapma. Sorun yok Luc. Neye ihtiyacın varsa, tamam mı?"

"Evet. Aslında bu gece benim için bir şey yapabilir misin diye soracaktım."

"Tabii. Ne oldu?"

Yatak odasının kapısını arkamdan kapattım ve yatağına uzandım.

"Peyton'ın Soyunma Odası'nda bir işi var. Orada-"

"Ne?" diye bağırıyor, yüz hatlarını inançsızlık kaplıyor.

"Noel arifesinde onu ilk orada buldum."

İtirafım karşısında gözleri büyüdü. "Noel arifesinden beri şehirde olduğunu biliyor muydun?" Yüzümdeki suçluluk duygusunu görmüş olmalı. Kalemmini yere bıraktı ve düzgünce dönüp bana baktı. "Tanrım, Luc."

"Oraya bir şeyler içmek için gittim. Sen ve annemle mutluymuş gibi davranmaktan daha iyi bir seçenek gibi geldi." Dudakları sanki bunun için bana yeni bir tane patlatacakmış gibi büzülüyor ama neyse ki bundan kaçınıyor. Önemli değil, artık çok geç. "Beni orada görmeyi beklemediğini söyleyebilirim."

"Buranın kime ait olduğunu bilmediğini varsayıyorum."

"Hayır, bildiğini sanmıyorum. Bu yüzden bu gece oraya gitmeni istiyorum."

Babam şehirde ve onun kızına yaklaşmasını istemiyorum."

Gözlerini bana dikti. "Neden? Babam ondan ne istesin ki? Alınma Luc ama muhtemelen onu hatırlamıyordur. Çoğu gün kendi çocuklarını bile zor hatırlıyor."

"Biliyorum... Ben sadece... lütfen? Beni orada istemeyecektir ve gitmemin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum ama-"

"Her gece oraya gidiyordun, değil mi? Ona göz kulak oluyordun."

Ona cevap vermiyorum. Onaylanmaya ihtiyacı olduğunu sanmıyorum. Bunun yerine elimi yüzümde gezdirip sert çenemi ovuyorum.

"Ben sadece arabamda oturuyorum ve iyi ayrıldığından emin oluyorum."

"Sen kırbaçlanmışsın dostum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"O pisliklerin ona nasıl baktığını görmediniz. Bu... bu iğrenç. Henüz hiçbirini nasıl öldürmedim, bilmiyorum."

"Gitmesi gerekiyor. Böyle bir yere ait değil." "Paraya ihtiyacı var."

"Başka yollar da var."

"Biliyorum. Sadece karışmamaya çalışıyorum."

Başını arkaya atar ve güler. "Bu bir şakaydı, değil mi? İstesen bile şu anda daha fazla dahil olamazdın."

"İnan bana, yapabilirim. Onu omzumun üzerinden atabilir ve bir daha oraya adım atmamasını isteyebilirim."

"Neden yapmadın?"

"Çünkü annesinin hastane masraflarını ödemek için orada çalışıyor."

"Annesinin nesi var?"

"O öldü."

"Oh..."

kahretsin."

"Yani sen... sadece onun dışarı çıktığından emin ol, tamam mı?"

Başını sallıyor. "Ama bunu her gece yapmayacağım çünkü sen kendi işlerini halledemeyecek kadar korkaksın."

"Biliyorum. Sadece bu gece."

"Tamam. Şimdi siktir git ve duş al. Leş gibi kokuyorsun." "Sen bir pislüksin, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, çünkü senin için hiçbir şey yapmıyorum."

Omzumun üstünden ona takla attırıyorum ama arkama dönüp baktığımda o da benim kadar gülümsüyor.

"Teşekkür ederim," diyorum tekrar ve onun odasından çıkıp kendi odama geçiyorum, böylece önerdiği şeyi yapabiliyorum çünkü kokum konusunda haksız değil.

PEYTON

Akşamları The Locker Room'a girdiğimde midemin düğümlenmesi ve ellerimin titremesi artık normal hale geldi. Neyse ki, bara doğru yürüdüğümde, korktuğum şeyi buluyorum. kabin boş. Ama eminim uzun süre öyle kalmayacaktır.

"Hey, nasılsın?" Bry servisi bitirip barın benim tarafıma geldiğinde soruyor.

"Ben iyiyim. Dün gece için teşekkür ederim."

"Sorun değil. Görünüşe göre bu gece yeni bir bakıcın var," diye mırıldanarak su şişemi uzattı.

"Ha?"

Onu burada bulduğum ilk gece Luca'nın oturduğu masaya doğru başını sallıyor. Omzumun üzerinden baktığımda Leon'un orada oturmuş bana gülümsediğini görünce nefesim kesiliyor.

Bu gerçekten olmamalıydı ama ona bir kez baktığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Her şeyden sonra Luca'nın burada olmasını istememeliydim. Ama istiyorum.

"Al. Yeniden doldurulması gerekiyor."

Bry bir soda uzattı, ben de aldım.

"Selam," diyorum utangaç bir şekilde masasına doğru yürürken, şu anda istediğimden çok daha az kıyafet giydiğimin farkındayım. Ama gösterdiğim onca tene rağmen gözleri bir an olsun benimkilerden ayrılmıyor.

"Selam, teşekkür ederim," diyor kibarca, uzattığım içkiyi kabul ederken. "Sanırım seni Luca gönderdi."

"Evet, beni ne ele verdi?"

Gülüyorum ama mizahtan yoksun.

"Buraya ait değilsin, Peyton. Buna." Sonunda bana baktı, gözleri büyüdü. "Bu sen değilsin."

"Ben eskiden olduğum kız değilim, Lee. Ve bazen, hayatta kalmak için bir şeyler yapmamız gerekir. Bu da onlardan biri."

"Annen için üzgünüm."

"Teşekkür ederim," diye zorluyorum. Gözlerindeki sempatik bakış yüzünden duygularım tavan yapıyor. "Sana ne kadarını anlattı?"

Leon başını sallar. "Pisliğin teki olması dışında bundan daha fazlası değil."

"Hafifçe söylemek gerekirse," diye mırıldanıyorum ve onu güldürüyorum.

"Bunun bir mazeret olmadığını biliyorum, aranızda ne yaşanmış olursa olsun o burada tamamen hatalı, ama o gerçekten kötü bir yerde ve siz de yanlış zamanda ortaya çıktınız."

"Benden nefret ediyor, Lee. Her an yanlış zaman olabilirdi."

"Evet, belki. Ama yanıyorsun. Senden nefret etmiyor, Peyton. Hem de hiç.

o."

Alay ediyorum, kapıda bir kargaşa başladığında omzumun üzerinden bakıyorum.

Onları bulduğum anda gözlerim Slick'e kilitleniyor ve midem bulanıyor. Oh güzel, şimdi gecem gerçekten başlayabilir.

"Bana bakıcılık yapmak için burada olmana gerek yok, Lee. Ben büyük bir kızım ve kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Uh... komik, çünkü ben de Luca'ya aynı şeyi söyledim ama sanırım biraz daha kalacağım, aslında." Bunu söylerken bana bir kez bile bakmıyor, onun yerine gözleri arkamdaki adamlara kilitlenmiş durumda. Ne yaptıklarını ancak Tanrı bilir, düşünmeye korkuyorum ama Leon'un kalması gerektiğini hissetmesine yetecek kadar açık.

"Tamam, ne yaparsan yap. Ama sonsuza kadar onun pis işlerini yapamazsın." Topuklarımın üzerinde dönerek ondan bir adım uzaklaşıyorum.

"Ne kadar borcun var, Peyton?"

Sorusu üzerine ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor. Bu, düşünmemeye çalıştığım bir şey çünkü gerçek çok iç karartıcı.

"Çok fazla."

Sonrasında söyleyeceklerini duymak istemediğim için çekip gidiyorum. Ödemeyi teklif etmek gibi aptalca bir şey yapmasından çok korkuyorum. Dunn'ların mantıklı olandan daha fazla parası olduğu bir sır değil ama ben hayırsever biri değilim ve Luca'yla şu anda yeniden çok iyi arkadaş

olsaydık bile yine de ondan bir şey almayı reddederdim.

Bu benim sorunum, başkasının değil.

Leon bütün gece masasından kalkmıyor ve gittiğim her yerde gözlerini üzerimde hissediyorum. Ama bu müşterilerin beni izlemesi, çırılçıplak soyması ve bir şey düşürüp onlar için eğilmemi umması gibi bir şey değil. Onun beni izlemesi kendimi güvende hissetmemi sağlıyor. Eğer erkeklerden biri çizgiyi aşacak olursa güvenlikten önce onun bana ulaşacağını hissediyorum. Sanki beni izleyen, koruyan bir kardeşim varmış gibi. Ve sinir bozucu bir şekilde, bundan hoşlanıyorum.

Vardiyamın sonunda çantamı omzuma atmış ve neyse ki vücudumun açıkta kalan kısmını olabildiğince kapatan kapüşonlu bir tişörtle dışarı çıktığımda, yarısı boşalmış ikisini bir kenara itiyor ve benimle çıkmak için ayağa kalkıyor.

Arabama gelene kadar konuşmuyor ve konuştuğunda da gözlerim yaşarıyor. Kendime bunun stresli bir vardiyadan sonra yorgunluğumdan kaynaklandığını söylüyorum ama aslında onun yeşil derinliklerinde parlayan samimiyeti görüyorum, keşke başka bir çiftte de görebilseydim.

"Burası için fazla iyisin, Peyton. Burada kalamazsın. Sana bakışları. Seninle konuşma şekilleri." Dudakları tiksintiyle kıvrıldı ve yumrukları iki yanında sıkıştı.

"Nefret ediyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama bir sokak köşesinde yer kapmak dışında, ihtiyaım olan parayı elde etmek için elimdeki en iyi şans bu."

Kelimelerin geleceğini biliyorum ama yine de göğsüme beyzbol sopası gibi arpıyorlar.

"Yardım edelim."

"Hayır."

Ellerimi göğsümün üzerinde kavuşturup yerimde duruyorum. "Yapabilirsin-"

"Hayır, Leon." Yüzü düştü ve biraz sert davranmış olabileceğimi fark ettim. "Tüm bunlar için gerçekten minnettarım. Teklifin için. Ama buna gerek yok. Bu artık benim hayatım ve kendi başımın çaresine bakmalayım. Luca kararını beş yıl önce verdi. Bir zamanlar onun arkadaşı -kız arkadaşı- olmam bana borçlu olduğun anlamına gelmez."

"Peyton, yle değil-"

"Leon, lütfen," diye yalvarıyorum. "ok yorgunum. Eve gidip bu geceyi uyumak istiyorum. Yarın hepimiz hayatımıza devam edebiliriz. Bu gece için teşekkür ederim ama onun pis işlerini yapmana gerçekten gerek yok."

Yanıt beklemeden arabamın kapısını açıp içeri giriyorum.

Kapıyı kapatmak için uzanmadan önce bir kez daha onun endişeli gözlerine bakıyorum ve aramızdaki konuşmayı kesiyorum. Ama kapı kapanmadan hemen önce, "Seni hâlâ seviyor, Peyton" dediğini duyduğuma yemin edebilirim.

Direksiyona bakarken ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor, Leon'un yüzündeki ifadeye bakmaya korkuyorum. Yine de neden olduğundan emin değilim. Duyduğumu sandığım şeyin doğrulanmasından mı korkuyorum yoksa hayal etmemiş olabileceğime dair umudumun kırılmasından mı emin değilim.

Göğsümde kurşun gibi bir hisle arabamı çalıştırdım ve eve doğru yola çıktım.

Hâlâ ayakta beni bekleyen Fee Teyze'ye zar zor üç kelime söylüyorum. Bir şişe su alıp duş almak ve yatağa yığılmak için doğruca yukarı çıkarken kaşları endişeyle birbirine yaklaşıyor.

Çarşamba sabahı derse gidiyorum ve sonra eve dönmek için arabama biniyorum. Kayden ve ben taşındığımızdan beri Fee Teyze'nin evinde gün boyunca hiç huzur ve sessizlik olmadığından ve şimdi Elijah da orada olduğundan kütüphane muhtemelen daha iyi bir seçenek olurdu ama kampüste herhangi bir yerde oturup biriyle konuşma riskini göze almamın imkanı yoktu.

Leon, Letty ve eminim Ella'nın beni bulduklarında benim için en iyisini istediklerini biliyorum. Arkadaşlığımızın çok fazla ya da hiç geçmişi olmayabilir ama onların sadece yardım etmek isteyen iyi insanlar olduğunu biliyorum.

Bu yüzden Fee Teyze'nin evinde yemek yapmasına yardım ederken kapı çaldığında gerçekten şaşırمامalıyım.

"Ben giderim," diye sesleniyor Elijah oturma odasından. Muhtemelen Kayden'in şu anda onu televizyonda katlanmaya zorladığı şeye bir ara verdiği için rahatlamıştır. Kayden'in bulaşıcı kahkahası evi doldurmaya ve kalbimi eritmeye devam ediyor, bu yüzden en azından birinin bundan zevk aldığını biliyorum.

Elijah'ın gür sesi Fee Teyze'nin küçük evini doldururken, gelen her kimse onu selamlıyor.

Ziyaretçiyi ikinci kez düşünmüyorum çünkü benim için gelme ihtimali çok düşük. Nerede yaşadığımı bilen tek kişi Luca ve dün gece Leon'u korumam olarak gönderdiğine göre beni bizzat görmekle ilgilenmiyor gibi görünüyor. Ve bu benim için gayet iyi çünkü içimde daha fazla mücadele

kaldığını sanmıyorum. Bu yarıyılın

Yeni bir yerde, yeni sınıflarda ve mümkün olduğunca çok para kazanmak için çalışırken yeniden başlamak zor olacaktı. Tüm bunlara Luca'yı da ekleyince... Uzun bir iç geçirdim.

"İyi misin?" Fee Teyze sebze doğradığı yerden bakarak soruyor.

"Evet. Sadece düşündüğümünden daha zor olacak."

Bıçağı indiriyor ve Elijah adımı söylediği sırada bana bakmak için dönüyor.

Birkaç saniye sonra kapı aralığında belirir. "Bu senin için. Ama gitmek istemezsen, sarışını seve seve eğlendiririm."

"Elijah," diye tersliyor Fee Teyze, sesi dehşete kapılmış gibi çıkıyor ama yüzünde geniş bir gülümseme var. Denizcilerin neler yaptığını iyi bilir. Ne de olsa rahmetli kocası da bir denizciydi ve annemden onunla ilk tanıştığı günlere dair birkaç hikâye dinlemiştim.

"Ne?" Omuz silkiyor, buzdolabını açıyor ve bir bira çıkarıyor. "Ee, gidiyor musun yoksa..." diyor bana, kapıyı işaret ederek.

"Uh... evet." Ellerimi bir kurulama bezine siliyorum ve ön kapıya doğru yöneliyorum.

"Hey," diyor Ella ve Letty ben dışarı çıktığımda.

"Uh... hey," diye cevap veriyorum, merakla ikisinin arasına bakarak.

"Umarız sakıncası yoktur. Biraz dedektiflik yaptık ve adresinizi bulduk."

"Sorun yok," diye kekeleyorum, Luca'nın her an dışarı fırlamasını bekleyerek yanlarından geçip gidiyorum.

Letty düşüncelerimi açıkça okuyarak, "Burada değil," diye teminat veriyor.

"İzin gecen olduğunu biliyorduk ve biraz eğlenmeyi hak ettiğini düşündük."

"Oh?" Birden çok daha fazla ilgimi çekerek sordum.

"Fazla bir şey değil ama alışveriş merkezini gezmek ve ardından yemek yemek hoşunuza gider diye düşündük."

Gelip beni daha iyi hissettirmek için çaba sarf eden iki kadına bakarken uzun zamandır ilk kez içimi heyecan kaplıyor. Bunu hiç yaşamamıştım... hiç. Bunun benim için ne kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok.

"Çok isterim." Üzerimdeki eski püskü jarse elbiseme ve artık neredeyse siyah olan taytıma bakıyorum. "Ama üstümü değiştirmem gerek."

"Bekleyebiliriz," diyor Letty.

"Tamam." Onları içeri davet edecek kelimeler dilimin ucuna geliyor ama sonra Kayden'in gülümseyen yüzü aklıma geliyor ve yapamayacağımı anlıyorum. "Üzerime düzgün bir şeyler giyeyim ve seninle arabanda buluşalım. İki dakikaya geliyorum."

İkisi de biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyor ama kapıyı kapatıp mutfığa koşmadan önce bunun üzerinde durmama izin vermiyorum.

"Plan değişti," dedim Fee Teyze'ye. "Akşam yemeği için dışarı çıkıyorum. Sorun olur mu?" Aceleyle soruyorum, son anda vazgeçtiğimi fark ediyorum.

"Tabii ki sorun yok. Git ve eğlen."

"Tamam." Merdivenleri koşarak çıkıyorum, kıyafetlerimi yırtıyorum ve paçavralarımın yerine bir çift dar kot pantolon, düz beyaz bir tişört ve annemin beni her zaman biraz daha kendim gibi hissettiren eski deri ceketini giyiyorum.

Kirpiklerime biraz maskara sürüyorum ve dudaklarımı biraz parlatıyorum ve bunun yeterli olacağını düşünüyorum.

Kayden'i görmek için kafamı içeri sokmadan önce Fee Teyze ve çizgi filmlerden kaçan Elijah'a hızlıca veda ediyorum.

"Hey, dostum. Ben biraz dışarı çıkıyorum."

Sözlerim karşısında yüzü düşüyor ve kararımdan hemen pişman oluyorum. "Ama akşam yemeği yiyeceğiz."

"Biliyorum. Ben... uh..." Birinin bize katıldığını hissettiğimde arkama bakıyorum.

"Bütün hafta sonunu Peyton'la geçireceksin, Kay. Cumartesi gününün ne olduğunu hatırlıyor musun?" Kayden'in yüzü hatırladıkça aydınlanıyor ve ben de tüm hafta sonu çalışmayacağımı bildiğim için aynı şeyi hissetmekten kendimi alamıyorum. Bu kadar çabuk olamaz.

"Tamam," diyor. "Arkadaşlarınla iyi eğlenceler."

"Yapacağım, bebeğim. Teşekkür ederim." Onu birkaç saniye sıkıca tutuyorum ve başına bir öpücük konduruyorum.

İş, üniversite, bir hayata sahip olmak ve bu ailenin bir parçası olmak arasındaki dengeyi daha iyi kavramam gerekiyor. Fee Teyze'ye sahip olduğumuz için çok mutluyum çünkü annem öldükten sonra bize yardım elini uzatmasaydı, nasıl başa çıkabileceğimizi hiç bilmiyorum.

"Git," diyor Fee Teyze ben biraz daha oyalandıncaya. "Ve iyi eğlenceler." "Teşekkür ederim," diyorum yanından geçerken.

Bana gülümsüyor, gözleri biraz ıslak görünüyor. Bizim için yaptığı her şeyi ne kadar takdir ettiğimi asla anlayamaz. Ona anlatmaya nereden başlayacağımı da bilmiyorum.

"Hey, ben hazırım," diyorum ve Letty'nin Fee Teyze'nin evinin önündeki yolda rölantide duran arabasının arka koltuğuna atlıyorum.

"Teyzen mi o?" Ella soruyor ve başımı kaldırdığımda Fee Teyze'nin pencereden bizi izlediğini görüyorum.

"Evet," diyorum gülümseyerek.

"Peki, tamam. Mağazaya gitmeye hazır mısınız?" Letty cevabımdaki ağırlığı açıkça hissederek soruyor.

"Evet," diye tıslıyor Ella. "Hadi yapalım şu işi."

İkisi farklı ürünler alırken, bazılarını denerken ve diğerlerini satın alırken her mağazaya girip çıkmak beni uzun zamandır olmadığım kadar kendim gibi hissettiriyor. Bunu birlikte yapabileceğim hiç kız arkadaşım olmamasına rağmen, alışveriş merkezinde bir öğleden sonra geçirmek benim ve annemin en sevdiği rahatlama yollarından biriydi. Hiçbir şey almamış olsak bile.

Ella soyunma odasında ve Letty ayakkabılara bakarken bir elbise gözüme çarpıyor. Her zamanki tarzım değil ve giymem gereken her yerden çok daha şık ama nedense bana hitap ediyor.

Basit, klasik ve yıllarca giyebileceğiniz ve asla modası geçmeyecek bir şey. Tanrım, annem gibi konuştum.

Elimi uzatıp yumuşak kumaşı parmaklarımın arasında gezdirerek üzerimde nasıl duracağını hayal ediyorum. Etiket çevirirken, fiyatı görünce nefesim kesiliyor.

"Denemelisin," diyor Letty omzumun üzerinden.

"Hayır, bunu karşılayamam. İhtiyacım da yok. Bunu sınıfta bile zor giyiyorum."

"Hayır, ama asla bilemezsin, biri seni ateşli bir randevuya çıkarabilir." Alay ettim. "Pek olası değil."

"Asla bilemezsin. Daha garip şeyler de oldu."

"Hey, nasıl gidiyor- Vay canına, bu elbise çok seksi. Kesinlikle denemelisin," diye katılıyor Ella bizi elbiseye bakarken bulduğunda.

İkisine baktığımda, elleri kalçalarında ve gözlerinde kararlı bir bakışla durduklarını görüyorum.

"Sadece dene. Berbat görünebilir ve her şeyi unutabilirsin" diye espri yapıyor Ella.

"El." Letty güler. "Korkunç görünmeyecek. Peyton'ın harika bir vücudu var."

"Biliyorum." Omuz silkiyor, bana sormadan uzanıp raftan doğru bedeni çekiyor. "Devam et o zaman." Bana çok tatlı gülümsüyor

ve bundan kurtulmanın tek yolunun bunu yapmak olduğuna dair büyük bir kararlılıkla.

Soyunma odasında yalnız kaldığımda bir nefes çekiyorum. Tam olarak ne olacağını biliyorum, vücuduma giydiğim anda ona daha da aşık olacağım ve paramla yapacak daha önemli işlerim varken bu kadar anlamsız bir şey aldığım için haftalarca kendimi suçlu hissedeceğim.

"Ee?" Ella perdenin arkasından sesleniyor.

Aynada kendime bakıyorum, gözlerim doluyor ve boğazımı öyle büyük bir yumru tıkıyor ki cevap veremiyorum.

"Peyton?"

Ben hâlâ yanıt vermeyince perde biraz kıpırdıyor ve Ella kafasını içeri uzatıyor. Bana şöyle bir bakıp perdeyi kenara fırlatıyor ve kendini içeri davet ediyor.

"Kahretsin. İyi misin?"

Burnumu çekiyorum ve kendimi toparlamaya çalışarak başımı sallıyorum.

"Letty," diye sesleniyor Ella, beni ürkütüyor. Sadece bir saniye içinde o da perdenin önünde belirdi.

"Tamam, bunu yiyorsun," diyor yanıma gelip elimi tutmadan önce.

"Özür dilerim. Bazı şeyler birdenbire aklıma geldi.

Annem ve ben, biz eskiden..." Devam edemeyerek bir nefes üfledim.

Oturabilmem için beni cesaretlendiriyorlar. Bilmiş bir bakış paylaşıyorlar.

"Kaza geçirdiğinden beri işler o kadar çığırından çıktı ki hiç zamanım olmadı ve sonra orada durdum..." Titrek bir nefes daha veriyorum.

"Sorun yok tatlım," diye nefes alıyor Ella, elini destek için sıkarken. Ben duygularımı toparlamaya çalışırken uzun dakikalar boyunca sessizlik içinde oturuyoruz.

"Sanırım haklısın," diyorum sonunda. "Elbiseyi almam gerekiyor." "Almalısın."

"Buna bayılırdı." Onu ve birlikte yaşadığımız eğlenceyi düşündükçe göğsümü kesen acıya rağmen gülümsüyorum. "Bunu göstermek için dansa gitmemizi isterdi."

"O zaman biz de öyle yapmalıyız."

"Hafta sonu doğum günüm var," diye geveliyorum ve ikisinin de yüzü aydınlandığı anda pişman oluyorum.

"O zaman bu elbiseyi bu hafta sonu kesinlikle dansa götüreceğiz.
Neden bize söylemedin?"

"Kutlama yapmak istemiyorum. Şu anda her türlü yanlış hissediyorum."

"Saçmalık. Annen dışarı çıkıp şehri kırmızıya boyamanı isterdi."

"Sadece o da değil. Luca'yla ilgili tüm bu saçmalıklar var ve-"

"Siktir et onu," diye tersliyor Letty, sesindeki hırçınlık beni şaşırtıyor.
"Onun yüzünden mutsuz olmaya hakkın yok. Bu saçmalık. Cumartesi
gecesi partideyiz."

"Fee Teyze'ye hafta sonunu evde geçireceğime söz verdim."

"Bu iyi. Ama Cumartesi gecesi güneş batar batmaz.

Sen bizimsin. İsterse o da gelebilir."

"Üniversite partisine mi?"

Ella omuz silkiyor. "Ne kadar çılgınca şeyler olduğunu biliyorsun.
Muhtemelen kimse fark etmez bile."

"Bu fikir ne kadar eğlenceli olsa da, bence gözlerine iğne batırmayı
tercih eder."

"Yeterince adil."

"Tamam," diyor Letty, yerde diz çöktüğü yerden sıçrayarak. "Üstünü
değiştir. Elbiseyi al. Sonra da taco ve margona gidiyoruz. Ben
ısmarlıyorum." Bana göz kırpmıyor ve ben de gülümsemekten kendimi
alamıyorum.

Şu anda hayatımı çevreleyen onca saçmalık arasında bu ikisini bulacak
kadar nasıl şanslı olduğumu bilmiyorum ama daha fazla minnettar
olamazdım.

Elbisenin içinde olduğu çanta parmaklarımın arasından sallanırken, Ella
ve Letty beni akşam yemeği için bir restorana götürüyor ve geniş alanın
ortasına oturtulup elimize menüler veriliyor. Letty, servis elemanı kaçmaya
fırsat bulamadan bir sürahi margarita ve araba kullanacağı için kendisine bir
şişe su sipariş ediyor.

Sohbeti hafif tutuyorlar ve ölü annelerden ve kötü eski en iyi
arkadaşlardan olabildiğince uzak duruyorlar.

Her şey harika.

Harika.

O içeri girene kadar.

LUCA

I Salı gününün geri kalanını odamda kilitli geçirdim. Ama ne kadar yorgun olursam olayım, kendimi kapatamıyordum. Peyton'ın vardiyasının başladığını öğrendiğimde bu durum daha da kötüleşti.

Leon oradaydı. Güvende olduğunu biliyordum. Ama o adamların bir şey yapmaya çalıştıkları ve ona yardım etmek için orada olmadıkları düşüncesi bana doğru gelmedi.

Ama beni görmek istemediğini biliyordum. Pazartesi gecesi beni ihtiyacı olan şey için kullandığında ve sonra beni bir taş gibi bıraktığında bunu açıkça gösterdi.

Bunu hak etmişim. Bunu biliyorum. Ama lanet olsun, bu acımı durdurmuyor.

Onun yaptıklarından sonra intikam arayan kişi ben olmalıyım. Beni incitecek güce sahip olmamalı. Ama var. Ve hep öyle oldu.

Leon'un bu sabah ders için kapımı çalmasına rağmen, herkes gittikten çok sonrasına kadar odamdan çıkmadım. İnsanlarla uğraşmak istemiyordum ve tek kelimesini bile duymayacağımı bildiğim bir derse girip oturmak istemiyordum.

Ne anlamı var ki? Bunların ne anlamı var?

Eğer tehdit ettiğim gibi futbolu bırakırsam, muhtemelen MKÜ'de bir yerim bile olmayacak.

Boşa giden sadece futbol kariyerim değil, tüm geleceğim olacak.

Gerçekten baştan başlamak istiyor muyum?

Büyük bir parçam evet diyor. Babam tarafından her adımda kontrol edilmeden yeniden başlama şansını yakalamak için. Ben olmak için. QB1 olmadan Luca Dunn her kimse. Var olduğundan bile emin değilim.

Kendimi bildim bileli hayatımdaki her şey bununla, NFL ile, başarıyla, galibiyetle, kupayla, yükseklerle ilgiliydi.

Tüm o kupaların bulunduğu rafıma bakıyorum.

Hiçbir anlamları yok. Pek bir şey ifade etmiyorlar.

Elbette, kazanmak harikadır. Diğer takımı yenmek heyecan vericidir.

Ama bu gerçek mutluluk değildir.

Boş.

O yüksek galibiyetten uzaklaşırsınız ve geriye ne kalır? Anı.

Tamam, kutlamak için takımım ve umutsuz bir iki forma kovalayanım var. Ama o bile eskimeye başladı.

"Ahh," diye inliyorum, Leon yan odadan beni duymasın diye başımı yastığıma gömüyorum.

Tüm bu bilinmezlikten nefret ediyorum. Tüm bu sorulardan.

Sadece mutlu olmak ve hayatıma devam etmek istiyorum, geçmişin ve baskının beni her fırsatta aşağı çekmesini istemiyorum.

Birkaç dakika sonra kapım çalındığında irkiliyorum. "Hazır mısın?" Leon giyinmiş, dışarı çıkmaya hazır bir halde soruyor.

"Err..."

"Colt'un doğum günü."

"Kahretsin," diye homurdanıyorum, elimi boynumun arkasına sarıp çekiyorum.

"Hasta olduğunla ilgili saçma bir bahane uydurmayacağım. Ya kafanı kışından çıkar ve gel ya da ona kendin söyle."

Birinci sınıftan beri, birbirimizin doğum günlerinde hep dışarı çıkardık. Bu benim başlattığım bir gelenek. Şu anda keşke başlatmasaydım dediğim bir gelenek.

O zamanlar oyun kurucu pozisyonu için can atıyordum ve liderliğimi göstermek ve bunu hak ettiğimi kanıtlamak için her şeyi yapardım.

Şimdi hepsini vermeyi düşünüyorum.

"Siktir, evet. Geliyorum. Bana on ver."

Şu anda hayatımla ilgili her şeyi berbat ediyor olabilirim ama saçmalıklarımı takımın geri kalanına dayatmayı reddediyorum. Sezonumuzun nasıl bittiği konusunda hepsi üzgün olabilir ama birkaç ay içinde her şeye yeniden başlamaya hazırlanırlar. Yerimizi kanıtlamak ve son yılımızı şimdiye kadarki en iyi sezonumuz yapmak için.

Keşke ben de onların iyimserliğini paylaşıyordum.

O, Colt ve Evan hakkında hiçbir fikrim olmayan bir şey hakkında tartışırken Leon'un BMW'sinin arkasında oturuyorum. Onları görmezden gelerek arabadan dışarı bakıyorum.

Pencere. Gelmeyi kabul etmiş olabilirim ama kimse eğlenmem gerektiği konusunda bir şey söylemedi. Ancak guruldayan midem, birinin daha önce bahsettiği tacolarla tamamen uyumlu.

Geçen yıl aynı restorana gittiğimiz zamanı düşünüyorum - Colt'un seçme şansı olduğunda seçtiği tek restoran - ve her şeyin aynı şekilde olmasını diliyorum.

Hepimizin sunucumuzla flört edip ondan biraz tekila almaya çalıştığımızı hatırlarken dudaklarımda bir gülümseme seğiriyor. Otuzlu yaşlarında olmalıydı. Evlilik yüzüğü takmıştı ama bizim ona verdiğimiz kadarını bize verirken onun kadar kızaran birini daha önce gördüğümü sanmıyorum.

Harika bir geceydi.

İstedikimiz alkolü hiç alamadık. Daha sonra eve döndüğümüzde telafi ettik.

Ancak bu yıl yarımızdan fazlası yasal, bu da işin eğlencesini biraz azaltıyor.

Alışveriş merkezinde ilerlerken adamları takip ediyorum, birkaç ilgili bakıştan, işaretten ve fısıltıdan daha fazlasını kazanıyoruz.

Restoranın içinde masamıza yönlendirilene kadar başımı kaldırıp bakmaya zahmet etmiyorum ve baktığımda gözlerim onun gümüş rengi gözleriyle kilitleniyor ve yemin ederim ki dünya altımdan kayıp gidiyor.

Duruyorum, birkaç adamın sırtıma çarpmasına neden oluyorum ve diğer herkesin neler olduğunu görmek için bana bakmasını sağlıyorum.

"Siktir," diye nefes alıyor Leon.

"Ben gidiyorum," diyorum, adamların hareket ettiğini varsayarak bir adım geri çekiliyorum.

"Nereye gidiyorsun lan?" Colt soruyor, hayatımın patlamasından tamamen habersiz.

Bir kez daha geri çekiliyorum ama o buna izin vermiyor. Elini omzuma koyuyor ve beni tam karşısındaki boş koltuğa doğru itiyor.

Gözlerimi ondan ayırmıyorum ama Ella ve Letty ona doğru eğilirken bakışları önündeki yarı boş tabağa sabitlenmiş durumda.

Letty başını kaldırıyor, beni bakarken buluyor ve başını sallıyor.

Harika, arkadaşlarımı bile parmağında oynatıyor.

Letty tuvaletlerin olduğu koridora doğru başını sallıyor ve ben de ayağa kalkmak için sandalyemi bir kez daha itiyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Leon tıslıyor.

Omzunun üzerinden bakarak bakışlarımı takip ediyor.

"Sakın sorun çıkarma." "Ben mi?"

diye masumca sordum.

Bana gözlerini deviriyor ve ben de etrafından dolaşıyorum.

"Siz burada ne halt ediyorsunuz?" Letty önüne çıktığım anda beni tersledi.

Elimi kaldırarak saçlarımı geriye doğru itiyorum ve enseme doluyorum.

"Bugün Colt'un doğum günü. Burası onun en sevdiği yer. Onunla burada olacağın hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Onun bir adı var," diye tıslıyor Letty.

"Lanet olsun." Biraz güç bulabileceğimi umarak tavana bakıyorum.

"Öncelikle ondan uzak durman gerekiyor." Ona bakarken yüzümdeki her türlü ifadeyi siliyorum.

"Ben aptal değilim, Letty." Kaşları soru sorar gibi kalktı. "Aramızda neler geçtiği hakkında hiçbir fikrin yok. Ama şimdiden taraf seçtiğini görmek güzel."

"Ben hiçbir şey seçmiyorum Luc. Ve kısa bir süre önce bana sırtını dönen kişi sen olduğun için bu çok zengin bir şey. Ona yaptıklarından bahsetmeye bile gerek duymadan sırf bu yüzden bile sana kızmaya hakkım var."

"Onun bir adı var," diye takılıyorum, bu da bana bir hırıltı kazandırıyor. "İkinci şey neydi?" İlk söylediğini hatırlayarak soruyorum.

"Kane onsuz bir takım gecesine çıktığınızı biliyor mu?"

Omuz silkiyorum. "Burada olmak istemiyorum. Sence ben lanet olası davetli listesinin bir parçası mıydım?"

"Her neyse. Onu yine incitirsen, senin için gelirim."

Ciddi yüzüne gülmekten kendimi alamıyorum.

"Luca, bu hiç komik değil. Şu anda yaptığın şey Kane'in geçmişte bana nasıl davrandığından çok da farklı değil ve buna nasıl tepki verdiğini hatırlıyor musun? Senin ona zarar vermen de bana aynısını yapıyor. Bana onun yanlış bir şey yaptığını kanıtla. İkinizin arasındaki bu şeyde onun masum olduğuna inanmamam gerektiğini kanıtla ve ben de çekip gideyim. Ama sen bunu yapana kadar ben, Ella ve isteyen herkes onun arkadaşı olacak ve onu destekleyeceğiz. Şu anda zor durumda olduğunu düşünüyor olabilirsin, bir de onun yerinde olmayı dene."

Dudakları kıcını yırtmaya devam etmek ister gibi aralanıyor ama fikrini değiştiriyor, bunun yerine benden uzaklaşıp koltuğuna dñnmeden ۆnce başını bir kez sallıyor.

Peyton'a sۆylediđi her şey bir tepkiye neden oluyor çünkü doğrudan bana bakıyor. Gۆzlerindeki hۆzñnle tñm vñcudum sarsılıyor, sanki az ۆnce lanet bir kurşun yemişim gibi.

Uzun, ıstırap dolu saniyelerden sonra bakışlarını bir kez daha indiriyor ve çatalıyla tabağındaki yemeği karıştırmaya devam ediyor.

Dışarı çıkarak bir drama neden olmak istemediğim için yerime dñnuyorum.

Geleceğim hakkında kesin bir karar verene kadar, çocukların her şeyin nispeten yolunda olduğunu dñřñnmelerine ihtiyaım var.

"Her şey yolunda mı?"

"Letty Peyton'ın takımında," diye fısıldıyorum Leon'a.

"Lanet olsun, kardeşim. Burada takım falan yok. Hepimiz ikiniz için buradayız ve sadece bu boku ۆzmenizi istiyoruz."

Tek kelimesine bile inanmadan başımı sallıyorum.

Gerçekten nasıl hissettiklerini biliyorum, gۆzlerinde gۆrebiliyorum. Olanlar hakkında hiçbir şey bilmemelerine rağmen hepsi ona inanıyor. Onlar sadece benim geçmişte bırakamadığım bir kini olan bir pislik olduğumu dñřñnuyorlar.

Belki de ۆyleyimdir. şu anda hiçbir şey bilmiyorum. Belki de bunca zaman yanılmışımdır ve beş yıl boyunca umutsuzca arzuladığım intikam, kendi gñvensizliđim ve yanlış yerleştirilmiş sadakatimden başka bir şey ۆzerine inřa edilmemiştir.

"Siktir," diye bağırıyorum, bñtñn gۆzler ۆzerime çevriliyor.

Bu konuya girmek istemediğimden, bir menñ alıp ۆnñmdeki sayfanın etrafında dñnen tñm kelimelere rağmen ona bakıyorum.

Onunla gۆz hizamda oturmak işkence.

Bir yanım yanına gidip onunla konuşmaya çalışmak istiyor ama diğer yanım bana yaşattığı onca acı için hala onu incitmek istiyor, yine de değer verdiğim tñm insanların hızla onunla arkadaş olmasını izlerken bu yanımın baş edebileceğimden daha hızlı kññlmediđini inkar edemem.

Bunca zaman yanılmış olma dñřñncesi beni korkutuyor ama Letty haklı. O gñn bana sۆylediklerinin yalan olup olmadığını kesin olarak ۆđrenmenin zamanı geldi.

Keşke bunu anlamanın kolay bir yolu olsaydı.

Neyse ki kızlar tatlılarını yedikten sonra Letty hesabı ۆdñyor ve kalkıp gidiyorlar.

Etrafımda olan her konuşmayı kaçırdım, tüm odağım Peyton'da ve onun Letty ve Ella'ya ne söyleyip söylemeyeceğindedi.

Üçünün de restorandan çıkmak için yanımdan geçmekten başka çareleri yok. Letty ve Ella sanki onu benden gerçekten koruyabileceklermiş gibi Peyton'ın etrafını sararken nefesimi tutuyorum.

Bir şey yapmaya niyetim yok ama kokusu burnuma dolduğu anda kendime engel olamıyorum ve elim dışarı fırlıyor, parmaklarım bileğini sarıyor.

"Bırak," diye öfkелendi.

"Luc," diye iç geçiriyor Lee, ses tonunda belirgin bir hayal kırıklığı var.

Yukarı baktığımda, onun kocaman gümüş gözlerini buluyorum. Son beş yıldır rüyalarımın giren gözlerin aynısı.

Bir şey söylemek için çenem düşüyor ama benimle konuşması için yalvarmam dışında söyleyecek bir sözüm yok.

Şimdi karşımda olduğu için, tek istediğimin o olduğunu fark ettim.

Birbirimize bakarken kalbim çarpıyor. Onun gözleri sert ve kapalı, benimkiler yalvarıyor ama kimin kazanacağını zaten biliyorum çünkü yaptığım onca şeyden sonra bundan çok daha fazlası gerekecek.

"Luca," diye tersledi Letty. "Bırak onu gitsin."

Parmaklarım gevşiyor ama onu tamamen bırakmadan önce dudaklarımdan iki kelime dökülüyor. "Özür dilerim."

Sert bir nefes alıyor ama kolunu çekip uzaklaşırken bir şey söylemiyor.

"Ondan uzak dur Luc. Ciddiyim," diye uyarıyor Letty Lee'ye sarılmadan ve kızları dışarı kadar takip etmeden önce.

Hayatım boyunca hiç bu kadar küçük hissetmediğime eminim.

"Özür dilerim," diyorum sandalyemi iterek. "Siz gecenizin tadını

çıkarın." "Luca, ne halt ediyorsun sen?" Lee beni takip ederek havlıyor.

"Merak etme, onun peşinden gitmiyorum. Ben sadece... Yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Şimdi."

Cevabını beklemeden alışveriş merkezine doğru koşmaya başladım.

PEYTON

TMeksika restoranı bu hafta Luca'yı son görüşüm oldu. Perşembe gecesi işe hiç gelmedi, Leon yine gelmedi ve son iki gün de kampüste onu görmedim.

Sözünü tutup benden uzak durduğu için memnun olmalıyım. Endişelenmemem gereken bir şey var.

Ancak Leon'dan Pazartesi gecesini tam da şüphelendiğim yerde geçirdiğini ve kendini içkiye verdiğini öğrendikten ve Çarşamba gecesi bana bakarken gözlerindeki ifadeyi gördükten sonra elimde değil.

İçten içe, Luca ne yaparsa yapsın, benim hakkımda ne düşünürse düşünsün, onu her zaman en iyi arkadaşım olarak hatırlayacağım. Beni korumak için her şeyi yapabilecek tatlı bir çocuk olarak. Bu içime işlemiş.

Dolabımın kapağında asılı duran yeni küçük siyah elbiseme bakıyorum ama onu görmek bile şu anda yüzüme bir gülümseme getiremiyor.

Bugün çok zor. Her şey çok acıtıyor.

Fee Teyze, Elijah ve Kayden bunu özel kılmak için ellerinden gelen her şeyi yaptılar ama annemin hayatımdaki yokluğu hiç bu kadar güçlü olmamıştı.

Libby kendi yoluna gittiğinde, ailesi yerine bağımlılık hayatını seçtiğinde onu özlediğimi düşündüm.

Başımı ellerimin arasına aldım. Rosewood'dan ayrıldığımızda yalnız olduğumu sanmıştım. Ama hiçbir fikrim yoktu.

O hastanede tek başıma, dünyada en çok sevdiğim iki insanın durumu kritikken durmak ve kız kardeşimi bulamamak, ona neler olduğunu anlatmak için ona ulaşamamak.

Bu tam bir yalnızlıktı.

Aynı zamanda neredeyse Luca'yı aradığım tek zamandı. Düştüğümde beni her zaman kaldıran, canım yandığında beni her zaman kucaklayan geçmişimdeki çocuğa olan ihtiyacıma neredeyse boyun eğdiğim tek andı.

Saatlerce onun adıyla oturdum, arama düğmesi benimle alay ediyordu.

Artık onun numarası olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, eğer bağlandıysa, ülkenin diğer ucundaki rastgele bir kişiye ait olabileceğiydi. Ama o saatlerde korku ve çaresizlikten başka bir şey bilmiyordum. İstedğim tek kişi oydu.

Şimdi burada otururken, o hastaneden haftalar sonra o insanlardan biriyle ve koruyucu meleğimiz Fee Teyze'yle ayrılabilirdiğim için şükrederken, o gün bunu yapsaydım ve içinde bulunduğum durumu ona söyleseydim ne olurdu diye merak ediyorum.

Yardıma gelir miydi, yoksa bana yalancı deyip bir kez daha sırtını mı dönerdi?

İkincisi olma ihtimali şu anda hissettiğim acı ve kaybı daha da arttırıyor.

"PeyPey?" diye sesleniyor küçük bir ses merdivenlerden yukarı. "Geliyor musun?" "Evet, bir dakika."

Derin bir nefes alarak aynanın karşısına geçiyorum ve mücevher kutumdan annemin kolyesini çıkarıyorum. Libby ve ben ona bir yıl doğum gününde almıştık ve o hiç çıkarmadı.

Şu anda sahip olduğum ve kendimi ona daha yakın hissetmemi sağlayan tek şey bu.

Beyaz altın kalp madalyonu göğsüme dayıyorum ve parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum.

Yüz hatlarımı eğiterek, cesur yüzümün en azından Kayden'i iyi olduğuma ve bu hafta Fee Teyze ile benim için planladığı günün tadını çıkardığıma ikna etmeye yeteceğini umarak odamdan çıkıyorum.

"Çok güzel görünüyorsun, PeyPey," diyor mutfaktan çıktığımda, Fee Teyze'nin dışarı çıkarmakta olduğu yemek tabaklarına yardım ediyor.

Planları Kayden'e bıraktım ve o da bu yıl doğum günüm için bir pikniğe ihtiyacım olduğuna karar verdi.

Ocak ayındayız ama sanırım Florida'da olduğumuz için o kadar da kötü değil. Gerçi Alaska'da da olabilirdik ve onun gülümsemesini görmek için bunu kabul ederdim.

"Kayden," diye azarlıyor Fee Teyze onu yanakları bir hamster gibi yemekle şişmiş halde bulduğunda.

"Ne?" diye soruyor tüm yiyeceklerin etrafında.

Sahte bir öfkeyle gözlerini ona dikerek yanına yaklaşıyor. "Sana yardım edeyim mi?"

İkisinin de gidişini izliyorum, dışarı çıkarmak için son birkaç tabağı topluyorum.

Dördümüz için biraz abartılı oldu ama bu jesti takdir ediyorum. Fee Teyze, Ella ve Letty'yi ya da herhangi birini davet etmem için beni ikna etmeye çalıştı,

Ama yapamadım. Zaten Luca ve benim aramdaki bu şeyle, olmalarını istediğimden daha fazla içli dışlılar. Gerçeği ondan önce öğrenmeleri iyi olmazdı.

Beş yıl önce Luca'ya gerçeği söylemiş olabilirim ama bu o zamandan beri ondan çok büyük bir şey saklamadığım anlamına gelmiyor. Ve bir noktada gerçeği itiraf etmem ve sonuçlarına katlanmam gerekeceğini biliyorum. Sadece bunun ondan ya da benden daha önemli olduğunu anlamalıyım. Dışarıdaki o küçük çocukla ilgili. Gülümsemesi girdiği her odayı aydınlatan ve birkaç yıl içinde başına gelen onca saçmalığa rağmen kalbi saf altın olan o çocuk.

Arka bahçeyi dolduran pankartları ve balonları gördüğümde sesime olabildiğince huşu katarak, "Vay canına, harika görünüyor," diyorum.

"Beğendin mi, PeyPey?" Kayden gözlerinde parlayan umutla soruyor.

"Bayıldım, küçük adam. Çok teşekkür ederim." Kalçalarımın üzerine çöküyorum ve onu sıkıca kucaklamak için kendime doğru çekiyorum, çekildiğim zaman gözlerimden düşmek üzere olan yaşları kontrol edebileceğimi umuyorum.

"Pekâlâ, kim acıktı?" Fee Teyze sanki dağılmadan önce bir çıkışa ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi soruyor.

"Vay canına," diyorum, pastayı gördüğümde gerçekten şok oldum. "Bunu ikiniz mi yaptınız?" Üzerinde pembe krema çiçekleri olan iki katlı pastaya bakarak soruyorum.

"Yaptık," diyor Kayden gururla arkamdan gelerek. "Krema tıpkı oyun hamuru gibi ama tadı daha güzel."

Hepimiz masaya otururken Fee Teyze, "Üzerine koyacak çiçek kalması bir mucize," diye hafifçe şaka yapıyor.

"Mutlu yıllar, Peyton," diyor Elijah, artık yasal olduğum için bana bir kadeh şampanya doldururken.

"Teşekkür ederim."

"Muhtemelen büyük iki-biriniz için hayal ettiğiniz şeyin bu olmadığını biliyorum ama umarım-"

"Mükemmel, Fee Teyze. Her şey için çok teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen, kızım. Bunu biliyorsun, değil mi? Yumul bakalım. Bu gece dışarıda geçireceğin büyük geceden önce karnını doyurman gerekecek."

Ona gülüyorum, içmeye gittiğim ilk gece olacakmış gibi davranmaktan mutluyum.

Arada sırada hepimiz numara yapabiliriz.

Saçma sapan şeyler hakkında sohbet ediyoruz. Elijah birkaç gün içinde tekrar yola çıkmaktan bahsediyor ve Kayden, ben evden ayrıldığımda Fee Teyze'yle birlikte yaptıkları çalgınca şeylerle ilgili hikayelerini anlatarak bizi eğlendiriyor.

Arka kapı çarpıp tüm dikkatimizi bahçenin diğer ucuna çevirene kadar her şey koşullar göz önüne alındığında olabildiğince mükemmel.

Gözlerim bu evde -ya da bahçede- davetsiz olarak görmek istemediğim tek kişiye takılınca Fee Teyze, "Aman Tanrım," diye soluk soluğa kalıyor.

"L-Luc," diye kekeliyorum, sandalyemden kalkıp onu saklamak için acınası bir çabayla Kayden'in önünde duruyorum.

Luca'nın elinde daha önce hiç almadığım kadar büyük bir demet çiçek ve bir doğum günü kartı var ama tam da tahmin ettiğim gibi, aramızdaki mesafeyi kapatırken dikkatini çeken ben değilim çünkü gözleri şu anda kendime söz verdiğim gibi koruyamadığım küçük çocuğa kilitlenmiş durumda.

"Peyton?" Luca yaklaşırken fısıldıyor, kaşları birbirine çarpıyor ve başka bir seçeneğim olmadığı için kenara çekilip Luca'nın Kayden'i ilk kez doğru düzgün görmesine izin veriyorum.

İkisi de şok içinde soluk soluğa kalıyor ve birbirlerinin yüzlerindeki benzerlikleri fark edebiliyorlar. Kayden doğduğundan beri her gün bakmak zorunda kaldığım benzerlikler.

"P-Peyton. O... o benim mi?"

Sorusu bir anda içime çarpıyor, şok beni birkaç saniyeliğine suskunlaştırıyor ama cevap veremeden etrafımdaki her şey bulanıklaşıyor, başım dönüyor ve vücudum pes ederken karanlık beni tüketiyor.

Peyton ve Luca'nın hikayesi 22 Temmuz 2021'de yayınlanacak Arzuladığınız

Yıkım'da devam ediyor

[ŞİMDİ ÖN SİPARİŞ VERİN](#)

YAZAR HAKKINDA

Tracy Lorraine yeni yetişkin ve çağdaş romantizm yazarıdır. Otuz yaşına yeni basmış olan Tracy, İngiltere'nin şirin bir Cotswold köyünde kocası, kız bebeği ve sevimli ama biraz da çılgın köpeğiyle birlikte yaşamaktadır. Kafası her zaman Kindle'ında olan bir kitapkolik olan Tracy, hayalini kurduğu bir hikâye fikrini denemeye karar verdi ve o zamandan beri arkasına bakmadı.

Yeni sürümlerden ve tekliflerden ilk siz haberdar olun. Haber bültenime [buradan](#) kaydolun.

Neler yaptığımı bilmek ve üzerinde çalıştığım şeylerin tanıtımlarını ve parçacıklarını görmek istiyorsanız, Facebook grubumda olmanız gerekir. [Tracy'nin Melekleri](#)'ne buradan katılın.

Tracy'nin kitaplarını şu adresten takip edebilirsiniz
www.tracylorraine.com



AYRICA TRACY LORRAINE TARAFINDAN

Falling Serisi

[Ryan'a Aşık Olmak: Birinci Bölüm](#) #1

[Ryan'a Aşık Olmak: İkinci Bölüm](#) #2

[Jax'e Aşık Olmak](#) #3

[Falling for Daniel](#) (Bir Falling Serisi Romanı)

[Falling for Ruben](#) #4

[Fin'e Aşık Olmak](#) #5

[Lucas'a Aşık Olmak](#) #6

[Caleb'a Aşık Olmak](#) #7

[Declan'a Aşık Olmak](#) #8

[Liam'a Aşık Olmak](#) #9

Yasak Serisi

[Yasak Olana Aşık Olmak](#) #1

[Yasağı Kaybetmek](#) #2

[Yasak İçin Savaşmak](#) #3

[Craving Redemption](#) #4

[Demanding Redemption](#) #5

[Günaha Girmekten Kaçınma](#) #6

[Günah Peşinde](#) #7

Asi Mürekkep Serisi

[Senden Nefret Ediyorum](#) #1

[Seni Kandırmak](#) #2

[Defy You](#) #3

[Play You](#) #4

[Mürekkeplenmiş](#) (Bir Asi Mürekkep/Driven Crossover)

Gül Ağacı Yüksek Seri

[Diken](#) #1

[Paine](#) #2

[Vahşi #3](#)

[Fierce #4](#)

[Avcı #5](#)

Faze (#6 Prequel)

[Fury #6](#)

[Efsane #7](#)

Maddison Kings Üniversite Serisi

TMYM: Prequel

TRYS #1

TDYW #2

[TBYS #3](#)

TVYC #4

TDYD #5

Harap Serisi

[Mahvolmuş Planlar #1](#)

[Yalanlarla Mahvolmuş #2](#)

[Yıkılmış Vaatler #3](#)

Asla Unutma Serisi

[Onu Asla Unutma #1](#)

[Bizi Asla Unutma #2](#)

[Her Yerde ve Hiçbir Yerde #3](#)

Chasing Serisi

[Logan'ın Peşinde](#)

Kokteyl Kızları

[Onun Manhattan'ı](#)

[Onun](#)

[Kensington'ı](#)

Angel Devlin ile birlikte yazılmıştır

Ateşli Baba Serisi

[Sıcak Baba Sosu #1](#)

Bebek Baba Kurtarma #2

Baba İkilemi #3

Bekar Baba Baştan Çıkarma #4

Ateşli Baba Paketi #5

B.A.D. A.Ş. Seri

Eziyet #1

Sürüş #2

Yem #3

BOYNUZ

GÖZ ATIN

BİRİNCİ BÖLÜM

Amalie

"Burada geçireceğiniz zamandan gerçekten keyif alacağınızı düşünüyorum," diyor Müdür Hartmann. Neşeli görünmeye çalışıyor ama buruşuk, yorgun gözlerinden sempati sızıyor.

Bu benim hayatımın bir parçası olmamalıydı. Londra'da üniversiteye başlamam gerekirken, burada, adı ve annemin yıllar önce gittiği gerçeği dışında hakkında hiçbir fikrim olmayan bir Amerikan lisesinde üçüncü sınıfımın başındayım. Annemle babamı düşündüğümde boğazıma bir yumru tırmanıyor.

"Her şeyin farklı olacağını ve geriye gittiğinizi hissedebileceğinizi biliyorum, ancak sizi temin ederim ki yapılacak en doğru şey bu. Bu sana uyum sağlanan ve mezun olduktan sonra ne yapmak istediğin konusunda ciddi bir şekilde düşünmen için gereken zamanı verecektir."

Alışmak için zaman. Ailem olmadan yaşamayı öğrenmek ve Amerika'da yeni bir hayata başlamak için Pasifik'in öbür ucuna gönderilmek için hiçbir zamanın yeterli olacağından emin değilim.

"Eminim harika olacak." Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirerek müdürün elinden zaman çizelgesini alıyorum ve ona bakıyorum. Zaten midemde uçuşan kelebekler, müdürün yontulmuş formika masasının üzerine kusacakmışım gibi patlıyor.

Matematik, İngiliz edebiyatı, biyoloji, beden eğitimi, beni anında rahatlatan bir şey görene kadar ellerim titriyor, sanat ve film çalışmaları. En azından bir konuda kendi yolumu buldum.

"Size etrafı gezdirmesi için birini ayarladım. Chelsea amigo takımının kaptanı, okul hakkında bilmediği şey bilinmeye değmez. Bir şeye ihtiyacın olursa Amalie, kapım her zaman açık."

Ona başımı sallayarak sandalyemden kalkıyorum, tam o sırada hafif bir kapı sesi duyuluyor ve neşeli bir esmer odaya giriyor. Amerikan liseleri hakkındaki bilgim akşamları saatlerce izlediğim filmlerden geliyor ve kaptan stereotipine tam olarak uyuyor.

"Bir şey mi istemiştiniz Bay Hartmann?" diye öyle tatlı söylüyor ki dişlerim bile titriyor.

"Chelsea, bu Amalie. Bu onun üçüncü sınıfa başladığı ilk gün. Ona etrafı gezdirebileceğine inanıyorum. İşte programının bir kopyası."

"Olmuş bilin efendim."

"Amalie'ye emin ellerde olduğuna dair güvence verdim."

Hayal görüyorum demek istiyorum ama o kocaman çikolata gözlerini bana çevirdiğinde gözlerindeki ışık biraz azalıyor.

"Yolu göster." Sesim her türlü coşkudan yoksun ve gözlerinin kısılmasına bakılırsa bunu fark ettiğini sanmıyorum.

Adımlarımda biraz daha az zıplayarak onu odadan çıkarken takip ediyorum. Koridora çıktığımızda gözlerini bana çeviriyor. Kalın kahverengi saçları, iri gözleri ve dolgun dudaklarıyla gerçekten çok güzel. Benden kısa ama 1.80 boyunda, gözlerimin içine bakabilecek başka genç kız bulmakta zorlanırsınız.

Bana bakabilmesi için başını eğerek gülümsememe karşı koyuyorum. "Bunu çabuk halledelim. Bugün son sınıfın ilk günü ve yapmam gereken bir sürü şey var."

Topuklarının üzerinde dönerek uzaklaşıyor ve ben de ona yetişmek için acele ediyorum. "Kafeterya, kütüphane." Eliyle işaret ediyor, sonra da elindeki zaman çizelgeme bakıyor. "Görünüşe göre dolabın şurada." Eliyle bize doğru bakan öğrencilerle dolu koridoru işaret ettikten sonra farklı derslerimin olduğu yöne doğru ilerliyor.

"Tamam, bu kadar yeter. İyi günler." Gülümsemesi benimkinin sabahdan beri olduğundan daha zayıftı, ki bu gerçekten bir şey söylüyor. Yürümeye başladı ama son anda bana döndü. "Ah, unutmuşum. Şuradaki." Dışarıdaki büyük bir insan grubunu işaret ederken parmağını takip ediyorum

açık çift kapıda bir grup masanın etrafında oturuyorlardı. "Bu benim grubum. Oraya sığmayacağınız konusunda sizi şimdiden uyarmalıyım."

Uyarısını yüksek sesle ve net bir şekilde duydum, ama gerçekten söylemeye gerek yoktu. Amigo kızlarla arkadaş olmak gibi bir niyetim yok, bu tür şeyler pek bana göre değil. Kameramın arkasına saklanıp arka plana geçmekten çok daha mutluyum.

Chelsea fırlayıp gidiyor ve ben de gözlerimin onu grubuna doğru takip etmesine engel olamıyorum. Buradan grubun onun takımı ve futbol takımından oluştuğunu görebiliyorum. Yanlarından geçerken diğer öğrencilerin gözlerindeki özlemi de görebiliyorum. Ya onlar gibi olmak istiyorlar ya da onların aptal küçük çetesinin bir parçası olmak istiyorlar.

Tanrım, burası beklediğimden daha da basmakalıpmış.

Ne yazık ki günün ilk dersi Chelsea'nin az önce gittiği yönde. Kapıdan çıkarken çantamı omzumda daha yukarı çekiyor ve elimdeki birkaç kitabı göğsümde daha sıkı tutuyorum.

Farkındalıkla derim karıncalandığında binadan dışarı iki adım bile atmamıştım. Kendime başımı aşağıda tutmamı söylüyorum. Onların eğlencesi olmak gibi bir niyetim yok ama gözlerim bana meydan okuyor ve Chelsea beni işaret edip gülerken kendimi yukarı bakarken buluyorum. Kasabaya ani gelişimin bir sır olmadığını biliyordum. Annemin mirası hala güçlü, bu yüzden haberi duyduklarında bunun sıcak bir dedikodu olduğuna eminim.

Isı yanaklarımdan boynuma doğru yayılıyor. Uzaklara bakacakken bir çift mavi göz dikkatimi çekiyor. Diğerleri sanki oynayacak yeni bir evcil hayvanları varmış gibi meraklı bakarken, onunkiler lanetli ve öfkeli. Bakışlarımız duruyor, tehditkâr bir şekilde başını sallamadan önce beni bir konuda uyarmaya çalışıyormuş gibi gözleri kısılıyor.

Hareketlerinden dolayı kafam karışmış bir halde gözlerimi ondan ayırmayı başarıyorum ve gitmem gerektiğini düşündüğüm yere doğru dönüyorum.

Bir şeye ya da birine çarpmadan önce en fazla üç adım atabiliyorum.

"Kahretsin, özür dilerim. İyi misin?" diye soruyor derin bir ses. Karşımdaki adamın nazik yeşil gözlerine baktığımda neredeyse rahatlayarak iç geçiriyorum. Bana ters ters bakmayacak birini bulup bulamayacağımı merak etmeye başlamıştım. Yeni kız olduğumu biliyorum ama kahretsin. Her hafta yeni çocuklarla karşılaşılıyor olmalı, ben o kadar da sıra dışı olamam.

"Ben iyiyim, teşekkür ederim."

"Sen yeni İngiliz kızsın. Emily, değil mi?"

"Ben Amalie, ve evet... bu benim."

"Ailen için çok üzgünüm. Annem seninkilerle arkadaş olduğunu söylemişti." Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. Bugün, kaybettiğim her şeyin sürekli hatırlatılması olmadan da yeterince zor. "Kahretsin, özür dilerim. Yapmamalıydım-"

"Sorun yok," diye yalan söyledim.

"İlk dersin ne?"

Ders programımı uzatırken gözlerini hızla üzerinde gezdiriyor. "İngiliz Edebiyatı, ben de o tarafa gidiyorum. Seninle yürüyebilir miyim?"

"Evet." Hevesim karşısında gülümsemesi büyüyor ve bugün ilk kez benim gülümsemem neredeyse içten.

"Ben Shane, bu arada." Ona bakıp gülümsüyorum, neyse ki koridor herhangi bir sohbete devam edemeyeceğimiz kadar gürültülü.

Tatlı bir adama benziyor ama başım dönüyor ve şu anda ciddi bir konuşma yapma düşüncesi bile yorucu.

Öğrencilerin bakışları her hareketimi takip ediyor. Shane'in yanında yürürken beni fark edenlerin sayısı arttıkça tüylerim diken diken oluyor. Bazıları bana gülümsüyor ama çoğu sadece başını sallayarak beni arkadaşlarına işaret ediyor. Bazıları ise düpedüz kaba davranıyor ve sanki uykusundan uyandırılmış bir hayvanat bahçesi hayvanıymışım gibi beni fiziksel olarak işaret ediyor.

Gerçekte, ben sadece yeni bir yere başlayan ve kalabalığa karışmak isteyen on sekiz yaşında bir kızım. Olduğum kişiyle -daha doğrusu ailemin olduğu kişiyle- bunun o kadar da kolay olmayacağını biliyorum ama en azından normal olmaya çalışmak için bir şansım olsun istiyorum. Gerçi ailemi kaybettiğim gün bunu da kaybetmiş olabileceğimden korkuyorum.

"Bu sensin." Shane'in sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor ve etrafımdaki herkesten kaçmak için başımı kaldırdığımda kapıyı açık tuttuğunu görüyorum.

Neyse ki sınıfın sadece yarısı dolu, ama yine de her bir göz bana dönüyor.

Onların ilgisini görmezden gelerek başımı eğiyorum ve odanın arka tarafında boş bir masa buluyorum.

Yerleştikten sonra yukarı bakma riskini göze alıyorum. Shane'in hâlâ kapıda durduğunu ve içeri giren öğrencileri onu geçmeye zorladığını görünce nefesim kesiliyor. Başını sallıyor. Bunun onun iyi olup olmadığını sorma şekli olduğunu biliyorum. Dudaklarımı gülümsemeye zorlayarak başımı sallıyorum ve birkaç saniye sonra gitmek için dönüyor.

THORN ve ROSEWOOD serisinin geri kalanı artık YAYINDA.

[OKUMAYA DEVAM ETMEK İÇİN İNDİRİN](#)



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.